ประวัติพระอรหันต์ จี้กง

ทพ. บัญชา ศิริไกร แปล

หนังสือธรรมะเก็บในที่สมควร

ธรรมกาล เคลื่อนสู่ยุค แห่งสุดท้าย

เคราะห์พิฆาต มุ่งทำลาย ให้ตักษัย

พระจี้กง ผู้ทรงโปรด นิรภัย

เปิดจุดชัย พุทธจิต ธรรมญาณ

德教十章

หลักคุณธรรมสิบบำเพ็ญ

孝

กตัญญู

คุณธรรมข้อแรกคือความกตัญญู
สำนึกกรูคุณพ่อแม่ดุจภูผา
เช้าถามข่าวเย็นถามคราวทุกเวลา
ให้พ่อแม่สุขจิตรานั้นว่าดี

梯

รักพี่น้อง

คุณธรรมข้อสองคือรักพี่น้อง
เป็นสายเลือดร่วมอุทรต้องสมานฉันท์
ควรส่งเสริมให้กำลังใจกันและกัน
ญาติมิตรควรสัมพันธ์มั่นนั้นว่าดี

忠

ความภักดี

คุณธรรมข้อสามคือความภักดี
รักประเทศชาติประชาชีมีประสงค์
คือการะเสียสละประโยชน์ตน
ให้บ้านเมืองคงมั่นนั้นว่าดี

信

สัจจะ

คุณธรรมข้อสี่คือมีสัจจะ
สุจริตจิตสะอาดปราชญ์นับหน้า
พูดอย่างไรทำอย่างนั้นคนศรัทธา
พึงรักษาวาจามั่นนั้นว่าดี

禮

จริยา

คุณธรรมข้อห้าคือจริยา
มีจรรยาเคารพผู้ใหญ่เห็นเหมาะสม
รู้เกรงใจ รู้อ่อนน้อม รู้ถ่อมตน
มีมารยาทต่อผู้คนนั้นว่าดี

義

ความซื่อสัตย์

คุณธรรมข้อหกคือสัตย์ซื่อ
พึงยึดถือความเที่ยงธรรมนำสกล
มีทุกข์ช่วยมีสุขปันแก่ผู้คน
ใช้เหตุผลไม่พูดเล่นเห็นว่าดี

廉

สมถะ

คุณธรรมข้อเจ็ดคือสมถะ
รู้เลิกละความอยากได้ใคร่มีหนอ
จิตผ่องพูดด้วยมัธยัสถ์รู้จักพอ
ได้เช่นนี้ก็คือสุขสันต์นั้นว่าดี

恥

ความละอายใจ

คุณธรรมข้อแปดคือรู้ละอายใจ
เพราะไม่ไปหลงรูปรสโลกทรัพย์ส่วน
รู้ทำนองคลองธรรมนำสำรวม
ผิดคิดแก้จึงถูกควรล้วนว่าดี

仁

มนุษยธรรม

คุณธรรมข้อเก้าคือมีมนุษยธรรม
ยามเมื่อเห็นคนตกต่ำน่าสงสาร
รักสรรพสิ่งเคารพมนุษย์การุณทาน
มีเมตตาหมั่นเจือจานนั้นว่าดี

智

สติปัญญา

คุณธรรมข้อสิบคือสติปัญญา
หมั่นไตร่ตรองศึกษาหาความรู้
ต้องแยกแยะถูกผิดคิดตรวจดู
นำความรู้สงเคราะห์ชนจึงว่าดี

德教八則

หลักคุณธรรมแปดบัญญัติ

不欺

ไม่ฉ้อฉลข่มเหง

เรื่องเลวร้ายฉาวโฉ่พึงระวังสังวรณ์อย่าได้กระทำ

不偽

ไม่ปลิ้นปล้อนหลอกลวง

มีน้ำใสใจจริงคือความสัตย์สุจริต

不貪

ไม่โลภโมโทสัน

ระงับการแก่งแย่งช่วงชิงด้วยการเทิดกุศลธรรม

不妄

ไม่โกหกโป้ปด

มีจิตใจถูกตรงดีงามอย่าได้เสแสร้งบิดเบือน

不驕

ไม่เย่อหยิ่งจองหอง

มีจิตใจเปิดกว้างพร้อมรับสิ่งถูกต้องดีงาม

不怠

ไม่เกียจคร้านเฉื่อยชา

มีมานะขวนขวายเพื่อประกอบกิจการงานและคุณความดี

不怒
ไม่พาลโทษโกรธเกลียด

พึงอโหสิให้อภัยเพื่อสลายความอาฆาตพยาบาท

不惡
ไม่เคียดแค้นชิงชัง

ขจัดความบาดหมางเคืองแค้น
เพื่อสมานไมตรีผูกสัมพันธ์

อภินันทนาการ

แด่

....

จาก

....

ประวัติ
พระอรหันต์จี้กง

ประวัติพระอรหันต์จี้กง

ทพ. บัญชา ศิริไกร *แปล*

ปกและรูปโดย

ทพ. บัญชา ศิริไกร

พิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. 2534	จำนวน	18,000	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สอง	พ.ศ. 2535	จำนวน	11,000	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สาม	พ.ศ. 2537	จำนวน	10,000	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สี่	พ.ศ. 2539	จำนวน	10,000	เล่ม

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์

1030/8 - 12 ถ. นครไชยศรี ดุสิต กทม. 10300

โทร. 2412862, 2412321

นายประวิทย์ มาสกุลรัตน์ ผู้พิมพ์ - ผู้โฆษณา

คำนำ

เนื่องจากข้าพเจ้าได้แปลหนังสือธรรมะหลายเล่มที่เกี่ยวข้องกับท่านพระจี้กงโดยตรงมานานพอสมควร ข้าพเจ้าจึงคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะนำเรื่องราวชีวประวัติของพระจี้กงมาเผยแผ่แก่ท่านผู้สนใจ จะได้รู้ได้เห็นและได้ศึกษาถึงพระจริยวัตรของท่านที่แฝงไปด้วยปริศนาธรรม

ตามชีวประวัติ ท่านพระจี้กงเป็นบุคคลในรัชสมัยราชวงศ์ซ้อง (ค.ศ. 960 – 1279) ท่านเกิดในแผ่นดินพระจักรพรรดิเจียวซินราวปี ค.ศ. 1149 ขึ้น 2 ค่ำ เดือนยี่ และมรณภาพในแผ่นดินพระจักรพรรดิเจียติ้ง ค.ศ. 1208 ซึ่งเป็นเวลานานกว่า 850 ปีมาแล้ว

ชีวประวัติที่นำมาแปลครั้งนี้มีความพิเศษก็ตรงที่ท่านพระจี้กงได้คำนึงถึงท่านผู้อ่านปัจจุบัน ซึ่งเป็นคนละยุคคนละสมัยกับท่านอาจเข้าใจในพฤติกรรม ท่านจึงให้ความเมตตาเสด็จลงมาประทับทรงเพื่ออธิบายจุดสำคัญ ๆ ของแต่ละตอน จึงนับว่าเป็นบุญกุศลของชนรุ่นหลังที่จะได้เข้าใจถึงการกระทำของท่านในตอนนั้น และนำมาประยุกต์ให้เข้ากับสังคมในยุคปัจจุบันได้ เนื่องจากกลอนและโฉลกที่ท่านได้แต่งไว้ มีความโบราณทั้งในภาษาและสำนวน อีกทั้งยังแฝงไปด้วยคติธรรมที่ลึกล้ำมาก ข้าพเจ้ายอมรับว่ามีอยู่หลายแห่งทีเดียวที่ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง แถมความหมายและวาทศิลป์ของท่านมีความผกผันเหลือเกิน กล่าวคือกลับเรื่องกันเลยทีเดียว ทำให้ยากแก่การเรียบเรียงให้เนื้อความต่อเนื่องกัน ข้าพเจ้าจึงปล่อยให้เนื้อหาคงรูปไว้ ซึ่งก็เหมาะแก่ท่านผู้ใฝ่ศึกษาจะได้ใช้ปัญญาตีความเอาบ้าง เป็นการฝึกฝนปัญญาไปด้วย และนี่เองที่เป็นพฤติกรรมของพระแบบเซน อาจารย์ทางเซนจะไม่สอนธรรมแก่ศิษย์

ของท่านโดยตรง ท่านจะให้ปริศนาธรรม (ซึ่งภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า โกอาน) แก่ศิษย์ไปขบปัญหาเอาเอง ซึ่งท่านพระจี้กงเองก็บรรลุธรรมโดยถูกอาจารย์ของท่านตีเอา ขณะที่พระจี้กงเฝ้าถามหาธรรมะจากอาจารย์

เนื่องจากต้นฉบับเป็นหนังสือธรรมะที่โบราณมาก กอปรกับความด้อยการศึกษาของข้าพเจ้าในทุก ๆ ด้าน ข้าพเจ้าขอรับความผิดพลาดที่มีอยู่ทั้งหมด ขณะเดียวกัน หากท่านผู้อ่านพบความผิดพลาด จะกรุณาให้ความเมตตาเขียนชี้แนะด้วยก็จะเป็นพระคุณยิ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็เคยได้รับความกรุณาจากท่านผู้อ่านมาบ้างแล้ว หวังว่าครั้งนี้ก็คงได้รับความกรุณาอีกเช่นเคย โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านกัลยาณมิตรที่ชี้แนะมาจะกรุณาบอกชื่อและที่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กราบขอบพระคุณ ถึงแม้ว่าท่านจะไม่รับก็ตาม เพราะท่านก็เปรียบเสมือนสัตบุรุษดังคำกล่าวที่ว่า

"วีรบุรุษผู้กล้าย่อมสยบโลกได้ แต่ก็มิอาจสยบตนเอง แต่สำหรับสัตบุรุษนั้น แม้นสามารถสยบตนเองได้ แต่ก็ยังมิยอมที่จะสยบโลก ฉันใดก็ฉันนั้น"

ขอคุณของหนังสือเล่มนี้ จงโปรดช่วยส่งเสริมจิตวิญญาณของท่านให้ได้รับความรุ่งโรจน์และประสบความสว่างแก่ชีวิต อย่าให้กระแสคลื่นแห่งกิเลสโลกซัดสาดไปตลอดชีวิตเลย

สวัสดีปีใหม่ครับ

1 มกราคม พ.ศ. 2534

ทพ. บัญชา ศิริไกร

คำนำโดยพระอรหันต์จี้กง

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กลอนนำเสด็จว่า

ทะเลสาบซีหู	**ประทับรอยนามศักดิ์สิทธิ์**
แสร้งบ้าทำบอบิด	**บพิตรหวังลบรูปซ้อน**
สัทธรรมกัลยาณมิตร	**กระตุ้นจิตประภัสสร**
นอกตำราพลิกสอน	**หวังผู้รับประสพศรี**
รอยยิ้มในสุรา	**มีวาจาแฝงคติ**
ปุถุสงฆ์ไร้สติ	**ต่างโจษขานว่าทุศีล**
ตีกระเจิงจารีต	**ทุบรูปลักษณ์มลายชีพ**
ไร้ฝุ่นกิเลสลีบ	**ไฉนเลยกับสมณศักดิ์**
พระเสด็จมาเยือน	**เอื้อนวจีแด่สำนัก**
แต่งตำนานตำหนัก	**สำรับใหม่ให้คลี่คลาย**
ทรงเพิ่มเติมจัดทำ	**แทรกหลักธรรมแล้วแย้มพราย**
ยกเป็นบทอธิบาย	**รวมทั้งหมดครบยี่สิบ**

หนังสือ "ชีวประวัติพระอรหันต์จี้กง" ได้ลงพิมพ์ในนิตยสาร SENG TE MAGAZINE [1] เป็นตอน ๆ จนอวสาน บัดนี้สานุศิษย์ที่มีใจศรัทธาจะจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม เพื่อเผยแผ่ให้กว้างขวางขึ้นเพื่อโปรดผู้มีบุญสัมพันธ์ ทั้งได้พิมพ์เพิ่มเติมคำอธิบายท้ายบท เพื่อให้ผู้อ่านสามารถสัมผัสได้ลึกซึ้งถึงความหมายที่ซ่อนเร้น เพื่อเตือนเวไนยสัตว์ให้ตื่น ช่วยให้เข้าใจในข้อธรรมเพื่อปฏิบัติให้จริงจัง ดังนั้น อาตมาจึงลงประทับทรง

---

(1) SENG TE MAGAZINE เป็นนิตยสารทางธรรมะ ออกโดย สมาคมเซิ้งเต๋อ เมืองไถจง ไต้หวัน

ที่สำนักเซิ้งเต๋อถัน ช่วยเขียนคำอธิบายท้ายบท เพื่อจะได้รู้ซึ้งถึงพฤติกรรมที่แสดงออกในสมัยนั้น

ดังนั้น นับจากเดือนนี้ไป อาตมาจะมาประทับทรงติดต่อกัน เพื่ออธิบายสภาพจิตในตอนนั้น เปิดเผยปริศนาธรรมให้ชาวโลกได้เข้าใจ อาตมาขายสัจธรรมแห่งความโง่เขลา เพื่อให้บรรลุถึงหน้าตาดั้งเดิมแห่งตน ทำลายรูปลักษณ์ชนิดต่าง ๆ กัน เพื่อค้นหาตนเองที่แท้จริงจนกว่าจะบรรลุเองสำเร็จเอง อาตมาได้ชื่อว่าเป็นพระอาจารย์ฝ่ายเซน ได้ถ่ายทอดวิถีจิตตามหลักแห่งเซน โดยไม่ถ่ายทอดแก่พวกนอกรีต ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมด่าทอถึงพุทธะบ้างหลวงพ่อบ้าง มิใช่เพราะอาตมามีความขัดแย้งกับพุทธะหรือหลวงพ่อเหล่านั้น อันที่จริง ทุก ๆ คนล้วนมีพุทธจิต **ของตนเอง แต่ละจิตก็สมบูรณ์ อย่าได้เที่ยวเสาะแสวงหาจากภายนอกเลย ไม่ว่าจะเป็นคนหรือพระพุทธเจ้า ย่อมมีจิตที่เสมอกัน ดังนั้น** การด่าทอพุทธะหรือหลวงพ่อก็เพื่อปลุกให้จิตของเวไนยสัตว์ให้ตื่นขึ้น ดังคำที่กล่าวว่า ตีเพราะรัก ด่าเพราะห่วง ดังนั้นพุทธะหรือหลวงพ่อ ก็คงไม่กล่าวโทษหรอกแต่กลับจะปีติยินดีเป็นที่สุด สำหรับผู้ที่มีปัญญามากก็จะเข้าใจในความหมายแห่งเซน อย่าใช้ปัญญาปุถุชนมาเข้าใจ

อาตมาปลื้มใจแม้โพธิสัตว์จะเมามาย แต่พุทธจิตตื่นเสมอ ที่ว่า "คุณธรรมไม่โดดเดี่ยว มีพวกพ้องเสมอ" โชคดีที่ใต้หล้ามี "ผู้สืบทอดจี้กง" หากไม่ติว่าอาตมาน่ารังเกียจละก็ หนังสือนี้ก็มีคุณค่าพอที่จะอ่าน ถึงไม่มีฝนทิพย์ บุปผาสวรรค์โปรยลงมา ก็ขอรับรองว่าเพียงเปิดพลิกดูก็ได้สาระ หน้าร้อนก็พบว่าตาลี่ขายแตง หน้าหนาวก็เจอะอาตมาขายเหล้าเหลือพอที่จะให้ลิ้มชิมรส ดุจคนดื่มน้ำ จะร้อนหรือเย็นรู้ได้ด้วยตนเอง !

สงฆ์เพี้ยนเต้าจี้ประทับทรง ณ สำนักเซิ้งเต๋อถัน
เมืองไถจง ไต้หวัน
วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2525

สารบาญ

หน้า

คำนำผู้แปล

คำนำพระอรหันต์จี้กง

ตอนที่ 1

การไหวติงในความสงบ พระอรหันต์ได้ปฏิสนธิขึ้น

การมาของท่านก็เป็น การจากไปของพระเถระผู้ใหญ่ 1

ตอนที่ 2

กระท่อมสองพยางค์ลุพุทธจิต จุดญาณหนึ่งรั้งปริศนาธรรม 9

ตอนที่ 3

ใกล้อาลัยบุพการี กตเวทิตาถึงที่สุด จากไกลฝากตัวกับอาจารย์ 18

ปลงผมสู่ร่มกาสาวพัตร์

ตอนที่ 4

ทุกข์ทรมานนั่งไม่สำเร็จ บรรลุแจ้งแสร้งทำเพี้ยน 28

ตอนที่ 5

อภิญญาร้องเพลงโปรดผู้คน ไม่ยึดติดล้มกระดานสู่นิพพาน 38

ตอนที่ 6

เมื่อปลงเสียได้ก็จากไป เมื่อวางไม่ลงก็กลับมาใหม่ 47

ตอนที่ 7

สัมมาสติไม่หลงรูป ธรรมจิตรู้ตื่นไม่เมาเหล้า 56

ตอนที่ 8

ให้ทานผ้าแพรแก่ขอทาน ขอทานสำนึกคุณ จี้กงถูกขับไล่ 66

โดยรับหน้าที่หาผู้อุปัฏฐาก

ตอนที่ 9

หนีการถูกข่มเหงสู่วัดเจิ้นฉือ 74

ตอนที่ 10
แสดงอภินิหาร พระจักรพรรดินีบริจาคทรัพย์ 82
ตอนที่ 11
แก้สงฆ์โลภอยากฉันหน่อไม้ กระทบกับควายเหล็ก 90
นายอำเภอทำโทษสน
ตอนที่ 12
พุทธานุภาพรับเฉินอี้เป็นศิษย์ ในความเมาธรรมจิตชี้ความไร้แสง 101
ตอนที่ 13
เจ้าอาวาสซ่ง ปีติยินดีในปริศนาธรรม จี้กงโกรธตีไหเหล้าแตก 109
ตอนที่ 14
ใบประกาศก้องฟ้าโอรสสวรรค์ศรัทธา 118
สุรานำปริศนาธรรมปรับใจผู้กำกับ
ตอนที่ 15
แสดงอภินิหารในการปิดทองพระ แก้หนี้กรรม คนตายเดินได้ 131
ตอนที่ 16
ตัวเปลือยเปล่ารักษาโรคปอด ถูกหาว่าไร้มารยาทพูดจาภาษาเมา 143
ตอนที่ 17
สามีภรรยาตายร่วมกัน สมานรักกันชาติหน้า 152
ทหารกล้าเกิดเป็นแมลง ได้รับการปลดปล่อย
ตอนที่ 18
ผู้บำเพ็ญศีลฉือเสาะหาใบสุทธิ จางถี่เตียนเมาเสาะหากลอน 162
ตอนที่ 19
ช่วยคนไม่สำเร็จ พุทธานุภาพสู้กรรมานุภาพไม่ได้ 170
ตอนที่ 20
ไปมากระจ่าง เพียงหนึ่งยิ้มคืนสู่สัจจะ 180
กริยาสะท้อน แห่งพุทธะเผยให้เห็นนับพันฤดู

ตอนที่ 1

การไหวติงในความสงบ พระอรหันต์ได้ปฏิสนธิขึ้น
การมาของท่านก็เป็น การจากไปของพระเถระผู้ใหญ่

กลอนกล่าวว่า

ตาข่ายรักไม่อาจ ดักให้ผูกพันหลงใหล
นาทองส่งผลให้ หลากหลายพันธุ์ตามแต่เหตุ
สมาธิจิตผุด ความพิสุทธิ์กลางกิเลส
การกุศลวิเศษ โน้มนำโลกให้สุขสม
ความกังวลต้องพ้น อย่าให้วนในวังวน
ความเกิดดับค่ายกล โดดให้พ้นในเกิดดับ
กิ่งใบหาเกิดไม่ ในกองไฟใจกระสับ
สงบโกรธระงับ ปทุมบานกลางดวงใจ

กลอนบทนี้กล่าวถึงพระอรหันต์ในพุทธศาสนา แม้จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ และพ้นจากการเกิดดับแล้ว ถ้าหากอยู่ในโลกมนุษย์แล้วไม่มีลูกเล่น แสดงบทบ้า ๆ บ๊อง ๆ จะแสดงพระธรรมให้กระจ่างแจ้งได้อย่างไร เพราะอภิญญายากที่จะเปิดเผยได้ นับเป็นพฤติกรรมที่ต้องการให้พวกโง่หลงงมงายได้รู้สึกตัว ตัวอย่างเช่น พระอรหันต์รูปหนึ่งที่เรากล่าวขานกันอยู่ทุกวันนี้ ท่านมีปณิธานที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา ท่านได้ทิ้งร่องรอยและชีวประวัติอันยาวนานถึง 50 ปีไว้ ณ ทะเลสาบซีหู เพื่อให้ชนรุ่นหลังได้เฝ้ามองด้วยความเลื่อมใสในธรรมะอันพิสดารยิ่ง ท่านคงคิดว่าท่านผู้นี้เป็นใครกันนะ

ตั้งแต่ราชวงศ์ซ้อง ซึ่งราชธานีถูกย้ายลงใต้มาสู่แม่น้ำเจ้อะเจียน เมืองหลินอัน หรือหางโจวในปัจจุบันนี้ บริเวณช่วงกลางของแม่น้ำเจ้อะ-เจียน คือขุนเขาเทียนไถที่สวยงามอันเป็นที่พำนักของพระอรหันต์และพระเจ้าเกาจงผู้ซึ่งได้สร้างราชธานีอยู่ใกล้ ๆ นามว่าเมืองไถโจว ในเมืองนี้มีวัดอยู่วัดหนึ่งชื่อวัดกั๋วชิง มีเจ้าอาวาสนามทางศาสนาว่าซิ่งคงซึ่งมีอายุถึง 68 ปี และก็เป็นพระผู้บำเพ็ญธรรมจนสำเร็จเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่ง ท่านได้ปฏิบัติธรรมอย่างเงียบ ๆ โดยไม่ยอมเปิดเผยบุคลิกภาพที่แท้จริงของท่านง่าย ๆ และในปีนั้น ขณะที่กำลังอยู่ในฤดูหนาวที่แสนหนาวเหน็บ ลมหนาวพัดกระหน่ำอย่างรุนแรง ท้องฟ้าแดงฉานไปหมด พายุหิมะกำลังโปรยปราย หลังจากฉันอาหารเจมื้อค่ำแล้ว ท่านเจ้าอาวาสก็นั่งสมาธิอยู่เหนืออาสนะตามลำพัง มีพระลูกวัดกำลังยืนสงบอยู่ทั้งสองข้าง กลุ่มควันกาลังพวยพุ่งอย่างหนาตัวพันรอบพระพุทธรูป ไฟตะเกียงในโคมกระจกก่อให้เกิดเงาตะคุ่ม ๆ พระลูกวัดเฝ้าอยู่อย่างสงบนานพอสมควร ก็มีพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งมีจิตเพ่งพิจารณา จนเกิดความรู้สึกขึ้นรีบคุกเข่าลงต่อหน้าเจ้าอาวาส แล้วพูดว่า “ศิษย์สำนึกในพระคุณของอาจารย์ที่เมตตาชี้แนะให้ถึงความสงบ ศิษย์ได้เพ่งพิจารณาอย่างละเอียดและได้ลิ้มรสชาติแห่งความสงบที่แฝงไปด้วยความงดงามอย่างยิ่ง” เจ้า-อาวาสยิ้ม พลางตอบว่า “หากเจ้าได้พบรสชาติแห่งความสงบก็นับว่าอัศจรรย์แล้ว เพราะเมื่อมีความสงบ ย่อมมีการไหวติง จึงไม่ควรมีรสชาติในความสงบ แล้วกล่าวว่า การไหวติงไม่มีรสชาติ” ลูกศิษย์เกิดความประหม่า จึงกล่าวต่อไปว่า “ท่านอาจารย์ได้เคยแสดงถึงเหตุแห่งความสงบ แต่วันนี้กลับพูดถึงการไหวติง หรือเป็นเพราะว่า ในการไหวติงก็มีรสชาติอยู่ด้วย” เจ้าอาวาสตอบว่า “หากไม่มีรสชาติในการไหวติงแล้วผู้ที่หาความสงบจะไม่คิดถึงการไหวติงเลยหรือ” ขณะที่กำลังสนทนากันอยู่นั้น ก็บังเกิดเสียงดังลั่นปานฟ้าผ่า บรรดาลูกวัดต่างพากันตระหนก

ตกใจ เจ้าอาวาสจึงพูดว่า "พวกเจ้าไม่ต้องตกใจกลัว นี่เป็นเพราะกำลังพูดถึงการไหวติงในความสงบ ลองพิจารณาดูว่าเสียงมาจากไหน เหล่าลูกศิษย์เมื่อได้รับคำสั่งจากเจ้าอาวาส ก็นำโคมไฟออกจากห้องเจ้าอาวาสไป เดินไปถึงหน้าพระแท่นบูชาในโบสถ์ ก็ไม่พบร่องรอยของเสียง จึงพากันเดินไปยังห้องอรหันต์ ก็พบรูปอรหันต์สีทอง กับเก้าอี้ที่มีรูปวาดตัวหนึ่งล้มลงอยู่กับพื้น เหล่าพระลูกวัดก็เลยเข้าใจถึงที่มาแห่งเสียงว่าเกิดจากอะไร จึงพากันกลับไปยังห้องเจ้าอาวาส เพื่อกราบเรียนให้ทราบ ท่านเจ้าอาวาสก็ไม่พูดว่ากระไร แต่กลับหลับตาเข้าสู่สมาธิต่อไป เวลาล่วงไปไม่นาน ก็ถอนจิตจากสมาธิ แล้วกล่าวว่า "เสียงดังที่เกิดขึ้นเพราะมีผู้ล้มลงที่พื้นนั้น ก็เพราะความเงียบสงบของพระอรหันต์ บันดาลให้เกิดการไหวติงขึ้น ท่านได้ไปปฏิสนธิแล้วในโลกมนุษย์ ! โชคดีที่อยู่ไม่ไกล วันข้างหน้าก็จะมีคนรู้ รอให้อายุครบเดือนเสียก่อน พระชรารูปนี้จะไปด้วยตนเอง เพื่อที่จะกล่าวคำอำลา" เมื่อได้ฟังความแล้ว บรรดาลูกวัดก็พากันตกใจ เพราะมันหมายถึง

เพราะรู้ว่ามาก็ต้องมา　　เสร็จภาระเร็วก็ไปเร็ว
ไปกับมารู้ชัดเจน　　นี่เป็นวิถีแห่งโพธิสัตว์

กล่าวกันว่า ที่เมืองไถโจว อำเภอเทียนไถ มีนายอำเภอคนหนึ่งชื่อเหมาชุน แซ่หลี่ หรือออกชื่อว่าจ้านซ่าน เป็นคนที่มีอัธยาศัยดี ไม่โลภไม่ฉ้อราษฎร์บังหลวง รับราชการมาหลายปีก็เกิดความเบื่อหน่ายจึงลาออกมาอยู่กับบ้าน ท่านคุณนายหวังก็มีจิตกุศล แต่ว่าอายุเลย 30 แล้วก็ยังไม่มีบุตรไว้สืบสกุลเลย ฝ่ายนายอำเภอเห็นความดีของภรรยาที่มีต่อตนก็ไม่คิดที่จะมีภรรยาน้อย ทั้งสองสามีภรรยาต่างอ้อนวอนต่อพระต่อเจ้าเพื่อขอบุตร คืนหนึ่ง หวังฮูหยินฝันไปว่า ได้พบกับพระอรหันต์รูปหนึ่งท่านนำดอกไม้ห้าสีช่อหนึ่งมาให้ ฮูหยินรับดอกไม้มาแล้ว ก็รีบกลืนลง

ท้องไป จากนั้นมา ฮูหยินก็เกิดตั้งครรภ์ จนกระทั่งครบสิบเดือน พอยาม หนึ่ง ฮูหยินก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ลักษณะเหมือนเด็กอายุครบเดือน หน้าตาหมดจด ขณะใกล้คลอดก็เกิดมีแสงสีแดงส่องสว่างทั่วห้อง ความ สิริมงคลได้แผ่มาถึงสองสามีภรรยาต่างดีอกดีใจผิดปกติ นายจ้านซ่าน รีบจุดธูปไหว้พระ กล่าวขอบคุณฟ้าดิน บรรดาญาติมิตรต่างก็มาแสดง ความยินดี

เมื่อเด็กทารกอายุได้ครบหนึ่งเดือน ในขณะที่กำลังจัดงานเลี้ยงแขก อยู่ ก็มียามเฝ้าประตูมารายงานว่า "ท่านเจ้าอาวาสซิ่งคง แห่งวัดกั๋วชิง จะขอเข้ามาพบใต้เท้า" นายจ้านซ่านคิดอยู่ในใจว่า "ท่านเจ้าอาวาสซิ่งคง เป็นพระสงฆ์อาวุโส ปกติจะไม่ยอมออกจากวัดง่าย ๆ แต่วันนี้ทำไมท่าน จึงมาที่นี่นะ" จึงรีบสั่งให้ยามประตูรีบไปต้อนรับให้เข้ามาในห้องรับแขก เมื่อได้พบหน้ากัน นายจ้านซ่านแสดงคารวะแล้ว กราบเรียนถามท่านเจ้า-อาวาสว่า "ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการเกษียณ ท่านอาจารย์อุตส่าห์มาเยี่ยม-เยียน มิทราบว่ามีกิจธุระอันใด" ท่านเจ้าอาวาสตอบว่า "ก็ไม่มีกิจธุระ อันใดหรอก ได้ข่าวว่าบุตรชายมีอายุครบเดือน จึงอยากมาแสดงความยินดี เพราะว่าบุตรผู้นี้กับอาตมามีความสัมพันธ์กันมาก่อน ดังนั้นจึงคิดจะขอ พบหน้าเพื่อเจรจากันให้เข้าใจ" นายจ้านซ่านรู้สึกปีติยินดียิ่ง หลังจาก เชิญให้นั่งเรียบร้อยแล้ว ก็รีบกระวีกระวาดเข้าไปบอกให้ฮูหยินทราบ พร้อมกับสั่งให้เด็กรับใช้รีบอุ้มคุณชายติดตามตนออกมา แล้วนำไปให้ ท่านเจ้าอาวาสพิจารณาดู ท่านเจ้าอาวาสรับเด็กไว้ในอ้อมอก มีวาจาจะ กล่าวฝาก ให้พวกเราได้รับฟังไว้

"กลางเดือนอ้าย ลอยโคมไฟ ชาวประชาสุขสันต์ทุก ๆ ปี อาตมา ก็อยู่กับพวกเราจนคุ้นเคย ก่อนจะกลับไปก็อยากจะฝากไว้

การกลับไป หากสงสัย เรื่องราวของตนเองย่อมรู้เอง หากให้คน

ข้างเคียงรู้ย่อมถูกคนข้างเคียงกล่าววิจารณ์

จึงไม่พูด ทำซื่อบื้อ ระหว่างความเป็นความตายไม่อาจใช้ไหวพริบได้ อาตมาจะอำลาโลกในวันที่สองเก้า*นี้ จึงขอประกาศให้ทุกคนได้ทราบไว้

ความเกิด-ตาย ดูน่าตกใจ จากอดีตถึงปัจจุบัน ทุก ๆ ผู้ย่อมมีทางสายนี้สู่ยมโลก กองกระดูกมีนานแล้วมิใช่หรือ แต่ถึงแม้จะมีก็ต้องพึ่งเขาเขียว (ป่าช้า)

สายน้ำไหลเกิดเสียง เขามีสีสัน ยมบาลไม่เคยมีไมตรีกับแขก จึงขอเตือนพวกเราให้รีบบำเพ็ญ เพื่อสู่แดนสุขาวดีตาม ๆ กัน"

เมื่อเจ้าอาวาสกล่าวจบ ทุกคนต่างได้ยินคำว่า “อำลา” ต่างก็บ่นกันพึมพำ แล้วคุกเข่าลงพร้อมกัน กล่าวว่า “ลูกศิษย์ปัญญาทื่อทึบ ต้องอาศัยความเมตตาของอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอน หากยังอยู่อีก 10 ปี ก็คงจุดดวงปัญญาไม่ให้ดับได้” ท่านเจ้าอาวาสกล่าวว่า “**ดวงปัญญาจะดับได้อย่างไร เพราะเป็นความสว่างจากดวงจิต ถึงแม้อาตมาจะซ่อนเร้นการเกิดการตายมีกำหนด ไม่อาจรั้งรอ** อาตมาขอประกาศให้ชาวบ้านที่ประสงค์จะมาส่งอาตมา ให้มาตอนเช้าวันที่ 18” หลังจากกล่าวจบ ท่านเจ้าอาวาสก็เดินทางกลับ ถึงวัดก็เข้าสู่ห้องสมาธิไป ส่วนลูกวัด ต่างก็ป่าวประกาศกันไปทั่วอำเภอ

พอถึงวันที่ 18 บรรดาชาวบ้านชาวเมืองต่างพากันมาพร้อมกัน รวมทั้งนายจ้านซ่านก็มาถึง ท่านเจ้าอาวาสซิ่งคง ได้อาบน้ำเปลี่ยนจีวรใหม่ แล้วก็ออกมาสู่ห้องโถงขึ้นนั่งบนเก้าอี้ พระสงฆ์จากวัดต่าง ๆ รวมทั้งพระสงฆ์ลูกวัดต่างยืนล้อม ท่านเจ้าอาวาสเรียกลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดห้าคน

---

* *สองเก้า คือ วันที่เก้าบวกเก้า เท่ากับวันที่สิบแปด*

เข้ามาข้างหน้าแล้วก็ประเคนจีวร บาตร อัฐบริขารต่าง ๆ ให้ แล้วให้โอวาทว่า **"กายนี้แม้จะว่างเปล่า แต่แสงจิตไม่ถูกบัง หากโอกาสสัมพันธ์มาถึง ก็จะล่วงรู้ได้** เธอทั้งห้าต้องเคร่งครัดในศีล จงอย่าปล่อยวาง" ลูกศิษย์ทั้งห้าต่างเศร้าเสียใจร้องสะอื้นไห้พลางรับโอวาท ท่านเจ้าอาวาสได้กำหนดเวลาแน่นอนแล้ว ก็รีบพูดออกไปว่า "ถึงเวลาแล้ว รีบจุดธูปเทียน เจริญพระพุทธมนต์" หมู่สงฆ์ก็พร้อมกันสวดพระพุทธมนต์ ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงการสวดมนต์ก็จบลง ท่านเจ้าอาวาสก็ยกพู่กันเขียนในกระดาษว่า "ตามกาลล่วงปีก็ถึงเก้า ทุกเรื่องจิตว่างไม่อับอาย วันนี้แยกมืออำลา สุขสบาย ณ แดนสุขาวดี" พอเจ้าอาวาสเขียนเสร็จ ก็ปล่อยวางพู่กัน ขยับนั่งกายตรง หลับตาสู่ความสงบ ชาวบ้านต่างอยู่ในความสงบ ต่างช่วยกันยกร่างเข้าสู่ครัม*ที่เก็บ เสร็จแล้วต่างคนก็ต่างจากกันไป

พอถึงวันที่เก้าเดือนยี่ อันเป็นวันครบสามเจ็ด* ก็ถึงวันประชุมเพลิง ในวันนี้อากาศแจ่มใจ ผู้คนหลั่งไหลพากันมาทั้งใกล้และไกล พอถึงเวลา ชาวบ้านช่วยกันยกครัมออกเดิน โดยมีริ้วธงนำหน้ามีเสียงแผ่วเบาตามกันมา จนถึงเมรุที่เผาศพ จึงวางครัมลง ทั่วบริเวณห้อมล้อมไปด้วยหมู่ต้นสน พระสงฆ์ทั้งห้าอันเป็นศิษย์สนิทของท่านเจ้าอาวาสได้เชิญท่านเจ้าคุณหานสือเอี๋ยนเป็นผู้จุดไฟ ท่านเจ้าคุณถือคบไฟ แล้วกล่าวว่า

"เปลวเพลิงสัญลักษณ์ไม่กระจ่าง ท่านที่นั่งข้างในกลัวหรือไม่ หวนระลึกถึงตนที่รู้มิใช่ผิด แล้วเรื่องอันใดจึงต้องถามผู้อื่น"

เป็นความสำเร็จอันนบนอบภายใต้รุ้งสีม่วงนี้ ท่านซิ่งคง ภิกษุที่ยิ่งใหญ่ เดิมเป็นศิษย์ในลัทธิขงจื้อ แล้วเข้าบวชเป็นศิษย์ในพุทธศาสนา

** ครัม คือ ตู้เก็บศพของพระสมณเจ้าผู้ใหญ่ โดยศพที่ดับขันธ์อยู่ในท่านั่งสมาธิ*

** สามเจ็ด คือ ยี่สิบเอ็ด*

เป็นผู้บรรลุนิพพาน มีจิตปราศจากกิเลส นับว่าเป็นพุทธบุตรโดยแท้ ไม่ยินดียินร้าย อัธยาศัยนุ่มนวล ผู้ถือสันโดษบนขุนเขา มีความสงบเพียงพอ 69 ปีเหมือนความฝัน

"เฮ่อ! ไม่ไหลตามน้ำสู่เทียนไถ อาศัยไฟนี้กลับคืนสู่วิสุทธิภูมิ"

เมื่อท่านเจ้าคุณกล่าวจบลง ก็จุดไฟเผาครัม ชั่วครู่เดียวเปลวไฟก็ลุกท่วมเมื่อครัมถูกเผามอดลง ฉับพลันนั้นก็มีเปลวไฟพวยพุ่งขึ้น ปรากฏว่ามีรูปพระภิกษุรูปหนึ่งลอยขึ้นตามเปลวไฟ ก้มหน้าลงมามองยังฝูงชน แล้วก็พูดว่า "ขอบคุณท่านทั้งหลาย" แล้วกล่าวต่อว่า **"ท่านนายอำเภอหลี่ บุตรของท่านซิ้วหยวนเป็นพุทธบุตร หาใช่บุตรสามัญ ต้องให้ออกบวช อย่าให้ไปทางอื่น เดี๋ยวเขาจะเดินทางผิด หากได้ออกบวชให้ไปหาอาจารย์อิ้นเปี๋ยฟง หรือเหยี่ยนเซี่ยถัง ฝากตัวให้เป็นพระอาจารย์** ต้องจดจำไว้ให้ดี ๆ ลืมไม่ได้นะ" นายจ้านซ่านได้ฟังดังนั้นก็ยกมือขึ้น พนมไหว้ไปยังพระซิ่งคง กล่าวว่า "ด้วยพระคุณที่อาจารย์ชี้แนะ มิกล้าละเมิดฝ่าฝืน" พอจะถามต่อไป รูปอาจารย์ก็ค่อย ๆ หายเข้าไปในกลีบเมฆ ส่วนนายจ้านซ่านพอได้ยินอาจารย์สั่งดังนั้นแล้ว ก็จดจำไว้ในใจไม่กล้าที่จะลืมเลือน ซึ่งต่อมาภายหลัง คุณชายซิ้วหยวน ก็ได้ออกบวชที่วัดหลิงอิ่น และได้สร้างเรื่องราวไว้มากมาย ช่างเป็นความพิสดารอันลึกซึ้งแห่งสัทธรรม ที่ว่าด้วยความเงียบและการไหวติง ได้ทิ้งร่องรอยแห่งการมาและการไปอย่างประหลาด" เรื่องราวต่อไปจะเป็นอย่างไรบ้าง ขอได้โปรดติดตามตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. ความเงียบถึงขีดสุดจึงคิดไหวติง เท้าข้างหนึ่งจึงเหยียบพลาด ทำให้รูปอรหันต์แกะสลักด้วยไม้ตกลงพื้น ยังผลให้เกิดลูกไม้ซิ้วหยวน (ความสัมพันธ์) ออกมา เป็นเพราะขาสองข้างเหยียบพื้น ทำให้อาตมา

ต้องย่ำอยู่ ณ ทะเลสาบซีหูถึงห้าสิบปี ถึงแม้จะทำบ้าบอ แต่โชคดีที่จิตเดิมยังไม่มืดบอด ก็ยังสามารถคืนสู่ต้นสังกัดเดิม พักเท้าสงบนิ่ง หากชาวบ้านต้องการความสงบเงียบสุดยอด แล้วคิดไหวติงละก็ การไหวติงนี้จะเกิดช่องโหว่ที่ใหญ่โต ตกลงบ่อน้ำจนไต่ขึ้นไม่ได้ จะกลายเป็น "กบน้อย" หมดโอกาสเกิดเป็นมนุษย์ละก็แย่เลย ดังคำที่ว่า "พลาดพลั้งครั้งเดียวจะเสียใจไปทั้งชีวิต กว่าจะกลับตัวได้ก็แก่จวนตาย"

2. นายจ้านซ่านไร้บุตร จึงอ้อนวอนต่อพุทธะ และเพราะนายจ้านซ่านไม่ก่ออกุศลทำบาปขอบุตรต่อพุทธะจึงได้พุทธบุตร ดังคำว่า "อ้อนวอนพุทธะ พุทธะก็มาสู่ ขอบุตรก็ได้บุตร เหตุและผลสัมพันธ์กัน อิทธิฤทธิ์มหาศาล"
3. เมื่ออาตมามา เจ้าอาวาสซิ่งคงก็จากไปไม่อาจรั้งรอ มนุษย์ไม่รีบบำเพ็ญเพียรแล้วจะรอเมื่อไหร่ คนหนึ่งมาอีกคนหนึ่งไป เพื่อว่าสงฆ์จะได้ไม่มาก เพราะข้าวมีน้อย เปรียบเราสองคน ล้วนเป็นผู้เคยมาเยือน ไม่มีใครเป็นหนี้ใคร ชาวบ้านดีใจว่าได้บุตรธิดา ส่วนบุตรธิดาก็เสียใจว่าพ่อแม่ต้องจากไป ใหม่ เก่า ต่างทดแทน เจ้าอาวาสบำเพ็ญพอแล้วเปลี่ยนเป็นเณรน้อยก็สมควรอยู่ การเกิด การตาย เป็นอย่างนี้ ไฉนเลยต้องโศกเศร้า
4. เป็นเพราะซิ้วหยวนมิใช่บุคคลธรรมดา แต่ก็มิใช่ย่อย ไม่อวดเบ่งวางท่า แต่ก็ไม่ยอมสวดมนต์ เป็นกันเองน่าสนิทสนม ดูเขาพูดจาประสาชาวบ้านชวนเล่นชวนหัว ไม่ละจากผู้อื่น แต่จิตคงยึดมั่นในพุทธะ ทำตนเสมอชาวประชา ฉะนั้น ทุกวันนี้คนก็ยังเคารพนับถือไม่เสื่อมคลาย
5. ท่านพระภิกษุซิ่งคงไปอย่างบริสุทธิ์ พระภิกษุจี้กงก็มาอย่างยุติธรรม แม้หนทางเดินจะต่างกัน แต่ธรรมะมิต่างกัน จากนั้นมาวัดหลิงอิ่นจึงสืบแต่หลักเดิมแท้ ๆ

ตอนที่ 2

กระท่อมสองพยางค์ลุพุทธจิต จุดญาณหนึ่งรั้งปริศนาธรรม

เมื่อนายหลี่จ้านซ่านได้รู้ถึงพื้นจิตของบุตรน้อยแล้ว จึงได้ตั้งใจอบรมฟูมฟักเป็นพิเศษ พอบุตรมีอายุได้แปดปี ก็ว่าจ้างครูมาสอนหนังสือที่บ้านโดยมีบุตรของพี่ชายภรรยา หวังฉวนร่วมเรียนอยู่ด้วย เด็กชายซิ้ว-หยวนตั้งใจเล่าเรียนด้วยความร่าเริง ไม่เคยปริปากบ่นเลย แม้จะเรียนกันตั้งแต่เช้าจรดค่ำ มีบางครั้งที่รู้สึกเบื่อหน่ายบ้าง ก็ได้แต่นั่งนิ่งเบิ่งตาเฝ้าแต่ครุ่นคิด คิดจนเพลิดเพลิน แล้วแหงนหน้าสู่ท้องฟ้าหัวเราะร่วน เมื่อมีผู้ถามว่า เป็นอะไรเขาก็ได้แต่อ้ำ ๆ อึ้ง ๆ ไม่พูดจา

พออายุได้สิบสองปี ร่ำเรียนจนไม่มีตำราเรียน เจนจัดในวิชาอักษร-ศาสตร์ การแต่งโคลงกลอนก็ช่ำชอง เก่งไปสารพัดอย่าง วันหนึ่ง ซึ่งเป็นวันเช็งเหม็ง* อาจารย์ต้องลากลับบ้านพักผ่อน นายจ้านซ่านก็จัดโต๊ะเลี้ยงพร้อมกับตระเตรียมข้าวของตอบแทน พร้อมกันนั้น ก็ให้บุตรชายซิ้วหยวนและหลานชายหวังฉวนกับคนรับใช้ ให้ติดตามไปส่งอาจารย์ถึงบ้าน

ภายหลังส่งอาจารย์ถึงบ้านแล้ว ขากลับทั้งสองเดินผ่านวัดแห่งหนึ่ง ซิ้วหยวนได้ถามคนรับใช้ว่า "นี่วัดอะไร" คนรับใช้ตอบว่า "ที่นี่คือวัดฉีหยวน เป็นวัดที่มีชื่อแห่งเมืองไถโจว" หวังฉวนได้ฟังแล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า "ที่แท้วัดฉีหยวนอันลือชื่ออยู่ที่นี่เอง ได้ยินกิตติศัพท์มานาน วันนี้มาพบเข้าโดยบังเอิญ ข้าและน้องทำไมจะไม่เข้าไปเที่ยวชมดูสักหน่อยเล่า ซิ้ว-

---

**เช็งเหม็ง เป็นวันที่บุตรหลานจะไปกราบไหว้บรรพชน ยังที่ฝังศพ*

หยวนเอ่ยต่อว่า "ท่านพี่พูดตรงกับใจข้าเลย" ว่าแล้ว ทั้งสองก็จูงมือพากันเข้าไปในวัดเข้าไปในโบสถ์ชมพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ต่อจากนั้นก็เดินออกไปตามทางเดินรอบ ๆ จนกระทั่งมาถึงห้องของเจ้าอาวาส ก็พอดีมีพระชราอยู่สองรูปเรียกให้หยุด แล้วว่า "ตอนนี้มีข้าราชการผู้ใหญ่อยู่ข้างใน หากท่านทั้งสองต้องการทัศนา โปรดเที่ยวชมทางอื่นก่อน" ซิ้ว-หยวนตอบว่า "ห้องเจ้าอาวาสเป็นห้องรับแขกของสงฆ์ ใคร ๆ ก็เข้าไปได้ แม้จะมีข้าราชการผู้ใหญ่อยู่ภายใน เราสองคนก็เข้าไปพบท่านเจ้า-อาวาสได้ จะเป็นไรหรือ" ว่าแล้วก็เดินฉับ ๆ เข้าไป พบว่ามีบุคคลสองคนอยู่ภายในเบื้องซ้ายมีข้าราชการผู้ใหญ่นั่งอยู่ ส่วนท่านเจ้าอาวาสเต้าชิงนั่งอยู่เบื้องขวา ทั้งสองข้างมีเด็กหนุ่ม ๆ ยืนอยู่ประมาณสิบคน แต่ละคนต่างถือกระดาษอยู่ในมือ กำลังครุ่นคิดอยู่ ซิ้วหยวนจึงเดินเข้าไปข้างหน้าพลางยกมือแสดงคารวะ ถามว่า "ขอเรียนถามท่านผู้ใหญ่และท่านเจ้า-อาวาส คนเหล่านี้ถือกระดาษอยู่ที่นี่ ทำอะไรหรือ" ยังมิทันที่ข้าราชการผู้ใหญ่จะเอ่ยปาก ท่านเจ้าอาวาสแลเห็นเด็กทั้งสองแต่งกายสง่าภูมิฐานคาดคิดว่าต้องเป็นบุตรของผู้ดีมีสกุล จึงไม่รอช้า รีบลุกขึ้นมาตอบว่า "ท่านผู้ใหญ่ผู้นี้ เนื่องจากมีธุระออกทะเล พอเรือถึงทะเลลึก ก็เกิดมีคลื่นลมพายุ ทำท่าว่าเรือจะคว่ำ จึงได้อธิษฐานจะขอบวชพระสักรูปหนึ่ง คลื่นลมจึงสงบลง กลับมาได้อย่างปลอดภัย เพื่อเป็นการทำบุญจึงบริจาคเป็นเงินถึงหนึ่งพันชั่ง และได้ขอใบสุทธิหนึ่งฉบับ (ผู้จะบวชพระจะต้องขอใบสุทธิจากรัฐบาลเสียก่อนจึงบวชได้) เพื่อบวชพระรูปหนึ่ง จึงได้มีการคัดเลือกเด็กหนุ่มที่อยู่ที่นี่ ซึ่งแต่ละคนก็มีดีไปคนละอย่าง จึงมิอาจคัดเลือกได้ทันที จึงได้ขึ้นโฉลกไว้บทหนึ่ง เพื่อให้คนเหล่านี้แต่งต่อให้เหมาะสม ผู้ใดเหมาะที่สุดก็จะบวชให้ผู้นั้น ดังนั้นคนเหล่านี้จึงถือกระดาษครุ่นคิดอยู่" ซิ้วหยวนกล่าวตอบว่า "ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ผู้น้อยอยากจะขอดูโฉลกที่ท่านผู้ใหญ่ขึ้นไว้ดูสักหน่อยจะได้ไหม" ผู้ใหญ่แลเห็นซิ้วหยวนพูดจา

หลักแหลมผิดคนธรรมดา จึงให้คนสนิทนำเอาโฉลกส่งให้ ซิ้วหยวนดู แล้วพูดว่า "ท่านอาคันตุกะผู้เยาว์ มิทราบว่าจะต่อได้ไหม" เมื่อซิ้วหยวนรับมาดู มันเป็นโฉลกแม่น้ำแดงฉาน ว่าดังนี้

ชีวิตเหนื่อยเปล่า คิดถึงบ้านในป่าเขา เพื่อผ่อนคลาย
เย็นกายพระพายพัด จันทร์กระจ่างฟ้า ไผ่สนเขียวขจี
นั่งสงบขจัดลาภยศ แม้จะหิวโหย ก็อิ่มด้วยบทกวี
เพียงข้าวสองสามทัพพี เสื้อผ้าหยาบ ๆ หากไม่ถูกผูกพัน

ต้องอดทนต่อโลก ดั่งเกมหมากรุก ดุจผู้แค้นร่วมรถ
ถึงกายจะจรดที่ใด ก็เหมือนลม และเมฆที่ผกผัน
จักหาความสบายในโลกมนุษย์ ก็ไม่รู้ว่าที่ใดไร้เกียรติ แลเสียศักดิ์ศรีกัน
ถึงรองเท้าเหล็ก ย่ำยันทั่วแผ่นดิน ชีวิตก็วุ่นวายสูญเปล่า

เมื่อซิ้วหยวนอ่านจบ ก็เผยอยิ้ม แล้วจึงหยิบพู่กันบนโต๊ะ ต่อเติมไปอีกสองประโยคว่า

"ตาสว่างสองสามโลก เห็นเพียง **กระท่อม** หญ้าคา"

ทั้งผู้ใหญ่และเจ้าอาวาส เมื่อได้เห็นโฉลกสองประโยคหลัง ก็รู้ว่ามีปฏิภาณไหวพริบยิ่ง จนรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง จึงรีบเชิญทั้งสองให้นั่งลง มีคำสั่งให้ผู้ติดตามยกน้ำชามาให้ เจ้าอาวาสกล่าวว่า "ขอถามท่านทั้งสองว่ามีชื่อเสียงเรียงนามว่ากระไร" ซิ้วหยวนชี้นิ้วไปที่หวังฉวนแล้วว่า "ผู้นี้เป็นลูกผู้พี่ เป็นบุตรของคุณลุงหวังอันซื้อ นามว่าหวังฉวน ส่วนผู้น้อยเป็นบุตรของหลี่จ้านซ่าน มีชื่อสามัญว่าซิ้วหยวน" เจ้าอาวาสได้ฟังแล้ว ทั้งยินดีและตกใจ กล่าวตอบว่า "ที่แท้ก็คุณชายหลี่นี่เอง มิน่าเล่า พอเคลื่อนพู่กันก็เฉียบไว นับว่ามีปัญญาเฉียบแหลมยิ่งนัก" ข้าราชการผู้ใหญ่เห็นเจ้าอาวาส พูดจาเป็นเรื่องเป็นราวเช่นนั้น จึงถามถึงสาเหตุเจ้าอาวาสก็ตอบว่า "ท่านผู้ใหญ่

ไม่รู้หรือว่า เมื่อประมาณสิบปีก่อน ที่วัดกั๋วชิง ตอนท่านเจ้าอาวาสซิ่งคงจะละสังขารนั้น ได้กล่าวกับนายหลี่จ้านซ่านว่า "คุณชายน้อย คือผู้ศักดิ์สิทธิ์กลับชาติมาเกิด รากเหง้าผิดธรรมดา เหมาะจะออกบวช ไม่เหมาะครองเพศฆราวาส" ท่านผู้ใหญ่ฟังแล้วดีใจมาก กล่าวว่า "หากสามารถบวชให้กับอาคันตุกะผู้เยาว์ผู้นี้ได้ นับว่าดีกว่าพวกหนุ่ม ๆ เหล่านี้มาก" พอซิ้วหยวนได้ยินการสนทนาของท่านทั้งสอง ที่ต้องการให้ตนออกบวช จึงรีบปฏิเสธอย่างขอบคุณว่า "การบวชพระ นับว่าได้บุญมาก แต่ท่านบิดามีผู้น้อยเพียงคนเดียว ไม่มีเหตุผลพอที่จะออกบวชเลย" เจ้าอาวาสกล่าวว่า "อาตมาเพียงอนุมานตามเหตุผลที่ดูเหมาะสมเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่เช่นนี้ จำเป็นต้องไปกราบคารวะเรียนใต้เท้าที่บ้านท่าน วันนี้มิอาจกล้าทำสิ่งใดเพียงแต่ท่านทั้งสองได้มาถึงที่นี่ ก็เป็นบุญมากแล้ว อยากเรียนขอให้อยู่ค้างแรมที่นี่สักคืน มิทราบว่าจะคิดเห็นประการใด" ซิ้วหยวนตอบว่า "ผู้น้อยทั้งสองมีบิดามารดาอยู่บ้าน มิกล้าเถลไถล เนื่องจากวันนี้ไปส่งท่านอาจารย์กลับบ้าน ได้ผ่านที่นี่ เสียเวลาไปครึ่งวันแล้ว มิกล้ารั้งรอ" กล่าวจบลุกขึ้นอำลา ท่านเจ้าอาวาสก็เลยออกมาส่งถึงนอกประตูวัด

เมื่อสองคนกลับมาถึงบ้าน นายจ้านซ่านจึงถามว่า "เธอทั้งสองทำไมกลับบ้านมืดค่ำเช่นนี้" ซิ้วหยวนตอบว่า "เพราะอาจารย์รั้งให้อยู่ทานข้าว ระหว่างทางได้ผ่านวัดฉีหยวนเลยแวบเข้าไปเที่ยว ดังนั้นจึงเสียเวลาไปมาก" จ้านซ่านกล่าวว่า "เข้าวัดเพียงแต่เที่ยวเท่านั้นหรือยังมีเรื่องอะไรอีกไหม" ซิ้วหยวนจึงเล่าถึงเรื่องของข้าราชการผู้ใหญ่ ที่ต้องการบวชพระหนึ่งรูปโดยให้ผู้ติดตามต่อโฉลก เล่าไปอย่างละเอียด "ท่านเจ้า-อาวาสบอกว่า โฉลกของลูกต่อได้ดีที่สุด ต้องการให้ลูกออกบวช เลยถูกลูกล่วงเกินไปสองสามคำ พระองค์นั้นก็ยังไม่ละใจ เกรงว่าพรุ่งนี้ท่านจะมาร้องขอกับบิดามารดาท่านอีกเป็นแน่" จ้านซ่านฟังแล้วเงียบงันไป ฝ่ายซิ้วหยวนก็ไม่รู้สาเหตุกล่าวว่า "ถ้าพรุ่งนี้ท่านมา ขอบิดาท่านไม่ต้อง

ปฏิเสธ ลูกขอตอบรับเอง” จ้านซ่านตอบว่า “ท่านเจ้าอาวาสเต้าชิง เป็นที่นับถือของคนสมัยนี้ เธออย่าได้ดูแคลนพูดจาล่วงเกิน” ซิ้วหยวนตอบว่า “ลูกล่วงเกินท่านน่ะดีแล้ว เกรงแต่ว่าคุณธรรมท่านจะไม่สูงพอ ก็เท่ากับล่วงเกินตนเอง” สองพ่อลูกจึงหยุดการสนทนาแต่เพียงเท่านั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น ภายหลังอาหารเช้า ยามประตูหน้าบ้านเข้ามารายงานว่า “เจ้าอาวาสเต้าชิงแห่งวัดฉีหยวน ขอเข้าพบใต้เท้า ขอรับ” จ้านซ่านรู้จุดประสงค์การมาของท่านแล้ว จึงรีบออกมาต้อนรับ ภายหลังจากเชิญให้นั่งเรียบร้อยแล้ว จึงกล่าวว่า “พระคุณเจ้ากรุณามาที่นี่ มีกิจธุระอันใดหรือ” เจ้าอาวาสตอบว่า “อาตมา หากไม่มีกิจธุระ ก็มิกล้ามารบกวนหรอก เพราะมีธุระสำคัญเกี่ยวกับธรณีสงฆ์ เรื่องมาถึงแล้ว จึงมาเรียนให้ทราบ ต้องการให้ท่านทำให้สำเร็จ” จ้านซ่านถามว่า “เรื่องอันใดหรือ โปรดชี้แนะด้วย” เจ้าอาวาสกล่าวว่า “เมื่อวานมีแขกผู้หนึ่ง ตั้งใจจะบวชพระรูปหนึ่งเพื่อสร้างบุญ จึงได้สรรหาผู้เหมาะสม โดยแต่งโฉลกขึ้นมาให้ผู้ใต้บังคับบัญชาหลายคนต่อโฉลก เพื่อจะได้หยั่งรู้ถึงภูมิปัญญา แต่ก็ไม่มีใครสามารถแต่งต่อได้ ก็บังเอิญคุณชายของท่านได้ท่องเที่ยวไปถึง เขาเห็นแล้วจึงแต่งโฉลกต่อให้ ช่างเหมาะสมยิ่งนัก อาตมาก็เลยถามไถ่ว่าเป็นคุณชายบุตรผู้ใด จึงได้นึกถึงเรื่องครั้งก่อนที่ท่านเจ้าอาวาสซิ่งคงขณะลอยอยู่เหนือเมฆ ได้สั่งเสียท่านไว้ นัยว่าเป็นหน่อพระโพธิสัตว์ จึงได้มากราบเรียนให้ทราบ ซึ่งถือเป็นธุระสำคัญแห่งธรณีสงฆ์ ไม่ควรพลาดโอกาส ควรรีบ ๆ ให้คุณชายได้บวชเสียแต่เนิ่น ๆ เพื่อให้เสร็จสิ้นภารกิจ” จ้านซ่านตอบว่า “เรื่องพระอาจารย์ซิ่งคงที่สั่งเสียไว้ครั้งก่อนมิกล้าที่จะละเลย ยิ่งวันนี้พระคุณเจ้ามีจุดประสงค์ให้สัมฤทธิผล รู้สึกเป็นพระคุณ แต่ที่แย่คือข้าพเจ้ามีบุตรชายเพียงคนเดียว ไม่มีผู้สืบสกุล เกรงว่าจะทำตามสั่งไม่ได้” เจ้าอาวาสตอบว่า “บุตรหนึ่งออกบวช เก้าชั่วโคตรสู่สวรรค์” “เมื่อเก้าชั่วโคตรสู่สวรรค์แล้ว เหตุใดจึงจะเหลือสังขารไว้ใน

โลกนี้อีกเล่า'' ยังมิทันที่จ้านซ่านจะกล่าวต่อ ซิ้วหยวนก็ผลุนผลันออกมาจากหลังม่าน ภายหลังแสดงคารวะต่อพระเต้าชิงแล้ว จึงกล่าวว่า ''ขอบคุณที่พระคุณเจ้าแจ้งเรื่องราวถึงเหตุครั้งก่อน เกรงว่าจะตกสวรรค์ อุตส่าห์อ้อนวอนตักเตือนให้ผู้น้อยออกบวชเพื่อให้บรรลุถึงพุทธโพธิญาณ แต่ผู้น้อยคาดเดาเอาเองว่า มีเรื่องอยู่สามอย่างที่ยังไม่มั่นเหมาะที่จะทำตามพระคุณเจ้า'' เจ้าอาวาสตอบว่า ''คุณชายพลาดแล้ว การออกบวชถือที่สุดก็เรื่องผูกพัน การปฏิบัติธรรมต้องกล้าหาญเด็ดเดี่ยว มิทราบคุณชายมีเรื่องอะไรสามอย่างที่ไม่มั่นเหมาะ'' ซิ้วหยวนตอบว่า ''ผู้น้อยคิดเอาเองว่าตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ยังไม่เห็นพระสมณเจ้ารูปไหนที่เก่งกาจปราดเปรื่อง ผู้น้อยเองก็ยังเป็นเด็ก การศึกษายังไม่จบ มิกล้าที่จะฟุ้งซ่านถึงความสุดยอดที่ละเอียดลึกซึ้ง นั่นคือประการที่หนึ่ง ในโลกนี้ คงไม่มีพุทธโพธิสัตว์ที่อกตัญญูเป็นแน่ ผู้น้อยมีบิดามารดา เหนือผมไม่มีพี่ชายคอยปรนนิบัติ ถัดผมลงไปก็ไม่มีน้องชายที่จะรับภาระเลี้ยงดู จึงมิกล้าที่จะโกนผม ละทิ้งบิดามารดาสู่สมณเพศ นี่เป็นประการที่สอง ประการที่สามสำคัญยิ่ง ดวงประทีปต้องได้รับการจุดต่อ มีการถ่ายทอดสืบต่อกันไป ผู้น้อยเห็นว่าขณะนี้แม้จะมีคนบวชมาก แต่ก็ไม่เห็นมีพระที่เก่งยอดเยี่ยมสักองค์ จึงทำให้การถ่ายทอดธรรมมีน้อย ที่มีก็ชักจูงให้คนหลงงมงาย ติดยึดอยู่กับความดี ซึ่งไม่อาจที่จะบรรลุได้ ผู้น้อยมิกล้าปล่อยตัวไปพึ่งคนตาบอดได้'' เจ้าอาวาสฟังแล้วหัวเราะชอบใจใหญ่ว่า ''หากพูดถึงเรื่องอื่น อาตมาอาจจะไม่รู้ หากพูดถึงสามเรื่องที่ว่านี้ คุณชายก็พลาดเสียแล้ว คิดมากเกินไป คุณชายยังเยาว์วัยไม่รู้ ไม่ว่าชาติก่อนจะเป็นผู้มีปัญญามาก่อนหรือไม่ แต่การตอบสนองเห็นผิดสามัญ เช่นเมื่อวานนี้ การต่อโฉลกสองประโยคก็ได้เผยแววให้เห็นแล้ว หาใช่ผู้ปัญญาทึบก็หาไม่ หากจะพูดว่าการออกบวชจักสุดสิ้นความกตัญญู จากสมัยโบราณมาก็มีเรื่องประจักษ์อยู่แล้ว จะให้มีความจงรักภักดีและความกตัญญูสมบูรณ์พอกันเป็นไป

ไม่ได้ นับประสาอะไรกับการออกบวช เพื่อบรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ บิดามารดาจักได้เสวยสุขในสวรรค์ จะคิดอะไรกับการกตัญญูเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชั่วระยะเวลาเพียงสั้น ๆ เกี่ยวกับพระอาจารย์ที่ได้บรรลุสืบทอดต่อ ๆ กันมา อย่างเช่น พระสังฆปรินายกองค์ที่ห้าที่หก ก็มีการสืบ-ทอดกันมาดี ภายหลังพระสังฆปรินายกองค์ที่หก หยุดการถ่ายทอดลง จะถือว่าดวงประทีปดับลงละหรือ สำหรับอาตมาบวชเรียนมาก็นานแล้ว เรื่องธรรมะธัมโมก็พอรู้ จะเป็นอาจารย์ของเจ้าเพื่อถ่ายทอดให้" ซิ้วหยวนยิ้มน้อย ๆ แล้วกล่าวว่า "การวิตกของคน คือเป็นอาจารย์ของคน อาจารย์ก็รู้ธรรมะดี ผู้น้อยมีคำถามจะเรียนถามสักข้อหนึ่ง อาจารย์อยู่ในโลกนี้มานานกี่ปีแล้ว" ขณะนี้เจ้าอาวาสเห็นว่าซิ้วหยวนชักพูดจามีอารมณ์ จึงตอบว่า "อาตมาอยู่มาได้ 62 ปีแล้ว" ซิ้วหยวนกล่าวต่อไปว่า "อยู่มาถึง 62 ปี ขอถามหน่อยว่า **จุดญาณในกายนี้อยู่ที่ใด**" เมื่อเจ้าอาวาสถูกถามฉับพลันเช่นนั้น ถึงกับนิ่งอึ้ง ไม่สามารถตอบออกมาได้ทันที ซิ้วหยวนจึงกล่าวต่อไปว่า "เพียงเท่านี้ก็ยังตอบไม่ได้ แล้วจะเป็นอาจารย์ผู้น้อยได้อย่างไร" กล่าวเสร็จก็สะบัดแขนเสื้อ แล้วก็เดินจากไป เจ้าอาวาสรู้สึกเสียหน้า จึงรีบขอตัวลากลับ จ้านซ่านรู้สึกกังวล จึงเข้าไปขอโทษว่า "ลูกน้อยยังเยาว์ พูดจาล่วงเกิน ขออาจารย์โปรดยกโทษด้วย" เจ้าอาวาสเองก็รู้สึกขายหน้ามิกล้านั่งต่อ จึงลากลับวัด

เมื่อกลับมาถึงวัด ก็ล้มป่วยลงติดต่อกันเป็นเวลาสามวัน บรรดาลูกศิษย์ก็เป็นห่วงกังวล ข่าวรู้ไปถึงท่านเจ้าอาวาสเต้าเจิ้นแห่งวัดกวนอิมจึงได้มาเยี่ยมไข้ เจ้าอาวาสเต้าชิงก็อนุญาตให้ลูกศิษย์เชิญท่านเต้าเจิ้นเข้ามา เต้าเจิ้นถามว่า "ได้ข่าวว่าหลวงพี่ไม่ค่อยสบาย มิทราบว่าเป็นไข้หรืออย่างไร เกิดขึ้นได้อย่างไร จึงมาเยี่ยมท่านโดยเฉพาะ" เต้าชิงขมวดคิ้วตอบว่า "ก็ไม่เป็นไข้ร้อนหนาวอย่างไร แต่ก็ไม่ใช่ไม่มีสาเหตุหรอก" เต้าเจิ้นถามต่อว่า "นั่นซิ แล้วมันเกิดจากอะไร จะไม่เล่าให้ผมฟังหน่อย

หรือ จะได้เชิญหมอมาตรวจรักษาได้” ท่านเจ้าอาวาสเต้าชิง ก็พูดกับท่านเจ้าอาวาสเต้าเจิ้นว่า “ผู้มีปัญญาถือกำเนิดสู่โลก **ทำให้พระผู้ใหญ่พุทธโบราณ** ต่างตระหนกตกใจ โอกาสสัมพันธ์ไหวติง เป็นผู้ยังคงไว้ซึ่งสติปัญญาดั่งเดิม” ที่สุดแล้ว เจ้าอาวาสเต้าชิงเจ็บป่วยด้วยเรื่องอะไร คอยติดตามตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. ครั้งยังเยาว์วัยมีความเฉลียวฉลาด การเล่าเรียนหนังสือก็ได้อรรถรส เมื่อพินิจพิจารณาแล้วก็ละทิ้งทั้งหมด บางครั้งก็นั่งเงียบ บางครั้งก็หัวเราะชอบใจ ถามอาตมาว่าเรื่องอะไร ได้แต่อำพรางไม่แถลงไข มีแต่ใจอาตมาเท่านั้นที่เข้าใจ สวรรค์อาตมานั้นถ่องแท้ !

2. การเที่ยววัดฉีหยวน ได้พบปะท่านเจ้าอาวาสเต้าชิง ก็บังเอิญพบกับข้าราชการผู้ใหญ่ที่ได้ไปเรือประสบพายุมา โชคดีที่อธิษฐานจะบวชพระรูปหนึ่ง พระโพธิสัตว์จึงคุ้มครองช่วยเหลือให้รอดกลับมาได้ จึงเสียสละเงินถึงหนึ่งพันชั่ง ก็เหมาะที่จะซื้อจีวรให้ซิ้วหยวนสักชุดหนึ่ง ชาวโลกที่มั่งมีศรีสุข ควรขอบคุณบารมีคุณพระคุณเจ้า บริจาคเงินทองบ้าง เพื่อโปรดพระสมณะ (ผู้ถือบวช) บ้าง

   ชีวิตเหนื่อยเปล่า เผลอแผล็บเดียวกลับกลายมีแต่ความว่าง สู้ได้อุปัฏฐากพระสมณเจ้า (พุทธบุตร) บ้าง เมื่อถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต จะได้ชักนำให้เราได้ไปสู่สุขาวดี

3. “บุตรหนึ่งออกบวช เก้าชั่วโคตรสู่สวรรค์” เป็นเพียงคำสรรเสริญ มิใช่บุตรหนึ่งคนออกบวชทั้งเก้าชั่วโคตรก็เหมือนได้ออกบวชด้วย จะกลายเป็นสินค้าราคาถูกไป **เมื่อออกบวชแล้ว ไม่สึกกลับมานั่นแหละ จึงนับว่าเป็นผู้ออกบวชอย่างแท้จริง มีพระสงฆ์จำนวนไม่น้อย**

กายอยู่ในป่าเขาลึก แต่ใจอยู่ที่บ้าน หรือไม่ก็เอาวัดเป็นบ้าน ล้วนใช่เป็นการออกบวชไม่ อะไรคือมรคา การออกบวชต้องขึ้นเขาลงห้วยไปขุดทองหาปลา (มีขุนเขาธรรมชาติเป็นกาย ขุดหารัตนะพบจิตแท้ ลุยทะเลทุกทิศดูชีวิต จับปลาเลี้ยงกระเพาะ) นี่มิใช่ละศีลไม่ถือมังสวิรัติ แต่หมายถึงอาศัยน้ำเป็น (น้ำที่มีการไหล) ชะล้างธรรมกาย

4. ดวงประทีปถูกจุดต่อ การถ่ายทอดธรรมะสืบต่อชนรุ่นหลัง ไม่ให้ขาดตอนนั้น เพื่อกราบไหว้นับถือเป็นอาจารย์ จำต้องทดสอบอาจารย์เสียก่อน ด้วยคำถามว่า "มีอายุถึง 62 ปีแล้ว ถามว่า **จุดญาณอยู่หนใด**" ทำให้ท่านเจ้าอาวาส ปวดขมับเหมือนดั่งอมว่านบอระเพ็ด จุดญาณได้เผาหัวโล้นเข้าแล้ว โทษอาตมาไม่ได้ เพราะธรรมาจารย์ผลิตศิษย์เด่นจำต้องใช้มาตรการนี้ มิฉะนั้นก็ตายเปล่าอยู่ในโลกกิเลส ใครจะรู้

ตอนที่ 3

ใกล้อาลัยบุพการี กตเวทิตาถึงที่สุด
จากไกลฝากตัวกับอาจารย์ ปลงผมสู่ร่มกาสาวพัสตร์

จากตอนที่แล้ว เจ้าอาวาสเต้าชิงถูกปริศนาธรรมของซิ้วหยวนซัก จนเสียหน้ากลับไป ล้มหมอนนอนเสื่อลุกไม่ขึ้น ทำให้เจ้าอาวาสเต้าเจิ้น ต้องมาเยี่ยมไข้ เมื่อไต่ถามถึงสาเหตุ เจ้าอาวาสเต้าชิงมิอาจปิดบัง จึงต้อง เล่าเรื่องให้ฟังว่า เมื่อถูกถามถึงจุดญาณว่าอยู่ที่ไหน ก็ตอบไม่ได้ในทันที เป็นเหตุให้ขายหน้ากลับมา ดังนั้นจึงมิกล้าพบหน้าผู้คน เต้าเจิ้นได้ฟังดังนั้น จึงว่า "เพียงคำพูดที่ผ่านหู คงยังไม่หายสงสัย จะขอให้ผมได้ไปพบเขา ทำให้เขายุ่งยากสักครั้ง ดูซิว่าจะเป็นอย่างไร" เต้าชิงว่า "เด็กคนนี้มิใช่ เพียงมีภูมิปัญญาฉลาดเหมือนคนธรรมดาเท่านั้น แต่นับว่าเป็นผู้มีปัญญา ดั่งเดิมมาเกิด ขอท่านอย่าดูแคลนเป็นอันขาด"

พอพูดจบ ก็มีรายงานมาว่า นายหลี่จ้านซ่านกับบุตรชาย กำลังรอ พบท่านเจ้าอาวาสอยู่ข้างนอก เจ้าอาวาสก็ถูกเต้าเจิ้นคะยั้นคะยอให้ออก มาพร้อมกัน เมื่อพบกันต่างก็แสดงความคารวะซึ่งกันและกัน แล้วก็เชิญ กันดื่มน้ำชา จ้านซ่านว่า "วันก่อนลูกน้อยล่วงเกินพระคุณเจ้า สมควร ได้รับโทษ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอขมา หวังว่าพระคุณเจ้าจะโปรดเมตตา เอ็นดู !" เต้าชิงว่า "นี่เพราะอาตมาภูมิปัญญาน้อย หาความขายหน้ามา เอง คุณชายมีโทษอะไรหรือ" เต้าเจิ้นก็มองมาทางซิ้วหยวน แล้วถามว่า "ผู้นี้คือคุณชายหลี่ ที่ถามว่าจุดญาณอยู่ที่ไหน ใช่หรือไม่" ซิ้วหยวนว่า "ใช่ คือผู้น้อยเอง" เต้าเจิ้นยิ้มแล้วกล่าวว่า "ถามน่ะง่ายแต่ตอบยาก

อาตมาก็มีคำถามอยากจะถาม มิทราบว่าคุณชายจะตอบได้ไหม" ซิ้วหยวนว่า **"ธรรมสว่างจิตลุปัญญา คำถามคำตอบอันเดียวกัน ไม่มียากง่าย ถ้าอาจารย์ภูมิธรรมล้ำลึก ก็โปรดชี้แนะ"** เต้าเจิ้นว่า "ขอถามว่า คุณชายมีนามว่าอะไร" ซิ้วหยวนว่า "เป็นคำสามัญว่าซิ้วหยวน [(1)]" เต้าเจิ้นว่า "ยี่ห้อซิ้วหยวน แต่เกรงจะรักษาพื้นเดิมยาก" ซิ้วหยวนฟังแล้วถามว่า **"อยากทราบว่า ท่านมีชื่อพระว่าอะไร" เต้าเจิ้นว่า "อาตมาคือ เต้าเจิ้น[(2)]" ซิ้วหยวนกล่าวต่อว่า "นามเต้าเจิ้นยังไม่ตื่นสู่แดนวิสุทธิ์ ธรรมยากจะบรรลุ"**

เต้าเจิ้นเห็นซิ้วหยวนคล่องแคล่ว ปัญญาเฉียบแหลม อดไม่ได้ที่จะยกย่อง กล่าวว่า "ที่แท้คุณชายมิใช่ธรรมดา อาตมาสองคนนี่คงไม่เหมาะที่จะเป็นอาจารย์ท่าน จำเป็นต้องหาอาจารย์รูปอื่น มิควรพลาดบุญสัมพันธ์" จ้านซ่านว่า "ท่านอาจารย์ซิ่งคงตอนจะจากสู่สวรรค์ได้เคยสั่งเสียให้บวชเป็นพระ ต้องให้หาอาจารย์เปี้ยฟงกับอาจารย์เซี้ยถัง ให้เป็นลูกศิษย์ท่านทั้งสอง แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่าพระทั้งสองอยู่ที่ใด" เต้าเจิ้นว่า "เมื่อพระอาจารย์พูดเช่นนี้ย่อมมีตัวตน ขอให้ตั้งใจเสาะหา" ทุกคนต่างคุยกันอย่างถูกชะตา เต้าชิงก็เลี้ยงอาหารเจ ที่สุดก็อำลาจากกัน

ฝ่ายซิ้วหยวน เมื่อกลับบ้านแล้วก็เอาแต่ท่องโคลงกลอนอยู่ในห้องสมุด ถึงแม้จะได้ปฏิเสธกับเจ้าอาวาสเต้าชิงแล้ว แต่เรื่องการออกบวชก็ยังฝังใจอยู่ เกี่ยวกับเรื่องชื่อเสียง เกียรติยศ ไม่เคยใส่ใจไว้เลย เวลาก็ผ่านไปรวดเร็ว ตอนนี้ก็อายุได้สิบแปดปีแล้ว บิดามารดาก็รอคอยให้แต่งงาน โดยไม่คาดคิด คุณนายหลี่ก็ล้มป่วยลงลุกไม่ขึ้น รับประทานยาเท่าไรก็ไร้ผล ไม่กี่วันก็เสียชีวิต ซิ้วหยวนก็จัดงานศพให้อย่างกตัญญู

---

(1) ซิ้วหยวน หมายความว่า "การรักษาจิตเดิม"

(2) เต้าเจิ้น หมายความว่า "ธรรมอันบริสุทธิ์"

โชคไม่ดีที่งานศพมารดาเพิ่งจะเสร็จสิ้น บิดาก็เสียชีวิตตามไปอีก ซิ้วหยวนโศกเศร้าไม่น้อย จึงไว้ทุกข์ถึงสามปี เพื่อแสดงความกตเวทิตา หลังจากนั้นมาก็ไม่มีอะไรให้ห่วงใยอีก เป็นอิสรเสรี คุณลุงหวังอันซื้อก็ขอให้เขาแต่งงาน เขาก็บอกปัดสิ้น

เมื่อมีเวลาว่าง ก็ได้แต่เที่ยวสืบหาอาจารย์เปี๋ยฟงกับเซี้ยถังตามวัดต่าง ๆ แห่งเทียนไถ ถามหามาได้ปีเศษ ก็ได้ข่าวมาว่า "พระอิ้นเปี๋ยฟงอยู่ที่หลินอัน เป็นเจ้าอาวาสวัดจินซาน ส่วนพระเหยี่ยนเซี้ยถัง เป็นเจ้าอาวาสวัดหลิงอิ่น แห่งเขาหู่เย่เมืองซูโจว" เมื่อซิ้วหยวนได้ข่าวแน่ชัดแล้ว ก็แจ้งแก่คุณลุงว่า ต้องการจากบ้านไปหา หวังอันซื้อว่า "ว่าตามเหตุผล การออกบวชใช่จะดีงาม แต่เท่าที่สังเกตดูเธอมา เหมือนมีความสัมพันธ์กับธรณีสงฆ์ แต่เจ้าก็มีทรัพย์สินมากมายแต่ไม่มีพี่น้อง แล้วจะให้ใครดูแล" ซิ้วหยวนว่า "หลานจากไปครั้งนี้ กายยังไม่ห่วงใย แล้วนับประสาอะไรกับทรัพย์สมบัติ ทั้งหมดขอให้พี่หวังฉวนดูแลก็แล้วกัน" ดังนั้น จึงเลือกเอาวันที่ 12 เดือนยี่ออกเดินทาง ส่วนหวังอันซื้อเมื่อหมดปัญญาจะรั้งไว้ได้ ก็ได้แต่ตระเตรียมข้าวของเสื้อผ้า หวังฉวนก็ได้มาส่ง ซิ้วหยวนพร้อมกับคนรับใช้สองคน ได้นำเงินติดตัวไปบ้าง หลังจากอำลาญาติทั้งสองคือลุงหวังอันซื้อกับหวังฉวนแล้ว ก็มุ่งหน้าสู่เฉียนถัง

ไม่กี่วันก็ข้ามแม่น้ำเฉียนถัง พอขึ้นฝั่งก็เข้าเมือง เดินมาถึงสะพานซินเก็ง พักแรมที่โรงแรมหนึ่งคืน พอรุ่งขึ้นหลังอาหารเช้า ก็พาบ่าวรับใช้เที่ยวกันทั่วเมือง มีผู้คนหนาแน่นนับว่าเป็นที่ที่สวยงาม ทิวทัศน์ช่างงดงามนัก เที่ยวยังไม่จุใจ เลยเที่ยวจนมืดค่ำจึงได้กลับที่พัก ถามเจ้าของที่พักว่า "ได้ยินว่ามีวัดหลิงอิ่น มิทราบว่าอยู่ที่ไหน" เจ้าของที่พักว่า "วัดนี้อยู่บนยอดเนินเฟ่ยไหลฟงแห่งเขาซีซาน เป็นวัดเก่าแก่ที่มีชื่อเสียง" ซิ้วหยวนว่า "ก็เป็นวัดพุทธ แต่ทำไมจึงมีชื่อเสียง" เจ้าของที่พักตอบว่า "คุณชายไม่รู้อะไร ในสมัยราชวงศ์ถัง มีบัณฑิตผู้หนึ่งนามว่าซ่งจือเวิ้น ได้แต่ง

กลอนไว้ที่วัดนี้ กลอนว่า "จันทร์กลางเดือนแปดฉาย นภาพรั่งพรายลายเมฆา" กลอนบทนี้มีชื่อเสียงมาก เลยทำให้วัดนี้มีชื่อเสียงไปด้วย ซิ้วหยวนว่า "จะไปวัดนี้ ต้องไปทางไหน" เจ้าของที่พักตอบว่า "พอออกจากประตูเมือง ก็จะถึงทะเลสาบซีหู ผ่านเจดีย์เป๋าสู้ เดินเลียบไปตามเขาไป๋ยซาน ทางทิศตะวันตก ก็จะถึงเย่เฝิน จากเย่เฝินเดินเลียบไปทางทิศใต้ก็จะถึงวัดหลิงอิ่น ด้านหน้าของวัดมีถ้ำพุทธะ มีศาลาน้ำเย็น มีถ้ำเรียกลิง ภูเขาสวย ธารน้ำใส ทิวทัศน์งามตามาก คุณชายไปเที่ยวพรุ่งนี้ก็จะเห็นเอง" ซิ้วหยวนว่า "ที่เถ้าแก่พูดมาทั้งหมดล้วนมีแต่ภูเขาลำธาร แต่ก็ไม่รู้ที่วัดนี้มีหลวงพ่อที่เก่งบ้างไหม" เจ้าของที่พักว่า "ในวัดมีพระเณรตั้งห้าร้อยรูป แต่ก็ไม่ได้ยินว่ามีหลวงพ่อเก่ง แต่ปีกลายเจ้าอาวาสมรณภาพไป ตอนนี้ได้เชิญเจ้าอาวาสองค์ใหม่มาจากกูซูหูเย่ซาน มีชื่อว่าเหยี่ยนเซี้ยถัง ได้ยินมาว่า มีความสามารถหยั่งรู้อดีตและอนาคต ก็นับว่าเป็นหลวงพ่อที่เก่งสามารถ" ซิ้วหยวนฟังแล้วรู้สึกดีใจ สงบเงียบตลอดคืน

พอวันรุ่งขึ้น ก็ยังคงแต่งกายอย่างบัณฑิต เดินทางพร้อมผู้ติดตาม ผ่านประตูเฉียนถัง ตอนนี้เป็นอากาศเดือนสาม ลมก็นุ่มแดดก็อ่อน ทิวทัศน์รอบ ๆ ทะเลสาบช่างงดงามแปลกตา ซิ้วหยวนพูดกับบ่าวว่า "ได้ฟังมาว่า ทิวทัศน์แห่งซีหูมีความงดงามหลายด้าน ข้าฯ เพิ่งจะได้เห็นวันนี้เอง" พอขึ้นฝั่งทะเลสาบซีหูทางทิศเหนือ ก็มาถึงวัดเจาชิ่ง บนบัลลังก์มีพระรูปเจ้าแม่กวนอิม ในรูปอวตารพันหัตถ์ เกิดจิตสัมผัสจึงเอ่ยเป็นกลอนว่า

หัตถ์หนึ่งไหวพันกรเคลื่อน
เนตรหนึ่งเลื่อนพันนัยนาเผย
นามกวนอิมสุขเพลินเอย
ไฉนเลยอวตารหลากหลาย

จากนั้นก็มุ่งไปสู่ป้ายซาน ก็มาถึงวัดต้าฝอ พอเข้าวัดก็เห็นพระพุทธ-

รูปองค์ใหญ่องค์หนึ่งเพียงครึ่งองค์ จึงกล่าวสรรเสริญว่า

หลังอิงหินผา　　พักตร์ดั่งจันทร์เพ็ญ
สิ้นฟ้าดินคน　　ได้เพียงครึ่งเดียว

กล่าวจบก็เดินเลี้ยวไปทางทิศตะวันตก ก็มาถึงเย่เฝิน ก็กล่าวอีกโฉลกหนึ่งว่า

คืนหนึ่ง ณ ศาลาคลื่นลม　　เหลืออาลัยอนุสรณ์เจ้าเย่เฟย [1]
บุพชนมิกล้าหลงลืมเลือน　　เพื่ออนุชนรุ่นหลังจดจำ

ได้เห็นรูปหล่อด้วยเหล็กของฉินไคว่และภรรยาหวังสี คุกเข่าอยู่หน้าสุสานเจ้าเย่เฟยให้ชาวบ้านได้ทุบตี จึงกล่าวอีกโฉลกว่า

ความโกรธแค้นไม่สิ้นสุด　　รูปเหล็กหล่อขุนนางกังฉิน
ทุบตีเท่าไรก็ไม่เจ็บปวด　　ผู้คนอาศัยสิ่งนี้คลายแค้น

กล่าวจบก็เดินไปทางทิศใต้ ชั่วครู่ก็มาถึงเชิงเขาเฟ่ยไล้ฟง มาถึงศาลาน้ำเย็นเห็นทิวทัศน์งดงามสงบ ตรึงใจให้ชุ่มชื่น จึงนั่งพักสักครู่ยังมิทันจะเข้าวัด ขณะที่เพลิดเพลินกับธรรมชาติอยู่ พลันก็แลเห็นพระสงฆ์หลายรูป กำลังเดินตามพระชรารูปหนึ่งเพื่อเข้าวัด ซิ้วหยวนจึงรีบกระวีกระวาดเข้าไปหาพระรูปท้ายแถว แสดงคารวะแล้วถามว่า "ขอถามพระคุณเจ้า พระผู้ใหญ่ที่เพิ่งเข้าไปนั้น มีชื่อว่าอะไร" พระรูปนั้นคารวะตอบแล้วกล่าวว่า "ท่านเป็นเจ้าอาวาสที่วัดนี้ นามว่าเหยี่ยนเซี่ยถัง คุณชายถามทำไมหรือ" ซิ้วหยวนตอบว่า "ผู้น้อยได้ยินกิตติศัพท์มานานแล้ว อยากจะเข้าพบท่านสักหน่อย มิทราบว่าพระคุณเจ้าจะพาเข้าพบได้หรือไม่" พระรูป

---

(1) เจ้าเย่เฟย เป็นขุนนางตงฉินที่ภักดีต่อฮ่องเต้ แต่ก็ถูกประหารโดยการยุแหย่ของขุนนางกังฉินฉินไคว่ จึงสร้างรูปปั้นเหล็กหล่อไว้ เพื่อให้ผู้คนคอยทุบตีให้หายแค้น

นั้นตอบว่า "ท่านเจ้าอาวาสท่านใจคอกว้างขวาง ท่านต้อนรับทุกคน หากคุณชายต้องการพบ ก็เดินเข้ามาด้วยกันสิ" ซิ้วหยวนดีใจมาก จึงเดินตามพระรูปนั้นเข้าไป เมื่อมาถึงห้องเจ้าอาวาส พระรูปนั้นได้เข้าไปรายงานท่านเจ้าอาวาสก่อน แล้วจึงเชิญซิ้วหยวนเข้าไปข้างใน เมื่อซิ้วหยวนได้พบท่านเจ้าอาวาส ก็ทรุดตัวลงกราบ เจ้าอาวาสจึงถามว่า "บัณฑิตมีนามว่ากระไร มาที่นี่มีจุดประสงค์อันใด" ซิ้วหยวนตอบว่า "ศิษย์มาจากเขาเทียนไถ อยู่ไม่ไกลแค่พันลี้ มีชื่อว่าหลี่ซิ้วหยวนเป็นกำพร้าบิดามารดาไม่อยากครองเพศฆราวาส ต้องการออกบวช ต้องการพบท่านอาจารย์มานานแล้ว แต่ไม่รู้ว่าอยู่แห่งหนตำบลใด จึงหมกมุ่นอยู่กับโลกีย์เสียนานจนเมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้ข่าวว่าท่านอาจารย์อยู่ที่นี่ จึงได้ชำระล้างจิตใจ มากราบท่านที่นี่ หวังว่าท่านอาจารย์จะเมตตาได้โปรดรับไว้" เจ้าอาวาสว่า "คุณชายไม่รู้จักคำว่าออกบวช จะทำเป็นพูดพล่อย ๆ ได้อย่างไร ไม่เคยได้ยินคำว่าออกบวชนั้นง่าย แต่ทำสมาธินั้นยากหรือ ต้องคิดทบทวนให้รอบคอบก่อนนะ ซิ้วหยวนตอบว่า "ผู้น้อยมีจิตมั่นคง มีอะไรที่ยากหรือ" เจ้าอาวาสกล่าวว่า "เจ้ามาไกลถึงเทียนไถซาน ที่นั่นมีวัดถึงสามร้อยกว่าแห่ง ทำไมไม่บวชพระที่นั่น กลับมาหาที่ไกลให้ลำบาก" ซิ้วหยวนตอบว่า "ศิษย์ได้รับคำสั่ง จากท่านเจ้าอาวาสซิ่งคงวัดกั๋วชิง ตอนที่ฌาปนกิจศพท่านนั้นเหนือเปลวไฟปรากฏร่างท่านเจ้าอาวาส ได้สั่งเสียกับคุณพ่อกระผมว่าต้องให้มากราบท่านเป็นอาจารย์ ดังนั้น ผู้น้อยจึงระลึกไว้เสมอ เลยต้องเดินทางมาไกล เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งเสียของท่านซิ่งคง" เจ้าอาวาสตอบว่า "หากเป็นเช่นนี้ เจ้าออกไปก่อน" แล้วสั่งให้จุดธูปเทียน จัดแจงขึ้นนั่งบนโต๊ะเข้าสมาธิต่อไป

ภายหลังออกจากสมาธิแล้ว กล่าวว่า "เจริญพร ! เจริญพร ! เป็นบุญสัมพันธ์ที่เป็นไปตามนี้" ขณะที่เจ้าอาวาสเรียกให้ซิ้วหยวนออกไปก่อนนั้น เขามิได้ออกไปเลย คงยืนอยู่แถวนั้น เมื่อเจ้าอาวาสลืมตาขึ้น

ก็มองเห็นจึงเอ่ยปากถามว่า "คนที่ยืนอยู่ด้านหลังของเจ้าเป็นใคร" ซิ้วหยวนตอบว่า "เป็นบ่าวที่ติดตามมาจากบ้าน" เจ้าอาวาสกล่าวว่า "ถ้าคุณชายจะออกบวช เขาก็จะบวชกับท่านไม่ได้ รีบ ๆ ให้เขากลับไป" ซิ้วหยวนรับคำจึงสั่งบ่าวให้นำตั๋วแลกเงินถวายแก่เจ้าอาวาสเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบวชพระครั้งนี้ ที่เหลือก็ให้แก่บ่าวเป็นค่าเดินทางกลับบ้าน บ่าวรับใช้กล่าวว่า "เมื่อคุณชายอยู่บ้าน ข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ มีเสื้อผ้าแพรพรรณอย่างดี บ่าวใช้มากหน้าหลายตา ในตอนนี้ก็เหลือเพียงบ่าวแค่สองคนคอยรับใช้ ซึ่งก็วังเวงหงอยเหงา หากเราสองคนกลับไป คุณชายอยู่คนเดียว เงินทองก็ไม่เหลือสักอีแปะ จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร คิดว่าให้เราสองคนอยู่รับใช้จะดีกว่า" ซิ้วหยวนตอบว่า "เป็นไปไม่ได้ตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน การบวชเป็นพระต้องโดดเดี่ยวดุจนกกระเรียนกำพร้า มิอาจมีเพื่อนอยู่ด้วยเจ้าสองคนกลับไปพร้อมกัน ไปรายงานคุณลุงที่บ้านว่า ข้าได้บวชพระอยู่ที่วัดหลิงอิ่นแห่งเมืองหางโจวแล้ว พุทธบารมีแผ่ไพศาล คงคุ้มครองข้าได้ ขออย่าได้เป็นห่วง" บ่าวใช้ทั้งสองจะอ้อนวอนสักกี่ครั้งก็ตาม ซิ้วหยวนก็ไม่ยินยอม ในที่สุดทั้งสองก็จนใจ ร้องไห้กลับไปโดยไม่พูดจา

ฝ่ายเจ้าอาวาสเหยียนเซี่ยถัง ภายหลังจากได้เข้าฌานดูแล้ว จึงรู้ว่าซิ้วหยวนเป็นอรหันต์ จุติจากนิพพานมาเกิดในโลกมนุษย์ เพื่อเป็นคนเพี้ยนชอบเล่นพิเรนทร์ ดังนั้นจึงไม่ปฏิเสธการขอบวชในครั้งนี้ จึงได้เลือกวันที่เหมาะสมให้การอุปัชฌาย์ มีการชุมนุมเหล่าพุทธสาวก ตีระฆัง จุดธูปถวายเทียนและดอกไม้เป็นพุทธบูชา แล้วมีคำสั่งให้นำนายซิ้วหยวนเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าท่านเจ้าอาวาส แล้วถามว่า "เจ้าต้องการออกบวช จะได้อานิสงส์ยิ่งใหญ่ หากแต่ว่าการออกบวชนั้นง่าย แต่การจะกลับไปสู่สามัญชนนั้นยาก [1] เจ้ารู้แล้วใช่ไหม" ซิ้วหยวนตอบว่า การออกบวชเป็นความ

---

(1) พุทธศาสนามหายานฝ่ายเหนือ ผู้ที่บวชแล้วจะไม่สามารถลาสิกขาบทได้เหมือนฝ่ายเถรวาท ดังนั้น ผู้จะขอบวชจะต้องใคร่ครวญอย่างหนัก

สุขของจิต เป็นความอิ่มเอิบใจ มิใช่เป็นการฝัน คงไม่มีเหตุผลใดที่จะสึก สู่สามัญชน ขออาจารย์โปรดได้อุปัชฌาย์ให้เถิด" เจ้าอาวาสตอบ "หาก เป็นเช่นนี้ ก็ให้แยกผมออกเป็นห้าปอย ถักเป็นมวยผมห้ากลุ่ม" แล้วชี้ ที่มวยผม และพูดว่า "มวยทั้งห้านั้น ข้างหน้าคือสวรรค์ ด้านหลังคือนรก บิดาอยู่เบื้องซ้าย มารดาอยู่เบื้องขวา ตรงกลางคือชีวิตตนเอง วันนี้จะโกน ทิ้งไปทั้งหมด เจ้าต้องเข้าใจ" ซิ้วหยวนตอบว่า "ขอบคุณท่านอาจารย์ที่ แนะนำ ศิษย์เข้าใจความหมายแล้ว" เจ้าอาวาสฟังแล้ว ก็ใช้มีดทองค่อย ๆ โกนให้ เมื่อโกนหมดแล้ว ก็ใช้มือลูบบนกลางกระหม่อม เพื่อถ่ายทอดวิชา ให้ แล้วกล่าวว่า

พุทธธรรมแม้จะว่าง แต่ไม่ไร้ความจริง
จุดหนึ่งเพื่อบุญกุศล เพียงพูดก็กำไร
ก็บรรลุอนุตรธรรม เหตุไฉนยังเล่น ๆ
ความสำคัญของธรรมะ คือปัญญา
ศีลของสงฆ์ คือ สุรา นารี สมบัติ และอารมณ์
เรื่องมาก เพราะยึดติดในความโง่เขลา
ถ้าไม่หวังอะไร ก็เสียหาย
อย่าเสียหายก็อย่าโง่ ขอตั้งชื่อให้ว่า "เต้าจี้"

เมื่อเจ้าอาวาสกล่าวจบ ก็สั่งเต้าจี้ว่า "ตั้งแต่นี้ต่อไป เจ้าคือพุทธบุตร ต้องเฝ้าระมัดระวังศีล" เต้าจี้กล่าวว่า "ต้องเริ่มต้นจากอะไร" เจ้าอาวาสตอบ "ไปนั่งสมาธิก่อน" เต้าจี้กล่าว "ศิษย์ได้ยินว่า พุทธธรรมกว้างขวางนัก เพียงแค่ทำสมาธิเท่านั้นหรือ" เจ้าอาวาสก็ตอบว่า "ไม่เพียงเท่านี้ แต่ควรรู้ เท่านี้ก่อน" (หมายความว่า ไม่ใช่มีแต่เพียงเท่านี้ แต่ต้องการให้เจ้ารู้เท่านี้ ก่อน) แล้วก็สั่งให้พระผู้ดูแลวัดพาเต้าจี้ไปยังห้องหวินถัง เต้าจี้ก็มิกล้าจะกล่าว ต่อ ได้แต่เดินตามพระผู้ดูแลวัดไปยังห้องหวินถัง การออกบวชของซิ้วหยวน

แบบนี้ เท่ากับเป็นการรับคำสั่ง ในสามพันโลกธาตุล้วนเต็มไปด้วยสุราและมังสา เต้าจี้จะลำบากแค่ไหน ที่ต้องอดทนต่ออารมณ์อันแค้นเคือง เต้าจี้จะนั่งสมาธิอย่างไร โปรดติดตามตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. การเผยความคมคายเพียงเล็กน้อยทำให้ท่านเต้าชิงและท่านเต้าเจิ้นถึงกับสะดุ้งหงายหลัง ถึงแม้ "ชิงเจิ้น" (สะอาด บริสุทธิ์) จะมีความหมายล้ำลึก สูงสง่าปราศจากฝุ่นกิเลส แต่เป็นเพราะยังมีสายสัมพันธ์เหลืออยู่ ดังนั้นจึงต้องเสาะหาท่านเหยี่ยนเซี่ยถังสักครา นั่นคือ

ไหว้ครูแสวงธรรม สำคัญที่กรรมสัมพันธ์
ผินหน้าสู่พระพักตร์ พุทธยูไลแย้มจี้กง
ใสบริสุทธิ์ภายใน บ่มีสักสิ่งดำรง
ทุกอณูฝุ่นผง แปรเปลี่ยนเป็นโลกธาตุ

2. มารดาสิ้นบิดาจาก ดวงไม่รุ่ง มันคือ "หลังคารั่วฝนกระหน่ำซ้ำ ทำให้ตระหนักตื่นสู่พุทธจิต" ไว้ทุกข์สามปีคิดกตัญญูเนือง ๆ อยากสนองบุญคุณโอกาสมีไฉน มิสู้กระทำกตัญญูเป็นหมื่น ๆ ปี คุณลุงอยากให้แต่งงานช่างไม่มีแก่ใจ เมื่อพ่อแม่จากไป ทำให้ตนเองอิสระ ดั่งคำพูดที่ว่า

อรหันต์ต้องการความสันโดษ
ไม่ลิงโลดไร้กังวลกินอยู่น้อย
วิ่งขึ้นเหนือดิ่งลงใต้ไม่ต้องคอย
พักข้างดอยนอนข้างทางร่อนเร่ไป

ด้วยเหตุนี้ ทรัพย์มรดกจึงมอบให้พี่หวังฉวนลูกลุง ทำให้เบากายดีออกเดินทางไปยังวัดหลิงอิ่นเพื่ออุทิศตัว

3. การออกบวชนั้นง่าย แต่จะกลับคืนสู่สามัญชนนั้นยาก โกนผมตัดเส้นกังวล ประทับจิตด้วยเหล็กเผาไฟ จากนี้ไปขอหยุดแล้ว ดีใจที่ท่านเจ้าอาวาสประทานชื่อทางศาสนาว่า "เต้าจี้" แม้ได้รับการบำเพ็ญธรรมมาอย่างดี แต่ไฉนเลยจึงชอบเล่น เพราะคำนี้คำเดียวเลยทำให้เต้าจี้ต้องเที่ยวเล่นอยู่ในโลกมนุษย์

4. การนั่งสมาธิ นั่งไม่เคยจิตจะสับสน คิดแต่ "สมาธิไหวตามจิต" เลยเป็นการปลดปล่อยสู่ความสะดวก จากนี้ก็เลยเปิดเผยถึงอภิญญาฉากหนึ่งของจี้กง

ตอนที่ 4

ทุกข์ทรมานนั่งไม่สำเร็จ บรรลุแจ้งแสร้งทำเพี้ยน

เต้าจี้เดินตามพระผู้ดูแลวัดมาถึงห้องหวินถัง ภายในห้อง ทั้งซ้ายขวามีโต๊ะสำหรับขึ้นนั่งทำสมาธิเรียงรายเต็มห้อง มีพระนั่งเต็มไปหมด พระผู้ดูแลวัดก็ชี้ไปยังโต๊ะตัวหนึ่งที่ยังว่างอยู่ แล้วว่า "เต้าจี้! ที่นี่ไม่มีใครนั่ง เธอนั่งที่นี่ได้" เต้าจี้จึงขึ้นนั่งบนโต๊ะตัวนั้น แต่ก็ไม่รู้จะนั่งอย่างไร จึงถามพระผู้ดูแลวัดว่า "ผมเพิ่งจะเข้ามา จึงไม่รู้ว่าจะนั่งอย่างไร ขอท่านพี่ช่วยสอนด้วย" พระผู้ดูแลวัดว่า "ถ้าเธอไม่รู้ฉันก็จะแนะนำให้ เธอจงฟังดังนี้"

"ไม่ลุกขึ้นและก็ไม่นอน เอวตรงหลังตั้ง ขาขัดสมาธิไว้ ไหล่ตั้งตรง ไม่ห่อไปข้างหน้าคิ้วและตาลดต่ำลง มือทั้งสองผสานรองรับกันกระปรี้กระเปร่าคล่องตัว ใจสงบเป็นสุข ลมปราณภายในปากไหลเข้าไม่คายออก ลมหายใจในจมูกหยุดแล้วผ่อนต่อ คงความสะอาด ละความสับสนทั้งปวง อย่าให้เกิดความเกียจคร้าน จะได้ไม่เกิดผิดพลาด ถ้าไม่ขัดหลักการทั้งหมดนี้ จึงจะนับว่าเป็นการนั่งสมาธิที่ถูกต้อง

เต้าจี้ได้ฟังทั้งหมด แต่ใจก็ยังสับสน ไหน ๆ ก็ถึงที่นี่แล้ว จะทำอย่างไรได้ จึงฝืนขึ้นนั่งบนโต๊ะ แล้วค่อย ๆ ปฏิบัติตามที่พระผู้ดูแลว่าให้ฟัง ระยะแรก ๆ ก็รู้สึกว่ากระปรี้กระเปร่า แต่พอนั่งไปถึงยามสาม จิตใจอ่อนเพลีย ทำให้เผลอหลับไป จึงพลัดตกลงมาจากโต๊ะ ตกใจร้องลั่นขึ้นมา ผู้ดูแลได้ยินเสียงก็วิ่งเข้ามาดู แล้วว่า "การนั่งสมาธิ เป็นการฝึกฝนขั้นแรกของการปฏิบัติธรรม หากไม่ตั้งใจ มัวขี้เกียจเอาแต่นอน จนตกลงมาจาก

โต๊ะ ตามกฎระเบียบจะต้องทำโทษ แต่เห็นเป็นความผิดครั้งแรก จะละเว้นให้สักครั้งหนึ่ง หากยังเป็นเช่นนี้อีก จะไม่ปล่อยแล้ว” พูดจบพระผู้ดูแลวัดก็จากไป เต้าจี้ก็เอามือขึ้นลูบบนศีรษะ เพราะมันบวมปูดขึ้นมาเป็นมะนาวลูกเบ้อเริ่ม แต่จะทำอย่างไรได้ จึงพยายามชันกายลุกขึ้นมานั่งใหม่ พอนั่ง ๆ ไปก็รู้สึกง่วงนอนอีก เผลอหลับไปจึงพลัดตกลงมาอีก ผู้ดูแลวัดได้ยินก็วิ่งเข้ามาต่อว่าต่อขาน แต่เต้าจี้ยิ่งนั่งก็ยิ่งไม่ไหว จึงตกจากโต๊ะติดต่อกันอีกสองครั้งกระทั่งหัวโนเขียวคล้ำไปเจ็ดแปดแห่ง ผู้ดูแลก็ยิ่งโมโห จึงว่า “เธอทำผิดกฎหลายครั้งแล้วหากปล่อยเธอไป ก็ยิ่งจะขี้เกียจ” ว่าพลางยกไม้เรียวขึ้นแล้วว่า “โกนผมมาใหม่ ๆ ลองชิมดูปะไร” ตีจนกระทั่งเต้าจี้ทนไม่ไหว ร้องลั่นพลางเอามือกุมหัว แล้วว่า “ล้มจนหัวโนตั้งหลายแห่งแถมยังถูกไม้ตีเพิ่มอีก หัวโนซ้อนบนหัวโนอีก แล้วจะให้ผมทนได้อย่างไร ผมจะไปบอกท่านอาจารย์” ผู้ดูแลว่า “เธอตกลงมา 3 - 4 ครั้ง ฉันจึงค่อยตีเธอ เธอยังจะไปฟ้องอาจารย์อีก ถ้างั้นฉันต้องตีอีกหลายที ท่านอาจารย์จะได้ไม่ว่าฉันปล่อยปละ” ว่าแล้วก็ตีลงไปอีกหลายครั้ง เต้าจี้จึงร้องขึ้นว่า “ท่านพี่ ผมไม่ถูกเอง เอาเลยลงมืออีก” ทำให้ผู้ดูแลวัดถึงกับหัวเราะออกมา

ฟ้าสางแล้ว เต้าจี้จึงลุกขึ้น มือก็ลูบคลำหัวไป มันปูดขึ้นมาตั้ง 7 - 8 แห่ง พลางร้องว่า “ทุกข์หนอ ทุกข์หนอ เพิ่งจะนั่งแค่หนึ่งคืน เช้าขึ้นก็หัวโนเต็มหัว หากนั่งไปอีกหลายคืน ไอ้หัวนี้จะมีที่ให้ปูดอีกหรือ ทุกข์เสียจริง ๆ!” เป็นเพราะได้ย่างเข้าสู่ธรณีสงฆ์แล้ว จะถอยคืนกลับก็ไม่ได้ ต้องทนต่อไป ทนต่อไปอีกสองเดือน สมาธินี่ช่างทุกข์เสียจริง รสชาติสักนิดก็ไม่มี คิดแล้วก็พูดว่า “ข้ามาที่นี่เพื่อหวังบรรลุจิต แต่ตอนนี้ได้แต่นั่งเหมือนคนหูหนวกตาบอด เหมือนตอไม้ เมื่อก่อนอยู่บ้าน เหล้ายาปลาปิ้งหอมหวนน่ากิน ใช้เท่าไรก็ไม่หมด พอมาที่นี่ แค่ข้าวกับผักกาดดอง จะกินเพิ่มขึ้น

สักครึ่งชามก็ไม่ได้ แล้วจะทนได้อีกสักกี่วัน คงจะต้องขอลาเจ้าอาวาสกลับไปเป็นปุถุชน จะได้ไม่ต้องทนทุกข์อยู่ที่นี่อีก" พอตั้งใจได้เช่นนั้น จึงกระโดดลงจากโต๊ะนั่งสมาธิ วิ่งออกไปข้างนอกที่หน้าประตู พระผู้ดูแลวัดก็เรียกให้หยุด "เธอเพิ่งไปห้องน้ำมา จะออกไปไหนอีก" เต้าจี้ว่า "นักโทษในเรือนจำ ก็ยังต้องปล่อยให้พักให้ว่างบ้าง แต่นี่เป็นแค่ห้องสมาธิ ทำไมจึงคุมกันแน่นหนาอย่างนี้" ผู้ดูแลจนปัญญา จึงพูดว่า "เธอจะไปก็ไป แล้วให้รีบกลับมา" เต้าจี้ไม่ว่ากระไร ออกจากห้องหวินถัง ก็ตรงไปยังห้องเจ้าอาวาส ท่านเจ้าอาวาสกำลังอยู่ในฌาน ทราบเรื่องก่อนล่วงหน้าจึงถอนออกจากฌาน แล้วเดินออกมาข้างนอก ก็พบเต้าจี้ยืนอยู่ตรงหน้า จึงถามเต้าจี้ไปว่า "มาทำไมที่นี่ ไม่ไปนั่งทำสมาธิ" เต้าจี้ตอบว่า "เรียนท่านอาจารย์ศิษย์ไม่สันทัดกับการนั่งสมาธิ ขอให้อาจารย์ปล่อยผมไปเถอะ" เจ้าอาวาสว่า "ครั้งก่อนข้าได้พูดแล้วใช่ไหม การออกบวชน่ะง่าย แต่การคืนกลับสู่สามัญชนน่ะยาก เจ้าก็ได้ออกบวชแล้ว มีเหตุผลอะไรที่จะกลับคืนสู่สามัญชนอีก การนั่งสมาธิเป็นก้าวแรกของสงฆ์ ทำไมจึงไม่คุ้นเคยล่ะ" เต้าจี้ว่า "อาจารย์พูดแต่ผลของสมาธิ แต่ไม่พูดถึงทุกข์ของสมาธิ" ขอให้ศิษย์ได้พูดให้ฟังบ้าง

การนั่งสมาธิก็เพื่อต้องการให้จิตแจ้ง แต่ตอนนี้สับสนวุ่นวาย จิตยังไม่แจ้ง ความสงบทำให้เห็นจิต แต่ทุกวันนี้มืด ๆ มัว ๆ ยิ่งไม่เห็นจิต เวลานอนไม่ได้นอน บังคับจนหลังจะหักเอวจะคด เวลายืนก็ไม่ให้ยืน บังคับจนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ตกค่ำลงเข่างอจนยืดไม่ออก พอยิ่งดึกหนังตาก็หย่อนยกไม่ขึ้น ไม่เอียงไม่ตะแคง แข็งทื่อดั่งตอไม้ ขยับเขยื้อนไม่ได้ ร่างกายเหมือนถูกจองจำพอพลัดตกลงมาหน้าปูดหัวโน ตะกายขึ้นมาได้มือไม้ก็สับสน ทรมานจนจาระไนไม่ถูก ผู้ดูแลก็เพิ่มไม้ตีลงไปอีก บารมีพุทธ

กว้างใหญ่ ขออาจารย์โปรดช่วยชีวิตศิษย์ด้วย

เจ้าอาวาสหัวเราะว่า "เจ้าพูดเสียจนการนั่งสมาธินั้นดูทุกข์หนัก นี่มิใช่เพราะนั่งสมาธิไม่ดี แต่เพราะเจ้ายังไม่รู้รสแห่งสมาธิ รีบไปนั่งใหม่ นั่งจนกว่าจะรู้ในรสของสมาธิ เพราะที่ผ่านมา นั่งไม่ถูกวิธี ข้าจะสั่งให้ผู้ดูแลอย่าตีเจ้าอีก เจ้าจะว่าอย่างไร" เต้าจี้ว่า "ถูกตีนั้นไม่สู้กระไร แต่ไม่เจอะเหล้าเจอะเนื้อเลยซิ ทนไม่ได้ ศิษย์คิดว่าพุทธวิธีมากมาย แต่ละวิธีขึ้นกับคนที่จะยึดถือ ผมอยากพูดสักคำสองคำ มันเป็นความงี่เหง้าของผมเอง อาจารย์โปรดพิจารณาด้วย เจ้าอาวาสว่า "เจ้ามีธรรมะอะไรว่ามาให้ฟังหน่อย" เต้าจี้ว่า "ไม่ใช่ว่าศิษย์มีความโลภอยากจะกินหรอก เนื้อเพียงแค่ชิ้นสองชิ้นพระคงไม่ว่ากระไร เหล้าเพียงจอกสองจอก พระคงไม่สนใจ ไม่ทราบว่าถูกผิดประการใด" เจ้าอาวาสว่า "พระไม่ว่าและก็ไม่สนใจเจ้าหรอก แต่มันเป็นความละอายใจตนเอง กายนี้มีกำหนด จิตไม่มีกำหนด จึงไม่ควรที่จะเสียความตั้งใจ" เต้าจี้ก็เลยไม่กล้าพูดต่อ ก็พอดีถึงเวลาอาหาร หอระฆังก็ตีระฆังส่งสัญญาณ ลูกศิษย์ก็นำสำรับข้าวเข้ามาถวาย เจ้าอาวาสจึงเรียกให้เต้าจี้ร่วมฉันด้วยกัน เต้าจี้เหลือบเห็นภายในชามของท่านเจ้าอาวาสมีเพียงผักกาดดองและหมี่กึง[1] ไม่มีอาหารอะไรที่พิเศษน่ากินเลย จึงกล่าวคำสรรเสริญขึ้นมาว่า

ผักกาดดองชิ้นน้อย ในชามจ้อยเจ้าอาวาส
ทั้งเค็มทั้งเปรี้ยวฝาด อริยเจ้าบำเพ็ญมา
ดับความเกิดถวาย แด่องค์พระศาสดา
ยามเกิดแล้วศรัทธา ในชามข้าวว่างเปล่าเอย

---

(1) หมี่กึง เป็นอาหารที่ทำจากแป้งหมี่

เจ้าอาวาสได้ยินแล้วว่า "เจริญพร!เจริญพร! เจ้าก็รู้ธรรมแบบนี้ดีแล้วจะคิดอะไรอีก" เต้าจี้ว่า "พูดแบบไม่ปิดบัง รู้ก็รู้อยู่หรอก หากแต่ว่าทนไม่ไหว" เจ้าอาวาสจึงว่า เจ้ามานานเท่าไร นั่งสมาธิมามากน้อยแค่ไหน มีความแจ่มแจ้งแล้วขนาดไหน จึงมีความร้อนรนขนาดนี้ เจ้าจงฟังนะ

จันทร์กระจ่างลมชื่น ราตรีรื่นรมย์ไฉน
ในความเงียบคิดไหว จิตคลาดเคลื่อนเลื่อนแปรไป
ยอดเขาหิมะปก หญ้ารกเหนือเข่าไซร้
ฝนทั่งเป็นเข็มให้ เวลาพิสูจน์ความทน

เต้าจี้ฟังแล้วว่า "ศิษย์ยังอ่อนหัด พละกำลังยังไม่กล้าแข็ง แต่ก็มิกล้าที่จะท้อแท้ แต่ทว่า ตั้งแต่ศิษย์ได้เข้าบวช ยังไม่เคยได้รับคำสั่งสอนจากท่านอาจารย์เลยสักครั้งเดียว ทำให้ศิษย์จมปลักอยู่ในความมืดมน เหมือนจะเจตนาให้ถูกสับ!" เจ้าอาวาสว่า "นี่เป็นเพราะเจ้ามาอย่างอาจหาญ แต่ใจค่อนข้างจะร้อนรนไป เอาเถอะ!เอาเถอะ! เข้ามาใกล้ ๆ ข้าหน่อย" เต้าจี้คิดว่าท่านเจ้าอาวาสจะมีคำพูดอะไรสั่งสอนเป็นพิเศษ จึงรีบกุลีกุจอเข้าไปโดยไม่ทันรู้ตัว ฝ่ามือของเจ้าอาวาสก็ฟาดเปรี้ยงเข้าที่ใบหน้า ถึงกลับหงายผึ่ง พร้อมกับสำทับว่า **"ตนเอง(1)มาจากไหนก็ยังไม่รู้ ยังจะมาหาเอาจากข้า ต้องตีให้รู้ถึงจิต"** ส่วนเต้าจี้ล้มลงกระแทกพื้น เบิ่งตามองจ้องเขม็ง ผงกศีรษะขึ้นลงสองสามครั้ง ทันใดนั้นก็ถลันลุกขึ้น โดยไม่พูดร่ำทำเพลงก็เอาศีรษะกระแทกที่หน้าอกเจ้าอาวาส จนท่านเจ้าอาวาสตกลงมาจากโต๊ะ แล้วก็พุ่งทะยานออกจากห้องไป เจ้าอาวาส ร้องตะโกน ขโมย!ขโมย! พระลูกวัดเมื่อได้ยินเสียงร้องเช่นนั้น ก็พากันวิ่งเข้ามาสอบถามว่า "ขโมยอยู่ที่ไหน มันขโมยเอาอะไรไปบ้าง" เจ้าอาวาสว่า **"ไม่ใช่เป็นเงินทอง**

---

(1) ตนเอง หมายถึงจิตวิญญาณเดิม

หรือทรัพย์สิน แต่มันขโมยรัตนอันมีค่าของสมาธิไป" พระลูกวัดถามว่า "เอารัตนอันมีค่าอะไรไป มันเป็นใคร" เจ้าอาวาสว่า "ข้าเห็นกับตาของข้าเอง ไม่ใช่ใครมันคือเต้าจี้" พระลูกวัดว่า "อ๋อ เต้าจี้เอง มันหลบอยู่ที่ไหน เดี๋ยวจะจับมันมาให้ท่านทวงคืน" เจ้าอาวาสว่า "พอแค่นี้ก่อน ให้ข้าทวงจากเขาเองในวันพรุ่งนี้ก็แล้วกัน" พระลูกวัดต่างก็ไม่เข้าใจในความหมาย ทุกคนต่างแยกย้ายกันกลับไป

อันเนื่องจากเต้าจี้ถูกเจ้าอาวาสตีเพื่อเป็นการปลุกให้ตื่น ให้รู้ถึงอดีตชาติปางก่อน จึงสามารถละความเป็นปุถุชน ก้าวเข้าสู่ความเป็นอริยะ นับแต่ออกจากห้องเจ้าอาวาสมา ก็เข้าไปยังห้องหวินถัง พลางร้องว่า "แยบยล!แยบยล! การนั่งสมาธิก็มีดีเช่นนี้เอง!" จึงเที่ยวเอาหัวกระแทกใส่พวกพระที่นั่งสมาธิอยู่ พลางพูดว่า "นั่งสมาธิแบบนี้ไม่ถูก" พวกพระต่างงุนงงพูดว่า "นี่มันเรื่องอะไรกัน" เต้าจี้ว่า "นั่งจนทนไม่ไหว นั่งไปทำไม" พลางก็เอาหัวไปกระแทกพระอีกรูปหนึ่งแล้วว่า "นั่งสมาธิแบบนี้ไม่แยบยล" พระรูปนั้นจึงมีอารมณ์พูดขึ้นมาว่า "นี่มันมีเหตุผลอะไร" เต้าจี้ก็ว่า "นั่งจนเบื่อหน่าย เล่นสนุกเสียบ้างเป็นไร" เหล่าพระภิกษุในห้องต่างเห็นการกระทำของเต้าจี้เช่นนี้ ต่างก็ว่าเต้าจี้เพี้ยนเสียแล้ว เต้าจี้หัวเราะว่า "ข้าพเจ้ามันไม่เพี้ยนหรอก กลัวว่าพวกท่านซิจะเพี้ยน" เต้าจี้ก็ไม่ยอมหยุดความวุ่นวายเพียงเท่านั้น ยังทำให้อึกทึกไปตลอดคืน ผู้ดูแลวัดไม่สามารถจะควบคุมอยู่ จนกระทั่งวันรุ่งขึ้น พวกพระต่างก็นัดกันเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละสามถึงห้าคน ต่างเข้าไปเล่าให้เจ้าอาวาสฟัง เจ้าอาวาสคิดในใจว่า "ตอนที่เต้าจี้มาหามีความทุกข์ร้อนมากมาย ถูกเราชี้แนะไปบ้าง จึงกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาฉับพลัน ทำให้ทะลุปรุโปร่งถึงฟ้าปางก่อน[1] ดังนั้นจึงเที่ยวล้อเล่นเพื่อ

---

(1) ฟ้าปางก่อน หมายถึง สภาวจิตที่มีอยู่ก่อนเกิดจักรวาล

เผยความแยบยล หากไม่เป็นเช่นนี้เขาจะสดใส กระฉับกระเฉงเช่นนี้หรือ ข้าคงต้องไปดูสักหน่อย จะได้รู้เรื่องตลอด" ดังนั้น จึงมีคำสั่งให้คนไปตีระฆังเพื่อชุมนุมพระสงฆ์ทั้งหมด เจ้าอาวาสขึ้นนั่งบนธรรมาสน์ หลังจากสวดคาถาวิสุทธิภูมิหนึ่งจบ แล้วก็กล่าวกับที่ชุมนุมว่า

ดวงจันทร์แจ่มนภา กลางเวหาเด่นสกาว
ดวงประทีปส่องพราว มีผู้จุดเมื่อยามสาม
ฉับพลันดันระลึก นึกถึงเรื่องราวรูปนาม
มหาสัทธรรมตาม ปราบเรียบแผ่ให้ไพศาล

เจ้าอาวาสกล่าวต่อว่า "**ชีวิตมิใช่มีแต่ในปัจจุบันชาติ หากมีมาแต่อดีตชาติและจะมีต่อไปในอนาคตชาติ อนาคตชาติยังมาไม่ถึง จึงไม่รู้จะมีสภาพเป็นเช่นไร จะยังไม่พูดถึง อดีตชาติได้ผ่านมาแล้ว สภาพเช่นไรทำไมจะรู้ไม่ได้ พวกเจ้าแม้จะมีวิญญาณที่ต่างกัน แต่ก็ไม่มีใครที่ไม่มาจากอดีต ไม่รู้พวกเจ้ามีใครที่มีดวงจิตไม่มืดมัว ยังจดจำหน้าตาที่แท้จริงดั่งเดิมได้บ้าง** ทั้งหมดฟังแล้วนิ่งเงียบ ไม่มีใครสามารถตอบได้

ขณะนั้นเอง เต้าจี้กำลังอาบน้ำอยู่ในห้องน้ำ เมื่อได้ยินระฆังตีเรียกประชุมจึงรีบ ๆ ผูกสบงแล้วใส่จีวร วิ่งเข้าสู่ห้องพระ ก็พอดีกับเจ้าอาวาสกำลังถามอยู่ และก็ไม่มีใครตอบได้เต้าจี้ก็เข้ามาคุกเข่าที่หน้าเจ้าอาวาสแล้วว่า "อาจารย์อย่าสงสัยให้มาก ศิษย์นอนอยู่ในความฝัน อาจารย์เมตตาร้องเรียก กระผมเลยนึกถึงเรื่องราวในอดีต" เจ้าอาวาสว่า "ถ้าเจ้าระลึกถึงได้จะบอกให้ที่ชุมนุมรู้ได้ไหม เพื่อเปิดเผยความนัย" เต้าจี้ว่า "การเปิดเผยไม่ยากขอเพียงอาจารย์อย่าหาว่าผมหยาบคาย" ว่าแล้ว เต้าจี้ก็ตีลังกาเอาศีรษะจรดพื้น ยกขาขึ้นข้างบน ทันใดนั้นก็เปิดเผยส่วนที่อยู่ด้านหน้าออกมา ที่ชุมนุมต่างก็เอามือป้องปากหัวเราะ เจ้าอาวาสก็กลับยิ้มแย้ม พลาง

กล่าวว่า "นี่ช่างเป็นหน่อแห่งพุทธบุตรอันแท้จริง" ว่าแล้วก็ลงจากธรรมาสน์ แล้วเดินเข้าห้องเจ้าอาวาสไป

เหล่าพระสงฆ์ที่มาชุมนุมนั้นรู้อะไรหรือ ต่างก็เห็นเต้าจี้ฟั่น ๆ เฟือน ๆ แสดงลามก ท่านเจ้าอาวาสกลับไม่ถือโทษ แถมยังเอ่ยปากสรรเสริญ ช่างดูไม่ยุติธรรมเสียเลย พระผู้ดูแลวัดและพระกรรมการวัดต่างก็เข้าไปยังห้องเจ้าอาวาส และกราบเรียนเจ้าอาวาสว่า "วัดมีกฎระเบียบ ทุกคนต้องรักษากฎ วันนี้เต้าจี้ทำหยาบคายต่อหน้าพระพุทธรูปทำบ้า ๆ บอ ๆ ต่อหน้าเจ้าอาวาส เป็นการละเมิดกฎแห่งธรณีสงฆ์ วันนี้หากปล่อยปละ-ละเลยเขา ต่อไปภายภาคหน้าจะปกครองกันได้อย่างไร ขออาจารย์อย่านิ่งนอนใจ!" เจ้าอาวาสว่า "ถ้าเช่นนั้น ระเบียนกฎอยู่ไหน" หัวหน้าสงฆ์รีบนำเอาระเบียนกฎถวายให้เจ้าอาวาสดู เจ้าอาวาสรับมาแล้วพูดว่า "การตั้งกฎ ก็สำหรับบุคคลปกติ ไม่สามารถใช้กับคนทุกประเภทได้!" จึงเขียนอักษรเพิ่มเติมภายในกฎว่า "ธรรมขันธ์กว้างใหญ่ จะไม่ละเว้นสงฆ์ที่เพี้ยนบ้างหรือ"

เมื่อเจ้าอาวาสเขียนจบ ก็ส่งคืนให้หัวหน้าสงฆ์ หัวหน้ารับไปแล้วก็ให้ทั้งหมดดูทั่วกันทุกคนต่างกลับออกไปอย่างเงียบ ๆ ไม่มีใครที่ไม่เก็บความไม่พอใจไว้ ตั้งแต่นั้นมา จึงเปลี่ยนชื่อเรียก "เต้าจี้" เป็น "จี้เตียน(1)" ซึ่งหมายถึง

น้ำเต้าแบ่งแท้เทียมยาก การเล่นก็ยากที่แบ่งแยกว่าถูกหรือผิด

ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่รู้ว่าจี้เตียนได้สร้างเรื่องราวไว้มากแค่ไหน โปรดติดตามตอนต่อไป

---

(1) เตียน แปลว่า เพี้ยน

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. นั่งสมาธิแรก ๆ ขาจะเป็นเหน็บชาแข็งทื่อ มองดูแล้วเหมือนท่อนไม้แกะสลัก ไม่เห็นแปลกอะไร พอพลัดตกลงมา ขณะนั้นจะลุกไม่ขึ้น แล้วจะโปรดตนเองได้อย่างไร ทำไมไม่โลดเต้นให้มันมีความสุขสักหน่อย
2. หัวโล้นใหม่ ๆ กำลังน่าตี เลยตีจนหัวปูดเต็มตัว ให้ดูเหมือนพระศากยมุนี ยิ่งคนที่ชอบหาเรื่องผู้อื่น ซัดเขาเสียจนมุม คาดคั้นเหลือแต่กาก อย่างเช่นพวกหัวพุทธะที่ยังเหลือร่องรอยให้เห็น แต่สมัยนี้คนทะเลาะตีกันจนหัวแตกเลือดอาบ ก็ไม่เห็นเกิดมีพุทธผลเลย มีแต่หัวแตกสมองเละกลับบ้านเก่า
3. ปฏิบัติธรรมนั้นลำบาก ทั้งเหล้าและเนื้อไม่มีจะลงท้อง ไม่ได้รับไม่ได้ลิ้มรสอันโอชะ คิดมาถึงตอนนี้ การกลับคืนสู่สามัญชนดีกว่า เป็นปุถุชนเหล้ายาปลาปิ้ง ทรัพย์สมบัติทุกอย่างได้เป็นธรรมดา ไม่มีใครครหาหรือมีใครถามไถ่ พอคิดจะบำเพ็ญธรรม คนก็นินทาหัวเราะเยาะ หาว่าล้าสมัยตามไม่ทันยุค ความเป็นอยู่โบราณ ญาติธรรมเอ๋ย อย่างไรเสียก็อย่าเลียนแบบเต้าจี้ เดี๋ยวจะพลาดพลั้งลงต่ำ
4. โชคดีที่บรรพบุรุษมีกุศล โพธิสัตว์คุ้มครอง จึงยังทำให้รักษาธรรมจิตคงอยู่ โชคไม่ดีที่ถูกท่านเจ้าอาวาสตบเสียฉาดหนึ่ง ล้มลงแล้วยังโดนดูถูกว่า “ตนเองมาจากไหนก็ไม่รู้ แล้วยังจะมาหาเอาจากข้า ต้องตีให้รู้ถึงจิต” เพราะการตีครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าตกใจกลัวตื่นจากภวังค์ จึงรู้ว่าตนมาจากไหน แล้วจะไปที่ไหน ก็เลยทำให้ศีรษะไปกระแทกเอาจนเจ้าอาวาสหงายผึ่งร้องลั่น อาฮ่า! วิธีการไหว้เช่นนี้นับว่าเป็นสัจธรรม พ่อแม่ให้ชีวิตยากที่จะตอบแทน อย่างวันนี้ได้เห็นรูปลักษณ์ดั้งเดิมของตนเอง

ที่ท่านเจ้าอาวาสร้องว่ามีขโมย ที่แท้ก็เพราะอาตมาได้รับรัตนธรรมที่แท้จากอาจารย์ ก็ดีที่ท่านล้มลง มิฉะนั้นก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรจึงจะบรรลุธรรม !

5. เจ้าอาวาสถามที่ชุมนุมสงฆ์ว่า ใครระลึกนึกรูปลักษณ์ที่แท้จริงดั่งเดิมได้ แต่ก็ไม่มีใครตอบได้ เป็นเพราะอาตมาได้รัตนธรรมแล้ว จึงเปิดเผยตราข้างใน ที่แท้คือรากเหง้าแห่งรัตนธรรม ฮาฮ้า ! อย่าหาว่าเต้าจี้แสดงน่าเกลียด เพราะพ่อแม่ให้กำเนิดบุตรก็มาจากที่นี่ หากไม่เปิดเผยรากธรรมนี้ ให้รู้ถึงหน่อแท้พุทธบุตร ก็จะทำให้ชาวโลกสร้างเวร ทำให้กุศลกรรมนี้ กลายเป็นอกุศลกรรมไป การเกิดก็มาจากที่นี่ การตายก็ตายจากที่นี่ ได้พบวิถีเดิมแห่งธรรม กระแสน้ำกระแทกภูเขาญาณ (จุดญาณ) ข้าพุทธะจึงต้องลงมาสู่โลก

(ทั้งหมดนี้ต้องเข้าใจความหมายให้ดี อย่าอ่านผ่าน ๆ)

6. ที่เต้าจี้ไร้มารยาท ที่ชุมนุมสงฆ์ไม่เข้าใจ เพราะไม่รู้ว่า อาตมาได้ซ่อนเร้น **"รากปัญญา"** ไว้โชคดีที่เจ้าอาวาสรู้ จึงอนุมัติว่า "ธรรมขันธ์กว้างใหญ่จะไม่ละเว้นสงฆ์ที่เพียนบ้างหรือ" อาตมาจะบอกให้ "การเกิดการตายเป็นเรื่องใหญ่ จำต้องตัดรากถอนโคน" ตัดกิเลส (กรรม) เสียก็จะพ้นจากการเกิดการตาย

ตอนที่ 5

อภิญญาร้องเพลงโปรดผู้คน ไม่ยึดติดล้มกระดานสู่นิพพาน

จากตอนที่แล้ว กล่าวถึงฝ่ายเต้าจี้ เมื่อตีลังกาเผยถึงความดั้งเดิมให้เห็น พวกนั้นจึงไม่เรียกเต้าจี้อีกแล้ว กลับเรียกเขาว่าจี้เตียน ซึ่งจี้เตียนก็เกิดจากอักษรคำว่า "เตียน" (เพี้ยน) ซึ่งก็เป็นรูปลักษณ์ที่แท้จริง จากนั้นมาไม่ว่าจะเป็นการกิน การนุ่งห่ม หรือแม้แต่การขับถ่าย ก็จะมีความเพี้ยนเจือปนอยู่สักสามส่วนสิบ เมื่อพวกนั้นเห็นเขาเข้าไปรบกวนในห้องนั่งสมาธิ ต่างก็มาแจ้งให้เจ้าอาวาสทราบ เจ้าอาวาสก็กลับปลอบโยนพวกเขาว่า อย่าไปถือสาหาความเลย จะยิ่งทำให้จี้เตียนได้ใจ ทำให้วิกลจริตมากขึ้น วุ่นไปแทบทุกเรื่อง บางครั้งก็ชักชวนเด็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง ขึ้นไปเล่นบนศาลาน้ำเย็น บางทีก็เข้าไปในถ้ำลิง ไปร้องไล่ลิงให้ออกมา แล้วก็ตีลังกาเล่นกับลิง บางครั้งก็ไปคบกับพวกคอสุราเข้าไปดื่มสุราร้องรำทำเพลง จนไม่ได้หลับไม่ได้นอน หรือนั่งสมาธิให้เห็นเลยสักวัน

มีอยู่วันหนึ่ง ขณะกำลังจุดธูปถวายเทียนและสวดมนต์ ให้แก่ผู้อุปัฏฐากอยู่ในห้องโถงพระ เจ้าจี้เตียนก็กำลังเมาโซเซเดินเข้ามา ในมือก็ถือเนื้อมาหนึ่งจาน มาหยุดต่อหน้าพระ แล้วก็นั่งลงปากก็ร้องเพลงลูกทุ่งไปพลาง กินเนื้อไปพลาง พระผู้ดูแลวัดทนไม่ไหวจึงร้องออกมาว่า "ที่นี่เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และก็มีผู้อุปัฏฐากมาทำพิธีอยู่ที่นี่ เจ้ายังมาทำวิกลจริตอยู่ที่นี่อีก ดูเหมาะสมแล้วหรือ ยังไม่รีบออกไปอีก" จี้เตียนร้องว่า "ปากเหม็นน่า! ข้ากินเนื้อร้องเพลง ดีกว่าที่ท่านอุปัฏฐากจะเลี้ยงพวกหัวโล้นอย่างพวก

เจ้าอีก ดีกว่าการสวดมนต์อีก ไม่ไปไล่พวกเขายังจะมาไล่ข้าอีก" เมื่อพระผู้ดูแลวัดพูดไม่ฟังเช่นนี้ เขาก็จะฟ้องเจ้าอาวาส แต่เพราะเจ้าอาวาสคอยปกป้อง ไม่ยอมรับฟัง ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงหันมาชวนผู้อุปัฏฐาก ให้ไปหาเจ้าอาวาสด้วยกัน เพื่อเล่ารายละเอียดที่จี้เตียนทำวุ่นวายในหอพระ เจ้าอาวาสจึงว่า "ถ้าหากเป็นเช่นนี้ ให้ข้าเรียกเขามาอบรมสักหน่อย" จึงให้คนไปตามจี้เตียนมาหาที่ห้องเจ้าอาวาส แล้วว่า "วันนี้เป็นวันที่ท่านอุปัฏฐากผู้นี้มาทำพิธีเซ่นไหว้ เพื่ออ้อนวอนให้พระคุ้มครองมารดาให้หายจากการเจ็บป่วย เจ้าทำไมไม่เกิดความเมตตา ยังขัดขวางการทำงานของหมู่สงฆ์ มีเหตุผลอันใด" จี้เตียนว่า "พวกภิกษุเหล่านี้รู้แต่กินเจ และขอเงินจากผู้อุปัฏฐากเท่านั้น รู้จักอะไรกับการสร้างบุญก่อกุศล ศิษย์เห็นว่าผู้อุปัฏฐากมีจิตศรัทธา จึงร้องเพลงลูกทุ่ง เพื่ออ้อนวอนให้เขาพ้นเคราะห์ แต่หัวโล้นพวกนั้นซิ กลับมาไล่ผม" เจ้าอาวาสว่า "เจ้าร้องเพลงอะไร จึงสามารถคุ้มครองให้โชคลาภได้" จี้เตียนว่า "ศิษย์ร้องเพลงว่า **หากเจ้าจำนรรจ์ด้วยจิตจริงใจต่อเรา เราก็จะสะเดาะเคราะห์ให้เจ้าหายจากโรคเก่าในฉับพลัน**" เจ้าอาวาสฟังแล้ว ก็ได้แต่ผงกศีรษะ หมู่สงฆ์กำลังจะพูดต่อ ก็พอดีบ่าวของผู้อุปัฏฐากเดินเข้ามารายงานว่า "คุณนายแม่หายจากเจ็บป่วยแล้ว ลุกขึ้นมานั่งได้ มีคำสั่งให้มาตามท่านกลับไป" ผู้อุปัฏฐากฟังแล้วทั้งตกใจและดีใจ บ่าวกล่าวต่อว่า "คุณนายแม่นอนฝันว่าได้กลิ่นเนื้อหอม ทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่า เหมือนกับไม่มีไข้ปานนั้น จึงลุกขึ้นมานั่ง" ผู้อุปัฏฐากฟังแล้ว มองมายังจี้เตียนว่า "เมื่อทบทวนดูแล้ว นับว่าอาจารย์เป็นองค์พุทธเจ้าที่ยังมีชีวิตอยู่ ขอกราบขอบคุณ" พูดยังไม่ทันจบ จี้เตียนก็ตีลังกาหายวับไปจากห้องเจ้าอาวาส ไม่ทราบว่าไปที่ไหนนั่นคือ

ธรรมะของผู้แท้ ไม่แผ่เผยซ่อนหลบเร้น
อภิญญาให้เห็น คราวจำเป็นฟ้าจำแลง
หน้านิ่วคิ้วขมวด เจ็บปวดบาปกรรมประจักษ์แจ้ง
แลเห็นคนทำแสร้ง หูตาบอดบอกไม่รู้

ความครั้งนี้ ถูกเล่าขานต่อ ๆ กันไป จนขุนนางตำหนักที่สิบหก พวกข้าราชการและอำมาตย์ต่างก็ได้ยินกิตติศัพท์เขาและไปมาหาสู่ การกระทำที่ไม่เต็มสติ เอาแต่เที่ยวเล่นสนุกไปวัน พวกที่มีตาปุถุชน ต่างก็มองข้ามไป

จนกระทั่งวันหนึ่ง เจ้าอาวาสนั่งพักผ่อนอยู่ในห้อง เจ้าจี้เตียนก็ถือโคมไฟดวงหนึ่ง พร้อมกับพวกเด็ก ๆ บ้างตีฆ้อง บ้างตีกลอง วิ่งตามจี้เตียน ฝ่ายจี้เตียนก็ร้องรำทำเพลง เต้นไปพลาง แล้วก็เดินเข้าห้องเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสว่า "จี้เตียน! เจ้าทำแต่ไร้สาระ เสียงดังลั่นห้องทำสมาธิไปหมดทำให้ข้าต้องถูกชาวบ้านว่าเอาด้วย เกิดอารมณ์ก็บ่อย ๆ" จี้เตียนว่า "อาจารย์อย่าได้ฟังพวกหัวโล้นเหล่านั้นกล่าวร้ายป้ายสี ทั้งห้องสมาธิก็ยังสะอาดสะอ้านที่ศิษย์ทำอึกทึกวันนี้ ก็เพราะเป็นวันหยวนเซียว(1) เป็นวันที่นาน ๆ จะมีสักครั้ง จึงถือโอกาสฉลองให้สนุกสนาน ซึ่งก็เป็นวิถีทางอันถูกต้องของมนุษย์ จะไปไหนมาไหนไม่เห็นจะเกี่ยวข้องกับพวกหัวโล้นเหล่านั้นเลย จะมีก็แต่อึกทึกไปหน่อยเท่านั้น ขออาจารย์โปรดพิจารณาด้วย" เจ้าอาวาสว่า "พวกเจ้าจะถูกผิดอย่างไร ข้าก็ควบคุมไม่ถึง แต่วันนี้เป็นวันขึ้น 15 ค่ำ เดือนอ้าย เห็นทีจะต้องกล่าวอะไรกันสักหน่อย" ว่าแล้วก็สั่งให้ลูกวัดไปตีระฆัง เรียกประชุมสงฆ์ ให้มาจุดธูปยังห้องโถงพระ แล้วท่านเจ้าอาวาสก็ขึ้นนั่งบนธรรมาสน์ แล้วว่า "ทุกคนจงฟัง"

---

(1) หยวนเซียว เป็นวันขึ้น 15 ค่ำ เดือนอ้าย ตามประเพณีของจีน จะมีการแห่โคมไฟ

"กลางเดือนอ้าย ใครเป็นผู้ตัดสิน ทันใดส่งยานถึงทางช้างเผือก ที่อึกทึกไร้ผู้คน ที่สงบเฝ้ามองดู เมื่อก่อนมาก็ยังว่างเปล่า ไม่มีฝั่ง ต่าง เรียกขาน ไปมาแล้วหยุด ดูว่ากลางเดือนอ้ายปีหน้าจะเป็นอย่างไร"

เมื่อเจ้าอาวาสกล่าวจบ กำลังจะลงจากธรรมาสน์ จี้เตียนก็ถลันเข้าไปข้างหน้าแล้วว่า "อาจารย์โปรดรอ ศิษย์มีคำพูดจะฝากต่อท้าย"

"กลางเดือนอ้าย อย่าได้คิด ถ้าคิดจะเกิดเรื่องราว สองปีคิดเป็นหนึ่งปี วิธีหนึ่งคือจะทำอย่างไรกับสองฟากฝั่ง ปีหนึ่งลมฟ้าอากาศดี เกรงว่าปีหน้าจะถึงฝั่ง"

เจ้าอาวาส สั่งให้ลูกศิษย์บันทึกคำพูดเอาไว้ แล้วจึงลงจากธรรมาสน์ ที่ประชุมสงฆ์ไม่มีใครเข้าใจความหมาย ต่างก็แห่มาถามจี้เตียน จี้เตียนก็ตีลังกาหลบออกไป

กล่าวคือ ท่านเจ้าอาวาสเป็นผู้มีภูมิปัญญาสูง ย่อมอ่านกริยาและคำพูดของจี้เตียนออกจึงรู้ว่าบาตรและจีวรของตนมีผู้สืบต่อแล้ว จึงวางใจ ปล่อยไปตามบุญสัมพันธ์ เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เผลอประเดี๋ยวเดียวก็บรรลุอีกหนึ่งขวบปี ถึงกลางเดือนอ้ายพอดี ก็พอดีนายอำเภอเมืองหลินอันมาเยี่ยม ภายหลังเชิญเข้าสู่ห้องเจ้าอาวาสแล้ว เจ้าอาวาสจึงว่า "นายอำเภออุตส่าห์มาเยี่ยม มิทราบว่ามีกิจอันใด" นายอำเภอว่า "ไม่มีเรื่องอะไร เป็นเพราะว่างจากภารกิจ จึงอยากมาให้อาจารย์ชี้แนะ" เจ้าอาวาสว่า "หากนายอำเภอมีเวลาว่าง ก็ขอเชิญท่านไปนั่งที่ศาลาน้ำเย็น เพื่อเล่นหมากรุกกันสักกระดานดีไหม" นายอำเภอว่า "รู้ตัวว่าพูดไร้สาระ ให้มือช่วยพูดก็ไม่เลวนี่" ทั้งสองจึงจูงมือกันไปนั่งบนศาลาน้ำเย็น วางหมากบนกระดาน แยกหมากขาวหมากดำ เล่นยังไม่ทันจบกระดาน ก็มีลูกศิษย์เข้ามารายงานว่า "เจ้าอาวาสจากวัดต่าง ๆ เดินทางมาถึงแล้ว" รายงานยังไม่ทันจบก็มีลูกศิษย์เข้ามา

รายงานอีกว่า "ขุนนางและข้าราชการจากตำหนักสิบหกมากันพร้อมแล้ว" เจ้าอาวาสตกใจ ถามขึ้นว่า "ทำไมประชาชน จึงพากันมาในวันนี้" ศิษย์รับใช้กล่าวว่า "คิดว่าคงเป็นเพราะขึ้นธรรมาสน์เมื่อกลางเดือนอ้ายปีที่แล้ว ได้มีประกาศ ต่างเรียกขาน ไปมาแล้วหยุด ดูว่ากลางเดือนอ้ายปีหน้าจะเป็นอย่างไร ดังนั้น ทุกคนถึงพร้อมใจกันมาจากทั่วทุกสารทิศเพื่อมาสั่งลา" เจ้าอาวาสยิ้มกล่าวว่า "ข้าก็ยังไม่ตาย จะมาทำไมกัน" ลูกศิษย์ว่า "หากอาจารย์เมตตาจะอยู่โปรดคน ทำไมไม่แต่งกลอน ให้พวกเขากลับไป" เจ้าอาวาสคิดสักครู่แล้วว่า "เมื่อพวกเขามากันแล้ว จะเรียกเขากลับไปได้อย่างไร" จึงกล่าวกับนายอำเภอว่า "นายอำเภอกลับได้แล้ว อาตมาไม่สามารถจะอยู่ร่วมสนทนาต่อได้" ว่าแล้วก็ยืนขึ้น เอามือกวาดเอาหมากบนกระดานลงพื้น แล้วว่า

"หมากกระดานหนึ่งยังไม่หมด ก็ถูกส่งถึงฝั่งไปนิพพาน"

เจ้าอาวาสกลับเข้าห้องไปอาบน้ำ เปลี่ยนจีวรใหม่ แล้วจึงไปยังห้องอันเล่อถัง ขึ้นนั่งบนโต๊ะ ขณะนี้เหล่าภิกษุจากวัดต่าง ๆ กับประชาชนต่างเข้ามาพบเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสสั่งคนให้ไปหาจี้เตียนพวกนั้นก็ตามหากันพักใหญ่ ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของจี้เตียน เจ้าอาวาสว่า "หากหาเขาไม่พบก็ไม่เป็นไร เพราะบาตรจีวรของอาตมาไม่มีใครสืบต่อ อยากให้เขามารับไป" เหล่าสงฆ์จึงว่า "อาจารย์มีคำสั่งให้จี้เตียนสืบต่อ ใครกล้าไม่ปฏิบัติตาม" เจ้าอาวาสว่า "ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ต้องให้จี้เตียนจุดไฟเผาด้วย อย่าขัดคำสั่ง" พอพูดจบ ก็ลดระดับคิ้วและปิดตาลง แล้วก็มรณภาพไป เหล่าสงฆ์กำลังเศร้าสลดใจอยู่ ทันใดก็มีเจ้าลิงขนสีทองที่เจ้าอาวาสเลี้ยงไว้ที่หลังศาลาน้ำเย็นวิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบ เห็นเจ้าอาวาสสละร่างไปแล้ว จึงเดินวนอยู่สามรอบ ร้องไห้ออกมาสามสี่เสียง แล้วก็ยืนตายอยู่เคียงข้าง เหล่าสงฆ์รู้สึกตกใจระทึก

จึงรู้ว่า เจ้าอาวาสได้บำเพ็ญธรรมไว้ไม่น้อย แต่ก็ไม่พบว่าจี้เตียนกลับมา ต่างก็โจษขานกันไปต่าง ๆ แต่ละคนก็ว่า อาจารย์ห่วงใยเขาไว้มาก แต่จี้เตียนกลับตอบแทนอย่างไร้น้ำใจ ไม่รู้เป็นเพราะอะไร ก็ได้แต่บรรจุศพอาจารย์เข้าไว้ในครัมเป็นที่เรียบร้อย

รอจนครบ 7 วัน ไม่เห็นจี้เตียนกลับมา ทั้งหมดรอจนรอไม่ไหว จึงนำครัมออกมาจากที่เก็บก็พอดีเห็นจี้เตียนเดินมา มีรองเท้าสานข้างหนึ่งใส่ไว้ ส่วนในมือก็ถือไว้ข้างหนึ่ง ปากก็ฮำเสียงไม่รู้ร้องว่าอะไร เดินมาจากศาลาน้ำเย็นเข้ามาในวัด เหล่าสงฆ์จึงเข้าไปข้างหน้าแล้วพูดว่า "อาจารย์เจ้ารอเจ้าอยู่ วันนี้เสร็จพิธีแล้ว เจ้าไม่ละอายใจ ไม่รีบมาจัดการจนคนเขารอเจ้าไม่ไหว วันนี้จะประชุมเพลิงท่านอาจารย์ ท่านรอให้เจ้าจุดไฟ เจ้าอย่าได้หนีหายไปที่ไหนอีก" จี้เตียนยิ้มแล้วว่า "อาจารย์สำเร็จแล้ว มีอะไรที่ข้าพเจ้าต้องจัดการอีกเล่า หากต้องการให้ข้าพเจ้าร้องไห้ ข้าพเจ้าก็ร้องไม่เป็น วันนี้จะเผา อาจารย์มีคำสั่งไว้ข้าพเจ้าก็จะทำตาม พวกท่านไม่เห็นต้องร้อนรนอะไร" พวกสงฆ์ไม่มีใครต่อคำ พอดีระฆังดังขึ้น เสียงสวดมนต์ดังกระหึ่ม ครัมได้ถูกยกขึ้นสู่เมรุแล้วรอจี้เตียนจุดไฟ จี้เตียนก็ได้ถือคบไฟเข้าไปแล้วพูดว่า

"อาจารย์เป็นบุพพาจารย์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลาน ได้อาศัยข้าวอาหาร เสื้อผ้า บุญคุณท่านเหลือล้น ก่อนจากกัน บุญคุณขาดสัมพันธ์ตัด ไฟอยู่ในมือ ธรรมเจ้าไม่มีญาติ อึ้ม! ช่วยท่านเผาสังขารที่เหม็น ให้กลับกลายเป็นร่างวัชระที่ไม่เสื่อมสลาย"

กล่าวจบ ก็เอาไฟจุดเผาครัม ไฟลุกโชติช่วง เผาจนเหลือพระธาตุดุจเม็ดฝน ท่ามกลางเปลวไฟ ปรากฏร่างของท่านเจ้าอาวาสเหยี่ยนเซี่ยถังมองมายังจี้เตียนแล้วว่า "จี้เตียน จี้เตียน จะเพี้ยนแค่ไหนก็ตามใจเจ้า

แต่อย่าให้เพี้ยนจากความลึกล้ำแห่งพุทธะ" แล้วก็พูดกับทุกคนว่า "ทุกท่านโปรดรักษาสุขภาพ" กล่าวจบก็กลายเป็นลมเย็นพัดหายไป ทุกคนต่างเห็นกระจ่าง ไม่มีใครที่ไม่ตกใจกลัว

จบธุระ ทุกคนต่างแยกย้ายกันไป ชาวบ้านต่างเข้ามาพูดกับจี้เตียนว่า "ตอนนี้ท่านอาจารย์จากไปแล้ว ที่วัดไม่มีหลัก ท่านเป็นผู้ที่อาจารย์ต้องการให้สืบทอด จำเป็นต้องมีสาระหน่อย จะได้เป็นต่างหน้าต่างตาของท่านอาจารย์" จี้เตียนว่า "ท่านเห็นข้าพเจ้ามีอะไรไร้สาระ จะให้พูดโกหกแบบท่านหรือ" เหล่าสงฆ์จึงว่า "ท่านเป็นภิกษุรูปหนึ่ง เอาแต่ร้องเพลงมีสาระหรือ" จี้เตียนว่า "เสียงน้ำเสียงนก ล้วนมีความแยบยล นับอะไรกับเสียงเพลง หรือว่าไม่ร้องเพลง เอาแต่สวดมนต์มีสาระหรือ" เหล่าสงฆ์ว่า "ท่านเป็นพุทธบุตร ไปอยู่รวมกับหมาลิง เล่นกับเด็กเล็ก เรียกว่ามีสาระหรือ" จี้เตียนว่า "เด็กเล็กไร้เดียงสา หมาก็มีจิตพุทธะ ไม่เล่นกับมัน อยู่กับพวกท่านพี่ห่มจีวรแต่เหลวไหลเหมือนสัตว์" เหล่าสงฆ์เห็นเขาพูดล้วนแล้วแต่เพี้ยน ๆ เลยไม่มีใครพูดต่อ มีแต่หัวหน้าสงฆ์พูดว่า "เรื่องไร้สาระหยุดได้แล้วแต่อาจารย์มีคำสั่งเรียกให้เอาบาตรจีวรยกให้ท่าน ท่านก็จงรับเอาไป" จี้เตียนว่า "บาตรจีวรอาจารย์ข้ารับไปนานแล้ว ของนอกกายเหล่านี้ เอาไปทำไม" หัวหน้าสงฆ์ว่า "อันนี้เป็นคำสั่งท่านอาจารย์ ทำไมขัดขืน หากท่านไม่เอาก็ควรทำอะไรสักอย่าง" จี้เตียนว่าถ้าพูดอย่างนี้ ก็เอาออกมาดูเลย หัวหน้าสงฆ์จึงสั่งให้เอาบาตรจีวร และหีบต่าง ๆ ออกมาวางต่อหน้า จี้เตียนว่า "หากเป็นของของอาจารย์ พระในวัดทุกคนก็มีสิทธิ์ ก็ควรให้มาพร้อมกันแล้วเปิดดูจึงจะยุติธรรม" หัวหน้าสงฆ์ว่า "นี่เป็นคำสั่งอาจารย์ ท่านก็รับไปแล้วกัน เรื่องอะไรต้องยั่วหูยั่วตาคนอื่น" จี้เตียนว่า "ท่านอย่ายุ่ง เรียกพวกเขาให้เข้ามาดูให้เห็นกระจ่าง แล้วค่อยว่ากัน" หัวหน้าสงฆ์จึงสั่งให้ตีระฆัง

ให้สงฆ์มาชุมนุมพร้อมกัน จี้เตียนว่า "หีบห่อเหล่านี้ให้เปิดออกให้หมด ให้เหล่าภิกษุได้เห็น" ที่เห็นสีเหลืองคือทองคำ ที่ขาว ๆ คือเงิน ส่องแสงแวววาว ที่มีประกายเงาเป็นพวกหยก จีวรผืนใหม่ ๆ นอกนั้นก็มีพระสูตรเล่มเล็กเล่มเดียว เป็นของที่น่าเก็บสะสม ระฆังเล็กระฆังน้อย มีไปสารพัดสิ่ง เหล่าสงฆ์เห็นแล้วนัยน์ตาลุกแวววาว ติดอยู่ที่ว่าอาจารย์สั่งถ่ายทอดให้จี้เตียน จึงไม่มีใครกล้าเอ่ยปาก ทุกคนได้แต่เบิ่งตากว้าง ก็เห็นหัวหน้าสงฆ์พูดกับจี้เตียนว่า "ศิษย์พี่ท่าน ผมมีคำจะพูดกับท่าน โปรดฟังด้วย" ไม่รู้ว่าหัวหน้าสงฆ์จะพูดอะไร โปรดติดตามตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. ตั้งแต่ได้เห็นรูปลักษณ์แท้จริงดั่งเดิมแล้ว ทุกคนก็เรียกข้าว่าจี้เตียน อาตมาเลยยอมรับคำว่า เตียน (เพี้ยน) นี้เป็นรูปลักษณ์แท้จริงของข้า ท่านจะเห็นว่า ภายในหนังสือ คำว่าเตียนนี้ก็มีส่วนประกอบของคำว่าจริงอยู่ด้วย จากนั้นมาจึงเพี้ยนไปเพี้ยนมา ซ่อนเร้นจิตเดิมไว้ จึงไม่ถูกใครเขาอิจฉา
2. เวลาว่าง ที่ศาลาน้ำเย็น ก็นำพาพวกเด็ก ๆ ให้มาเรียกลิงในถ้ำมาเล่น ตีลังกากับลิงช่างเป็นสวรรค์แท้ ๆ ความสุขไหนจะมาเทียมได้
3. มารดาของผู้อุปัฏฐากได้กลิ่นเนื้อหอม จึงหายเจ็บป่วย อะฮ้า! อาจเป็นเพราะหนอนในท้องกวนเอา จี้เตียนฉันเนื้อฉันเหล้า ก็เพียงเลี้ยงหนอนในท้องเท่านั้น อาตมามิได้ฉันสักหน่อยพิจารณาดู กลืนผ่านปากสามนิ้วแล้วก็กลายเป็นอะไร ชาวบ้านอย่าเข้าใจผิด พวกท่านอยากกินก็กินไป แต่อย่าพูดว่าเอาอย่างจี้กง
4. เป็นเพราะว่า "ร้องเพลงคลายความโง่ หอมกลิ่นเนื้อคาวไส้พุง" มารดาของผู้อุปัฏฐากเกิดหายไข้ จากนั้นชื่อจี้เตียนก็ขจรขจาย ข้าราชการและ

ขุนนางแห่งตำหนักสิบหกก็เลยต้องไปมาหาสู่กันเข้า มันคือ

เสียงร่ำลือกระฉ่อน ร่อนถึงขุนนางน้อยใหญ่
ทำเล่นแสร้งไถล ดื่มสุราหมดบัดดล
หาความสุขชีวิต ไม่ต้องคิดให้กังวล
ถึงไหนสุดแต่คน บุญสัมพันธ์ตามวิสัย

5. คำพูดคำเดียวของเจ้าอาวาสให้ยึดมั่น กลางเดือนอ้ายก็จากแล้ว พุทธะไม่มีล้อเล่น เพียงเพราะท่านไม่คุ้นเคย จึงยอมรับความจริง จึงขึ้นนั่งบนโต๊ะอันเล่อถัง ให้สืบทอดบาตรจีวร ให้จุดไฟก็เพื่อว่า "ยังมีป่าไม้อยู่ไฉนเลยจะไม่มีฟืน" (หมายความว่าเป็นห่วงศิษย์จะไร้ที่พึ่ง จึงให้สืบตำแหน่งเจ้าอาวาส) ที่ให้จุดไฟก็เพื่อเป็นการเผาเยื่อใยให้ขาดกัน ไฟนี้เผาหนอนตาย พบแต่พระธาตุเท่าเม็ดฝนแวววาวสดใส คนกลายเป็นเถ้าถ่านเหลือแต่หินเสา มีประโยชน์อะไร หากจะใช้เป็นลูกประคำ ทำไมไม่เผยให้เห็น มัวซ่อนอยู่ในกระดูกเล่า อะฮ้า! พวกหอยมุกมีลูกเมื่อแก่ ก็เหมือนกับภิกษุ อาศัยวัตถุมงคลไว้สืบต่อพระศาสนา

ตอนที่ 6

เมื่อปลงเสียได้ก็จากไป เมื่อวางไม่ลงก็กลับมาใหม่

หัวหน้าสงฆ์ได้กล่าวกับจี้เตียนว่า "พี่จี้เตียน พวกบาตรและจีวรที่ท่านอาจารย์มีคำสั่งให้ยกให้ท่าน ถ้าท่านรับไว้ก็หมดเรื่อง แต่ถ้าหากไม่รับไว้ ก็น่าจะเก็บรักษาไว้ใช้เป็นส่วนกลาง หรือไม่ก็แบ่งให้เหล่าสงฆ์เท่า ๆ กัน" จี้เตียนว่า "ข้าพเจ้าเอาไว้แล้วมีประโยชน์อะไร ปกติก็มีอยู่ แม้ละก็เหลือ หากจะให้พวกสงฆ์ ทำไมต้องยุ่งยากไปแบ่ง สู้ให้พวกเขาแย่งกันเองจนหมดจะสบายกว่า" พวกสงฆ์พอได้ยินคำว่า "แย่ง" เท่านั้นต่างก็ลงไม้ลงมือ บ้างก็แย่งทอง บ้างก็แย่งเงิน ตะลุมบอนกันยุ่งไปหมด ไม่มีการเกรงใจกันว่าใครเป็นศิษย์ใครเป็นอาจารย์ บางคนก็ตะเกียกตะกายหกล้มคลุกคลานชุลมุนวุ่นวายกันไปหมด จี้เตียนก็หัวเราะชอบใจ พระภิกษุที่แย่งได้มากก็จะเห็นมีหัวโนบนหัวโล้นมาก พระภิกษุทุกรูปต่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เอาแต่แย่งชิงกัน เพียงแค่ประเดี๋ยวเดียวก็แย่งกันจนหมดหีบ "ดีจังดีจัง ไม่ต้องมีอะไรให้หลงเหลือไว้ ได้ทำตามคำพูดท่านอาจารย์" จี้เตียนว่าแล้วก็ผละออกไป

วัดทุกวัดในเมืองหลินอันมีประเพณีว่า เมื่อเจ้าอาวาสมรณภาพไปแล้วหัวหน้าสงฆ์ต้องกราบเชิญพระภิกษุจากทุกวัดให้มาประชุมพร้อมเพรียงกัน ปรึกษาหารือกันเพื่อเชิญผู้ที่จะมารับตำแหน่งเจ้าอาวาสองค์ใหม่ ในวันนั้นหัวหน้าพระแห่งวัดหลิงอิ่นก็ได้เชิญเหล่าพระสงฆ์จากวัดต่าง ๆ มาประชุมกันแล้ว และได้แจ้งเรื่องการกระทำของจี้เตียน พระหัวหน้ากล่าวว่า

"จี้เตียนเป็นลูกศิษย์คนโปรดของท่านเจ้าอาวาส ท่านจึงปล่อยให้ทำบ้า ๆ บอ ๆ ไม่ควบคุม เมื่อเจ้าอาวาสมรณภาพไปแล้วจี้เตียนก็ไม่สนใจจะรับหน้าที่ เกิดอารมณ์ที่ไม่เป็นผู้เป็นคน หากเชิญมาเป็นเจ้าอาวาสองค์ใหม่แล้วไม่เข้ากับวัดต่าง ๆ แล้ว อาจทำให้เสียหายต่อส่วนรวม จึงใคร่ขอให้ท่านอาจารย์ทุกท่านโปรดตักเตือนเขาสักครั้ง คิดว่าเป็นเรื่องดีสำหรับพุทธศาสนา" เหล่าสงฆ์ว่า "อย่างนี้ก็ดีให้ใครไปเชิญเขามา" ผู้ดูแลวัดจึงให้คนเที่ยวตามหา ตามหากันไปจนถึงเขาเฟยไล้ฟง เห็นเขานำพวกเด็ก ๆ หลายคนกำลังงมก้อนหินในลำธาร ผู้ติดตามร้องเรียกว่า "วันนี้ท่านหัวหน้าได้เชิญพวกพระจากวัดต่าง ๆ มาชุมนุมกัน จึงมาตามหาท่านให้ทั่ว" จี้เตียนว่า "หากเป็นการชุมนุม ก็คงเชิญข้าพเจ้าไปกินเหล้า เอ้า!รีบไปรีบไป" ว่าแล้วจึงตีจากพวกเด็ก ๆ มาพร้อมผู้ติดตาม ถึงวัดก็เข้าไปยังห้องเจ้าอาวาส พบแต่หมู่สงฆ์นั่งกันว่างเปล่า ไม่มีเหล้าไม่มีเนื้อ จี้เตียนก็หัวเราะว่า "ข้าพเจ้าเห็นพวกท่านนั่งเหมือนพระอิฐพระปูน ห้องเจ้าอาวาสจะกลายเป็นห้องลูกหลานครอบครัวไป" พวกพระกำลังจะว่ากล่าวตักเตือน ยังไม่ทันอ้าปาก เขาก็ทำบ้า ๆ บอ ๆ พูดจาล่วงเกินคนเสียแล้ว หัวหน้าพระจึงว่า "ท่านอย่าทำเพี้ยน เมื่ออาจารย์มรณภาพแล้ว ท่านก็ควรกู้หน้าตาท่านอาจารย์บ้าง" จี้เตียนว่า "หากต้องการให้ข้าพเจ้ากู้หน้าท่านอาจารย์ ก็โปรดเอาพวกพระที่ไม่รักษาหน้าเหล่านี้ออกจากห้องไปจะดีกว่า" หัวหน้าพระว่า "พระสงฆ์เหล่านี้เจริญตามพุทธธรรม ทุกวันบำเพ็ญเพียร มีอะไรไม่เหมาะสม ท่านจะให้ไล่หรือ" จี้เตียนว่า "อย่าพูดนอกเรื่องเลย พวกเจ้าชุมนุมกินเหล้ากัน ทำไมไม่เรียกข้าพเจ้าสักคำ หรือว่าข้าพเจ้าไม่มีส่วน" หัวหน้าว่า "มิใช่ไม่เรียกท่าน แต่ครั้งนี้เป็นเรื่องใหญ่ของวัด ตามหาท่านมา อย่าได้เกิดอารมณ์จะได้ไม่เสียเรื่อง" จี้เตียนว่า

"ดูพวกเจ้าหัวโล้นได้แต่ทำไร้สาระ แสร้งทำเป็นเรื่องเป็นราว อาจารย์มรณภาพไปยังไม่ทันกี่วัน ก็มีเรื่องพูดมากมาย ยังไงข้าพเจ้าก็ไม่ร่วมเสวนากับพวกท่าน ข้าพเจ้าไปดีกว่า! ท่านมันเป็นเหมือนหญ้ารก หากอาศัยพวกท่านก็คงตกต่ำ" ว่าแล้วก็เดินไปยังห้องหวินถังเก็บสัมภาระส่วนตัว ถือไม้เท้าแล้วยกมืออำลาเหล่าสงฆ์นั้นว่า "ลาก่อน! ลาก่อน! แล้วก็เดินไปยังเจดีย์ที่เก็บอัฐิอาจารย์ กราบไหว้แล้วว่า "ศิษย์จะอำลาไปสักพักแล้วค่อยกลับมา" ไหว้เสร็จก็ไม่ยอมเหลียวหลังกลับมามอง ย่างเท้าออกจากประตูวัดหลิงอิ่นไป มาถึงทะเลสาบซีหูแต่เช้า ข้ามสะพานหลิ่วเถียวก็พอดีค่ำ จึงเข้าไปยังวัดเจิ้นฉือค้างคืนหนึ่งคืน

เช้าวันรุ่งขึ้น ไปถึงศาลาเจอะเจียง ขึ้นเรือข้ามฟากตรงไปยังไถโจวจนกระทั่งถึงบ้านลุงหวังอันซื่อ ลุงหวังเห็นหลานกลับมาก็ดีใจ เมื่อจี้เตียนคารวะคุณลุงแล้วก็พบกับพี่หวังฉวนและพี่สะใภ้ แล้วจึงนั่งลง หวังอันซื่อจึงถามว่า "เจ้าเป็นพระที่วัดหลิงอิ่น แล้วทำไมอยู่ในสภาพเช่นนี้!" จี้เตียนว่า "คนออกบวชก็แล้วแต่บุญสัมพันธ์ ผ่านไปวัน ๆ จะแต่งให้ดีกว่านี้ไปทำ-ไม" คุณลุงว่า "ไม่รู้ว่าเจ้าอยู่ที่วัดใช้ชีวิตอย่างไร" จี้เตียนว่า "ก็ไม่ได้ศึกษาพระสูตร ไม่ได้สวดมนต์ ก็ได้แต่พูดกลอนที่ไม่ได้เรื่อง แล้วก็หลอกดื่มเหล้าผ่านไปวัน ๆ" คุณลุงว่า "หากเจ้าต้องการดื่มเหล้า ทำไมไม่อยู่เสียที่บ้าน" จี้เตียนว่า **"เหล้าที่บ้านถึงแม้นจะดี แต่ไม่มีรสแยบยล"** คุณลุงเห็นจี้เตียนใส่จีวรขาดกะรุ่งกะริ่ง รุ่งขึ้นจึงเรียกคนช่วยตัดจีวรใหม่ ๆ ไว้ให้หลายชุด แต่จี้เตียนไม่ยอมใส่ พูดแต่เพียงว่า จีวรเก่า ๆ ใส่สบาย เมื่อเรียกให้ดื่มเหล้าก็ไม่ปฏิเสธ พอมีเวลาว่างก็ไปเที่ยวตามวัดต่าง ๆ ในเมืองเทียนไถ เมื่อมีอารมณ์พอใจก็จะแต่งกลอนเล่น เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เผลอแผล็บเดียวก็ผ่านไปหนึ่งปี วันหนึ่งจี้เตียนจึงพูดกับคุณลุงว่า "ผมอยู่ที่นี่นานแล้ว

คิดถึงทิวทัศน์เมืองหางโจว คิดจะกลับไปดูหน่อย" คุณลุงว่า "เจ้าว่า เจ้าเข้ากับพระที่วัดไม่ได้ สู้อยู่ที่บ้านไม่ดีกว่าหรือ" จี้เตียนว่า "อยู่ที่นี่ไม่ได้" แล้วกล่าวเป็นโฉลกว่า

ผู้ออกบวช ยังอยู่บ้าน
สู้ไม่ออกช่อ จะดีกว่า
เมื่อตัดแล้ว ตัดอีกที
คงจะเพี้ยน คงไม่เพี้ยน

คุณลุงคุณป้าไม่สามารถรั้งเขาอยู่ ก็ได้แต่ตระเตรียมข้าวของเงินทองให้จี้เตียน จี้เตียนหัวเราะว่า "ผู้ออกบวชสุดแต่บุญสัมพันธ์ เอาเงินทองไปทำ-ไม" เมื่อลาจากคุณลุงคุณป้าและพี่หวังฉวนแล้ว ก็ถือแต่ไม้เท้าและถุงย่ามใบหนึ่งเท่านั้น นั่งเรือข้ามฟากถึงศาลาใจก็คิดว่า "ข้าเป็นศิษย์วัดหลิงอิ่นหากย้ายไปอยู่ที่อื่นก็จะดูไม่เหมาะสม ควรกลับไปที่วัดหลิงอิ่นอีกดูซิว่าพวกหัวโล้นนั้นจะทำอย่างไรกับข้า" พอคิดตก ก็เดินทางถึงเขาเฟยไล้ฟงผ่านเข้าประตูวัดก็เห็นพระหัวหน้าพอดี พระหัวหน้าเห็นแล้วพูดว่า "จี้เตียนเจ้ามาแล้วหรือ ตอนนี้ที่วัดเชิญท่านเซียนมาเป็นเจ้าอาวาส ค่อนข้างจะเข้มงวด! ไม่เหมือนอาจารย์ของเจ้า ต้องระมัดระวังหน่อย" จี้เตียนว่า "เข้มงวดสิดี ข้าพเจ้าจะได้ไม่กลัวถูกพวกเจ้ารังแกไงเล่า" พระหัวหน้าว่า "ใครรังแกเจ้า เจ้าไม่อยู่ในระเบียบเอง" ว่าแล้วจึงพาจี้เตียนไปยังห้องเจ้าอาวาส พระหัวหน้าเรียนท่านเจ้าอาวาสว่า "พระรูปนี้ เป็นศิษย์ของท่านเจ้าอาวาสองค์ก่อน ชื่อว่าจี้เตียน ไปเที่ยวที่เทียนไถเพิ่งกลับมาวันนี้" เจ้าอาวาสเซียนกล่าวว่า "คงเป็นจี้เตียนที่ดื่มเหล้ากินเนื้อใช่ไหม" จี้เตียนว่า "ผมเองก่อนนี้ก็กินบ้าง เดี๋ยวนี้งดแล้วทั้งเหล้าและเนื้อ" เจ้าอาวาสเซียนว่า "ถ้าหากเลิกแล้วก็ให้ขึ้นบัญชีเข้าอยู่ แล้วเข้าไปปฏิบัติธรรมได้" จี้เตียน

ตอบรับคำ พอวันรุ่งขึ้นก็เข้าห้องสมาธิ สวดมนต์เป็นเวลานานสองเดือนโดยไม่ออกไปไหน

เวลาล่วงมาถึงเหมันตฤดู หิมะตกหนักในวันหนึ่ง ร่างกายรู้สึกหนาวเหน็บ จึงวิ่งเข้าไปอังไฟในห้องครัว คนครัวเห็นขาอันเปลือยเปล่าของจี้เตียนก็รู้สึกสังเวชใจว่า "อาจารย์ของท่านได้ให้จีวรแก่ท่านไว้แยะ แต่ท่านกลับให้คนอื่นแย่งกันไป หิมะตกหนักมากอย่างนี้ ขาทั้งสองของท่านก็เปลือยเปล่าเช่นนี้ ใครเขาจะมาสนใจบ้าง" จี้เตียนว่า "ความหนาวนะไม่กลัวหรอก กลัวที่อดเหล้ามานานแล้ว รู้สึกทรมานเหลือเกิน" คนครัวเห็นเขาพูดอย่างน่าสงสาร จึงว่า "หากท่านคิดจะดื่มเหล้า ผมมีอยู่ขวดหนึ่งเอามาเลี้ยงท่านก็ได้ แต่กลัวเจ้าอาวาสรู้เข้าจะมีโทษ" จี้เตียนว่า "ขอบคุณพี่ชายที่การุณ ผมขอแอบดื่มสักชามที่นี่ เจ้าอาวาสจะรู้ได้อย่างไร" คนครัวเห็นเขาน่าสงสารจริง ๆ จึงเอาเหล้าออกมาให้เขาชามหนึ่ง จี้เตียนรับมาดื่มเพียง 2 - 3 อึกก็หมดชาม พลางชมว่า "เหล้าดี เหล้าดี ดีกว่าน้ำมนต์พระโพธิสัตว์อีก หากได้อีกสักชามก็ดี" คนครัวเห็นเขากระหายเหลือเกินจึงรินให้อีกหนึ่งชาม เขาดื่มเอื๊อก ๆ ก็หมดชาม แล้วยังติว่าน้อยไป คนครัวหมดปัญญาจึงสู้รินให้อีกหนึ่งชาม จี้เตียนดื่มติดต่อกันถึงสามชามก็ยังไม่พอ คนครัวก็รีบเอาเหล้าเก็บซ่อนไว้ แล้วว่า "ตอนนี้หิมะหยุดตกแล้วมิออกไปเดินเล่นนอกวัดหน่อยหรือ" จี้เตียนว่า "มีเหตุผล ๆ" จึงเดินออกจากวัดไป พอผ่านประตูวัดไปไม่กี่ก้าว ก็พอดีพบกับท่านปู่จางแห่งเฟยไล้ฟง ปู่จางจึงกล่าวตอบรับว่า "ได้ยินว่าท่านกลับถึงวัดแล้ว ไม่พบหน้าท่านตั้งนาน" จี้เตียนตอบว่า "ท่านปู่ เรื่องทุกข์พูดเท่าไหร่ก็ไม่หมด ท่านก็รู้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนขี้เกียจจนเคย ตั้งแต่มาจากไถโจว ก็ถูกเจ้าอาวาสควบคุมจนไม่สามารถออกมาได้ พอดีวันนี้อากาศหนาวจัด คนครัวใจดีเชิญ

ให้ข้าดื่มเหล้าถึงสามชาม แล้วยังให้ข้าพเจ้าได้ออกมาข้างนอกเพื่อหาเจ้ามือ" ปู่จางว่า "ถ้าเช่นนั้นก็ไปดื่มที่บ้านข้าอีกสักสามแก้ว แล้วค่อยไปที่อื่นดีไหม" จี้เตียนว่า "หากคุณปู่ยอมเลี้ยงข้าพเจ้าก็ถือว่าเป็นเจ้ามือ จะไปที่อื่นอีกทำไม" พอพูดจบก็หัวเราะขึ้นมาพร้อมกัน แล้วก็เดินไปถึงเฟยไล้ฟง ฝ่ายคุณย่าจาง กำลังอยู่ที่หน้าบ้าน เห็นคุณปู่จางพาจี้เตียนมาถึง รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง จึงว่า "ท่านพระภิกษุ ทำไมไม่เห็นหน้าตาตั้งนาน เชิญนั่งข้างใน!" คุณปู่จางว่า "เรื่องอื่นอย่าเพิ่งคุย ไปเอาเหล้ามาดื่มกันก่อน" คุณย่าจางว่า "ได้ซิ ได้ซิ!" ว่าแล้วก็เข้าไปในครัว ต้มน้ำแกงจืดเต้าหู้ขึ้นมาสองชาม แล้วอุ่นเหล้าขึ้นมากระปุกหนึ่ง นำมาตั้งบนโต๊ะ เรียกหลานรินเหล้าให้จี้เตียนและคุณปู่จาง จี้เตียนว่า "ทุกคนที่นี่ใจดี รู้สึกเกรงใจ" คุณย่าจางว่า "กับข้าวพื้น ๆ แต่เหล้านั้นทำเอง ขอให้ดื่มตามสบายไม่ต้องเกรงใจ" จี้เตียนขอบคุณแล้วก็ดื่มไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งดื่มไปทั้งหมดสิบห้าสิบหกชาม เมื่อรู้สึกว่าจะเมาเสียแล้ว จึงลุกขึ้นกล่าวขอบคุณ คุณย่าจางจึงว่า "เจ้าอาวาสองค์นี้ไม่อนุญาตให้ดื่มเหล้าตอนนี้หากเมาโซเซกลับไปก็ต้องถูกลงโทษ แถมพวกเราจะถูกตำหนิอีกด้วย น่าจะพักที่นี่สักคืน รอจนสร่างเมาแล้วค่อยไป" จี้เตียนว่า "คุณย่าพูดถูกต้อง" คืนนั้นจึงพักกับลูก ๆ ของคุณปู่จาง

เช้าวันรุ่งขึ้น เห็นท้องฟ้าสงบแล้ว คิดในใจว่า "ข้ากลับไปคงไม่มีปัญหาอะไร เพราะไม่ได้เข้าเมืองมานานแล้ว เพื่อนฝูงก็เหินห่างกันไปหลายคน เห็นทีไปเยี่ยมเยือนหน่อยคงดี" หลังจากอำลาคุณปู่จางแล้ว ก็เดินไปตามทิศทางสุสานเจ้าเย่เฟย ก็ได้เจอะกับท่านขุนวังหวังที่กำลังจะไปที่เทียนจู๋ จี้เตียนจึงถามขึ้นว่า "ท่านขุนวังจะไปไหน" ขุนวังเห็นว่าเป็นจี้เตียน จึงสั่งให้พนักงานหยุดเกี้ยว แล้วลงจากเกี้ยว พลันถามว่า "ผมคิดถึงท่าน

มาก ทำไมไม่เห็นตั้งนาน" จี้เตียนจึงเล่าเรื่องที่กลับไปเทียนไถให้ฟัง ขุนวังจึงกล่าวว่า "วันนี้ผมมีธุระจะไปเทียนจู๊ ไม่สามารถไปกับท่านได้ พรุ่งนี้ขอเชิญท่านไปที่จวนผม ผมจะรอต้อนรับท่านที่บ้าน" จี้เตียนว่า "ขอบใจมาก" ว่าแล้ว ขุนวังก็นั่งเกี้ยวจากไป จี้เตียนก็เดินทางมาถึงเฉียนถังเหมิน ลงสะพานเอี๋ยนเฉียวเฮอก็มาถึงบ้านเฉินถี่เตี่ยน ยามหน้า-ประตูเห็นจี้เตียนมาถึงก็รีบพูดขึ้นว่า "เชิญข้างใน ๆ เจ้านายกระผมคิดถึงท่านมาก บังเอิญท่านออกไปธุระตั้งแต่เมื่อวาน วันนี้ก็คงกลับ ขอเชิญท่านอาจารย์นั่งก่อน กระผมจะไปตามท่านกลับมา" จี้เตียนว่า "เจ้าไปตามหาสู้ข้าไปตามเองไม่ได้" กำลังจะหันกลับก็พอดีมีหิมะโปรยลงมา เกิดอารมณ์อยากแต่งกลอน จึงเอาพู่กันเขียนลงบนผนังกำแพง ได้ความว่า

ฟ้าสีชาดชายฝั่งน้ำเห็นลิบลิบหนาวสะท้าน
ฟ้าโปรยสาดเกล็ดหยกขาวเป็นขุยขุย
ดอกสาลี่เดือนเต็มดวงลอยตามคลื่น
ปากน้ำลึกเห็นแต่หลังเย็นเหน็บจิต

กุฏิพระชราหนาวลมพัด
ภูเขาทองกลับกลายเป็นภูเขาเงิน
วิมานหยกแววจับจรัสแสง
ท่านหวังหยุยสรรเสริญว่าเป็นภาพดี
จะเขียนต่อก็เห็นทีจะลำบาก

เขียนจบก็คิดว่า หิมะตกหนักอย่างนี้ เขาก็ไม่ได้กลับบ้านเมื่อคืนนี้ ต้องอยู่ที่บ้านนางหวังเป่าโถวแถวสะพานซีชี้ คงต้องเข้าไปลากตัวกลับมา (หวังเป่าโถวเป็นเพื่อนหญิงของเฉินถี่เตี่ยน) ภายหลังออกจากบ้านเฉินก็มาถึงสะพานซีชี้ รำพึงว่า "ช่วงสั้น ๆ ของชีวิตคน คงต้องปล่อยเขาเคล้า

สุรานารีไป จะยุ่งเขาไปทำไม" ก็พอดีก็มาถึงบ้านของนางหวังเป่าโถว โปรดติดตามตอนต่อไปว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. ท่านเจ้าอาวาสมอบพวกอัฐบริขารไว้ให้ทำไม จีวรและบาตรอาตมาก็รับไว้ในใจแล้ว พวกสงฆ์ไม่มีตาทิพย์ ไม่รู้ว่าของแท้อยู่ภายในมัวแต่แสวงหาพุทธะภายนอกติดยึดกับวัตถุ ข้าก็ปล่อยเลยตามเลย เอาของโบราณที่อาจารย์ให้ไว้แจกจ่าย ปล่อยให้เขาแย่งกันจนหัวร้างข้างแตก ความโลภยังฝังลึกนัก ฮะฮะ! นั่นคือ

ธรรมาจารย์มิได้ซ่อนอยู่ภายใน
ตราจิตใจตะวันตกถูกขโมย
บาตรจีวรใต้อาสนะเที่ยวค้นหา
หัวโล้นมากระแทกกันเลือดพุทธไหล

2. อาจารย์มรณภาพไปข้าพเจ้าก็จากวัดหลิงอิ่นไปชั่วคราว ทิวทัศน์ทะเลสาบซีหูช่างงามจับจิต ก็เลยถือโอกาสอยู่ชมสักพัก ภายหลังกลับมาถึงบ้าน เข้าพบโยมลุงโยมป้าแล้วเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง อนิจจา! ฟ้าดินยังมีเยื่อใย ไฉนเลยคนจะไม่ใยดี ต้องเอาเยื่อใยนี้แปรเปลี่ยนเป็นธรรมสัมพันธ์

ต่อหน้าพุทธ ตนเองต้องเย็นชา จิตเป็นเหล็กไหลกายเป็นทองแดง จึงจะอยู่ทน ถึงทะเลแห้งภูเขาจะทลาย ก็ยังดีกว่ามีเนื้อหนังในโลกนี้เพียงไม่กี่สิบปี

คุณลุงเห็นข้าพเจ้าใส่จีวรขาดกะรุ่งกะริ่ง จึงสั่งให้คนทำให้ใหม่หลายชุด แล้วก็ให้ดื่มเหล้าไปบ้าง อาตมาตอบว่า "เหล้าที่บ้านไม่มี

รสฌาน จีวรใหม่ก็ไม่สบายตัว" นั่นคือ

เหล้าพุทธะสั่งให้จิตลอยดุจเซียน
จีวรพลิ้วเบาลิ่วลิ่วไม่ต้องซัก

3. เจ้าอาวาสเหยี่ยนเซี้ยถึงมรณภาพแล้ว เจ้าอาวาสเต๋อเชียนรับตำแหน่งแทน ก็เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศใหม่ **เลยต้องงดเหล้าเนื้อไปตั้งสองเดือน** ทำให้รู้สึกบริสุทธิ์ขึ้นไม่น้อยทีเดียว

บังเอิญคนครัวเกิดสงสาร ที่เห็นขาโล่งของข้าในช่วงหิมะตกหนัก เลยให้อาตมาดื่มเหล้าสักชามหนึ่ง ก็เพราะเหล้าชามนี้ เลยทำให้โรคพิษสุรากำเริบ เลยหยุดไม่อยู่ (ขอให้ชาวโลกอย่าได้เอาแบบอย่าง อย่าได้ลองดูเพราะพอลองแล้วก็จะเป็นไอ้ขี้เหล้า)

4. เมื่อออกพ้นประตูวัดเพื่อบอกบุญ ก็ให้คุณปู่และคุณย่าจางเลี้ยงเหล้า บอกปัดก็ไม่ได้ ซึ่งก็เป็นเพราะเหล้าเหมาะกับปากด้วย ที่ว่าเมื่อบวชแล้วก็ต้องถือศีลงดสุรา เป็นเพราะต้องโปรดเวไนยสัตว์ **"เมื่อเหล้าเข้าปาก ก็ไม่มีสักหยดที่ตกถึงคอ" ทำเป็นเมาแต่ภายในตื่น เพราะกายพุทธนั้นถาวรดุจวัชรไม่แปรเปลี่ยน มิฉะนั้นก็คงป่วยตายไปแล้ว เวไนยสัตว์ไม่มีกายอย่างนี้ ฉะนั้นห้ามเลียนแบบอย่างที่เหลวไหลอย่างข้าพเจ้า**

5. ท่านขุนวังหวังและท่านเฉินถี่เตี่ยนต่างก็ไม่กล่าวหาจี้เตียน กลับยินดีร่วมดื่มเหล้าและแต่งกลอนด้วยนั่นคือ

ผู้ออกบวช **อย่างแท้จริง**
ไม่ถูกพุทธ **ควบคุมไว้**
บอกบุญทั่ว **ทุกทุกบ้าน**
ทุกทุกตน **รู้จักพุทธ**

ตอนที่ 7

สัมมาสติไม่หลงรูป ธรรมจิตรู้ตื่นไม่เมาเหล้า

กล่าวฝ่ายจี้เตียน เมื่อได้มาถึงหน้าบ้านนางหวังเป่าโถว ก็แลเห็นแม่นางผู้หนึ่งกำลังยืนอยู่หน้าบ้าน จี้เตียนจึงถามว่า "แม่นาง คุณเฉินถี่เตี่ยนอยู่ที่บ้านเจ้าหรือเปล่า" แม่นางว่า "ท่านเจ้าคุณเฉินมาตั้งแต่เมื่อคืน ตอนนี้กำลังอาบน้ำอยู่ หากท่านต้องการพบเขา ก็ขอเชิญข้างในแล้วโปรดนั่งรอสักครู่" จี้เตียนกล่าวว่า "ถ้าหากคุณเฉินอยู่ ข้าก็จะเข้าไปรอเขาข้างใน" ว่า แล้วก็ตรงขึ้นไปชั้นบน เข้าไปยังห้องของนางหวังเป่าโถว เห็นเงียบเชียบนางหวังเป่าโถวก็ยังนอนอยู่จี้เตียนเดินไปถึงหน้าเตียง ค่อย ๆ เปิดม่านเห็นนางหวังเป่าโถวนอนสลบไสลอยู่ในความฝัน จี้เตียนก็หยิบรองเท้าข้างหนึ่งที่พื้น ค่อย ๆ เปิดผ้าห่ม แล้วเอารองเท้าวางไว้บนของลับของนาง ขณะกำลังจะหันตัวกลับก็จวบเหมาะกับเฉินถี่เตี่ยนอาบน้ำเสร็จออกมาร้องเรียกจี้กงว่า "จี้กงไม่เห็นท่านนานแล้ว คิดถึงยิ่ง วันนี้มีบุญสัมพันธ์ที่มาถึงที่นี่" จี้เตียนว่า "ข้ากลับมาจากเทียนไถไปหาท่านที่บ้าน เขาว่าท่านไม่กลับบ้าน ข้าก็เดาว่าท่านต้องอยู่ที่นี่ ดังนั้นจึงมาตามหาที่นี่" เฉินถี่เตี่ยนว่า "มาพอดีอาหารเช้า เชิญรับด้วยกันเถิด" พอดีนางเป่าโถวตื่นขึ้นมา พบรองเท้าที่หน้าท้อง กำลังสอบถามพวกนางเล็ก ๆ ว่า เห็นใครขึ้นมาบ้าง พวกนางบอกว่า "ไม่เห็นมีใคร นอกจากพระจี้เตียน" ก็พอดีเห็นเฉินถี่เตี่ยนเดินเข้ามากับจี้เตียน หวังเป่าโถวแลเห็นจี้เตียน ก็ยิ้มแล้วว่า "เป็นคนออกบวช ทำพิรุธแล้วยังไม่หลบ ทำไมไร้มารยาท" จี้เตียนว่า "มิใช่พระภิกษุจะไร้มารยาท แต่เพราะมีบุพเพสันนิเวส" หวังเป่า-โถวว่า "ทำพูดเล่นไป มีบุพเพสันนิวาสอะไรกัน" จี้เตียนว่า "ตอนที่เจ้า

กำลังฝันอยู่ ได้พบเห็นอะไรบ้าง" หวังเป่าโถวว่า "ฉันกำลังฝันถึงกลุ่มวัยรุ่นที่เลวทราม กำลังล้อมกรอบฉันอยู่" จี้เตียนว่า "แล้วต่อไปมีอะไร" หวังเป่าโถวว่า "พอฉันลืมตาขึ้น ก็ไม่เห็นอะไร" จี้เตียนว่า "นี่มิใช่เป็นบุพเพสันนิวาสหรือ" ว่าแล้วก็เอากระดาษเขียนข้อความว่า

หมู่ภมรเคล้านารีจนเหนื่อยอ่อน
เผลอหลับฝันหวานเคลิบเคลิ้มใจ
เสื้อผ้าแพรพรรณไม่ติดกาย
เผยโฉมเอวองค์อ้อนแอ้น
ละลาบละล้วงตามแต่บุปผาเทพ
จึงนำรองเท้าปิดปากถ้ำ
จงอย่าถือโกรธเมื่อรู้ตัวตื่น
มิใช่ภิกษุยุ่งแสร้งทำนุ่มนวล
แต่เพื่อตัดหนทางเกิดดับ
ให้หมดสิ้นไปจากความบาป

เฉินถี่เตี่ยนฟังแล้วหัวเราะลั่นว่า "ที่แท้เป็นบุพเพสันนิวาสเช่นนี้เอง ทำให้ตื่นจากความฝันหวาน ยังไม่รีบเอาสุรามาขอบคุณท่านจี้เตียนที่หวังดี" ขณะที่พูด แม่นางก็ได้นำเหล้ามาให้สามชาม จี้เตียนดื่มเสร็จแล้วว่า "แค่หนึ่งชามคงไม่พอ" หวังเป่าโถวจึงว่า "ชามของฉันนี้ ขอยกให้ท่าน" จี้เตียนยกขึ้นดื่ม พวกแม่นางก็เสิร์ฟอาหารขึ้นโต๊ะ ทั้งสามจึงร่วมรับประทานอาหาร พอเสร็จ จี้เตียนกล่าวขอบคุณแล้วก็ละจากไป เฉินถี่เตี่ยนพูดว่า "หากมีเวลา ต้องไปที่บ้านผมให้ได้ ผมมีเหล้าดีจะเลี้ยง" พูดจบก็จากกันไป

จี้เตียนจำได้ว่า วันนี้ท่านขุนวังหวังได้นัดให้ไปหา คงต้องไปสักครา จึงเดินผ่านหมู่บ้านชิงเฮอ เดินมาถึงหน้าภัตตาคารเซินหยางก่วน เห็นร้าน

เหล้าเต้าหู้ที่อยู่ตรงข้ามมีคนนั่งดื่มเหล้ากันมากมาย พอดีกับหิมะเริ่มที่จะโปรยปรายลงมา พลางคิดว่า "ข้าเพิ่งดื่มไปแค่สองชาม ยังไม่พอเพียง สู้อยู่ดื่มที่ร้านนี้อีกสักหน่อยคงจะดี" ว่าพลางก้าวเข้าไปในร้านนั้นหาโต๊ะที่ว่างนั่งลง พนักงานก็เข้ามาถามว่า "อาจารย์จะเอามากน้อยแค่ไหน" จี้เตียนว่า "เท่าไรก็เอามาเถอะ ข้าก็จะดื่มไปเรื่อย ๆ" พนักงานนำอาหารมาเสิร์ฟอยู่สี่อย่าง พร้อมเต้าหู้หนึ่งจาน เหล้าหนึ่งโถ ชามและตะเกียบ จี้เตียนไม่พูดร่ำทำเพลง ก็ลงมือกินไป ชั่วพริบตาก็ดื่มหมดโถ รู้สึกหอมหวาน พนักงานก็เสิร์ฟอีกโถ ก็ดื่มหมดอีก เรียกให้เอามาอีก พนักงานว่า "เหล้าที่นี่รสดี ดีกรีก็สูงด้วย ท่านจะเก่งแค่ไหนก็ดื่มได้เพียงสองโถ ถ้าเกินกว่านั้นก็จะเมา" จี้เตียนว่า "กินเหล้าไม่ให้เมา แล้วจะกินไปทำไม ไม่ต้องห่วง เอามาอีกก็แล้วกัน" พนักงานเลยนำมาให้อีกสองโถ จี้เตียนดื่มอย่างสบายใจ ลุกขึ้นยืนคิดจะกลับ แต่จนใจที่ไม่มีเงินติดตัวสักอีแปะเดียว ก็ได้แต่เบิ่งตามองดูหน้าร้านเพื่อรอหาเจ้ามือ รอจนครึ่งวันก็ไม่ปรากฏว่ามีใครรู้จักผ่านมา พนักงานก็เร่งจะเก็บเงิน จี้เตียนจนปัญญาจึงบอกว่า "ข้าไม่ได้เอาเงินติดตัวมา รอสักครู่ แล้วจะส่งมาให้" พนักงานว่า "พระรูปนี้ไม่มีเหตุผล เวลากินเหล้าหนึ่งขวดก็ไม่พอ สองขวดก็ไม่หยุด พอเสิร์ฟช้าก็โวยวาย พอจะเก็บเงินก็จะให้เชื่อไว้" จี้เตียนว่า "ข้าเป็นพระวัดหลิงอิ่น มีคนรู้จักแยะ คอยสักครู่ก็จะมีคนมาจ่ายเงินให้ ถ้าเจ้าไม่เชื่อ ก็ตามข้าไปเอาเงินก็ได้" พนักงานว่า "งานของข้ามีแยะไม่มีเวลา เอาง่าย ๆ หน่อย ถอดจีวรขาด ๆ นี้มาจำนำไว้ จะได้ไม่ต้องพูดมาก" จี้เตียนว่า "ข้าเป็นผู้ยากจน ทั้งตัวก็มีอยู่เท่านี้ จะถอดให้ได้อย่างไร" ทั้งสองก็ยื้อแย่งกันอยู่หน้าประตูร้าน ก็พอดีมีข้าราชการที่อยู่ตรงข้ามมองมาเห็นเข้าจึงเรียกผู้ติดตามออกไปดูซิว่า "ใช่ท่านจี้กงหรือเปล่า จะได้เชิญท่านมาที่นี่" ผู้ติดตามรับคำสั่งรีบไปยังร้านตรงข้าม

ก็เห็นว่าเป็นจี้เตียน จึงพูดว่า "เจ้านายกระผมขอเชิญท่าน" จี้เตียนเห็นมีคนเชิญ จึงตั้งสติพูดกับพนักงานว่า "เห็นไหม! ข้าว่ามีคนรู้จักข้าแยะต้องมีคนช่วยออกเงินให้ รีบตามข้าไปซิ" พนักงานจึงยอมติดตามไปยังร้านตรงข้าม พอเห็นมิใช่ใครอื่น เป็นพี่น้องเฉินถี่เตี่ยนและเฉินอู่กวนสองคนจึงพูดว่า "พวกท่านก็มัวแต่กินอยู่สบาย ส่วนข้าพเจ้าถูกเจ้าพนักงานข่มเหงเอาแทบแย่ หากช้าไปกว่านี้ คงถูกเขาถลกหนังแน่ ๆ" ทั้งสองฟังแล้วก็หัวเราะลั่นเฉินอู่กวนจึงสั่งให้ลูกน้องรีบไปจ่ายเงิน จี้เตียนจึงว่า "ขอบใจมากที่ช่วยสะสางให้" เฉินอู่กวนว่า "หิมะตกอย่างนี้ ไม่มีงานทำ จึงออกมาเที่ยวเล่น กำลังหาคนดื่มเป็นเพื่อน ท่านมาพอดี ขอดื่มให้ชื่นมื่นสักครั้ง" จี้เตียนว่า "เหล้าก็จะดื่ม แต่ถูกเขาดึงรั้งจึงหมดสนุกข้าพเจ้าจะแต่งกลอนแก้กลุ้มสักหน่อย" จึงพูดออกมาทันทีว่า

เห็นสุรานํ้าลายหกรีบกลืนกิน
มิถวิลคะนึงว่าไม่มีทรัพย์
หากมิพบผู้นับถือคงยากนัก
ฉุดกันเพลินรั้งกันไปอยากหลีกเร้น

ทั้งสองฟังแล้วก็หัวเราะใหญ่ว่า "แก้กลุ้มได้ไม่เลว แต่ไม่รู้ว่าตอนนี้คิดอยากจะดื่มเหล้าหรือยัง" จี้เตียนว่า "อากาศหนาวออกอย่างนี้ ทำไมจะไม่ดื่ม" ว่าแล้วก็พูดต่อว่า

มิใช่เราทรมานเหล้าอยากกิน
เป็นเพราะกลิ่นโชยมาแตะจมูก
ดั่งปลาวาฬกลืนกินสายนํ้าดูด
ท้องไส้ผูกผ่อนคลายชุ่มฉ่ำจิต

เฉินอู่กวนพูดว่า "ท่านว่าปลาวาฬกินสายธาร ทำไมพูดใหญ่โตขนาด

นั้น พูดถึงการดื่มเหล้า มันเป็นเรื่องธรรมดา” จี้เตียนว่า “อันนี้เป็นข้อกำหนดแต่โบราณ ไฉนเลยข้าจะกล้าดื่มมาก” ว่าแล้วก็ต่อกลอนอีกสี่วรรค

ข้าได้ยินสมัยก่อนหลี่ชิงเหลียน
ดื่มแก้เลี่ยนหมดกาหนึ่งแต่งร้อยกลอน
อาตมาขยับเพียงสองสามตอน
มิกล้านอนละเมอเพ้อในร้านเหล้า

ทั้งสองได้ฟังแล้วก็หัวเราะชอบใจ “คิดถึงจำนวนเหล้าแล้วเห็นว่าแต่งกลอนน้อยไป แต่วันนี้พวกเราไม่ต้องการให้ท่านแต่งกลอน แต่ให้ดื่มเหล้า ไม่รู้ว่าท่านจะดื่มมากน้อยแค่ไหน” จี้เตียนว่า “ดื่มเหล้ามีการกำหนดที่ไหน” ว่าแล้วก็แต่งต่ออีกสี่วรรค

แต่ไหนมาจำนวนเหล้าไม่กำหนด
ดุจเหวลึกถมไม่หมดใช่หรือไม่
หากเห็นพ้องร่วมโต๊ะนอนข้างไห
ชามหนึ่งใบเติมไม่หยุดคงสุขแฮ

เฉินอู่กวนเห็นจี้เตียนมีอาการมึนเมา จึงพูดกับเฉินถี่เตี่ยนว่า “พระรูปนี้เห็นเหล้าเป็นชีวิต ไม่รู้ว่ากามราคะเป็นไฉน วันนี้เราเรียกมาลองดูไหม” ว่าแล้วก็ให้คนไปเรียกแม่นางมาสามคน มาเป็นเพื่อนกินเหล้า ให้มานั่งข้าง ๆ แต่ละคน เฉินอู่กวนว่า “จี้กง! เราเห็นว่าท่านดื่มเหล้าได้ แต่งกลอนได้ แต่ก็รู้สึกเหงา ๆ จึงได้เรียกแม่นางมาเป็นเพื่อนดื่มเหล้า ท่านว่าดีไหม” จี้เตียนว่า “ดี ดี ดี” จึงแต่งกลอนต่ออีกสี่บาท

มิใช่โลภสุราอิงนารี
พระดีดีแม้นิยมก็มิกล้า

จีวรเป็นของสูงใช่ปลาร้า
เห็นทีท่าจะเปื้อนหอมในวันนี้

เฉินอู่กวน เห็นจี้เตียนนั่งใกล้นางโลม โดยไม่มีใจอคติ จึงหยอกล้อจี้เตียนว่า "ที่นี่เป็นภัตตาคารมิใช่อยู่บ้านช่อง ท่านจี้เตียนจะเข้าไปหยอกเล่นกับแม่นางในห้องก็คงไม่เป็นไร" เฉินถี่เตี่ยนสัพยอกต่อไปว่า "จี้กงช้าญชัยในบทกลอนและสุรา จะไปขลาดทำไมกับสิ่งนี้" จี้เตียนยิ้มๆ และพูดว่า "ข้านั้นยอมหมดแล้ว ที่กลัวก็คือความมีอยู่ของความไม่ยอม" ว่าแล้วก็ร่ายกลอนต่อ

เสียงนางแอ่นแว่วหวานนางหงส์ฟ้า
งามบุปผาที่จริงน่าสงสาร
อยากลอบรักหลายครั้งผีเสื้อสาว
ใจข้าก้ราวดุจเหล็กเพชรทำไงดี

เฉินอู่กวนกล่าวต่อว่า "แต่งได้เพราะ ถึงท่านอาจารย์จี้กงจะเป็นเช่นนี้ การเสพเมถุนเป็นธรรมดาของชีวิต ผู้ออกบวชก็น่าจะลองดูรสชาติ" จี้เตียนไม่ตอบ แต่ยกบทกลอนขึ้นว่า

เมื่อก่อนพ่อแม่ก็ทำเช่นนี้
เกิดข้าที่กายเหม็นอสุภะ
ใจข้าไม่เหมือนพ่อแม่นะ
ขจัดราคะตัดรักษาตลอดกาล

จี้เตียนกล่าวจบ ทั้งหมดก็หัวเราะขึ้น เรียกคนให้ไปอุ่นเหล้า พูดไปคุยไปจนกระทั่งถึงค่ำ จึงได้ลุกขึ้น เฉินถี่เตี่ยนได้ขอตัวกลับไปก่อน เฉินอู่กวนเหล้าออกฤทธิ์จนได้ที่แล้วจึงพูดกับจี้เตียนว่า "คืนนี้ดึกแล้ว จะกลับวัดก็ไม่ทัน ท่านกับผมไปหาห้องนอนค้างสักคืนก็แล้วกัน" ขณะนั้นจี้เตียนก็เมา

แล้วจึงตอบรับไปส่งเดช เฉินอู่กวนเรียกคนให้ประคองจี้เตียนไปยังถนนตัดใหม่ ที่บ้านนางโลมหลิวเป่าโถว แม่เล้าเห็นท่านเฉินอู่กวนมาก็ดีใจใหญ่ จึงถามขึ้นว่า "ท่านทำไมนำพระเมาเหล้ามาด้วย" เฉินอู่กวนตอบว่า "ค่ำมืดแล้วกลับวัดไม่ทันจึงพามานอนด้วย หากเจ้าไม่ติว่าเขาเป็นพระภิกษุ ก็ให้หาใครมานอนเป็นเพื่อนด้วย" แม่เล้าหัวเราะว่า "จะเป็นไรไปล่ะ" จึงเรียกโฉมนางออกมาสองคน ให้มาตระเตรียมเหล้าและกับแกล้มให้แก่ท่านเฉินอู่กวน ท่านเฉินอู่กวนร้องว่า "พวกเราเมาแล้ว รับไม่ไหวแล้ว" แม่เล้าจึงเรียกโฉมนางผู้พี่ไปนอนเป็นเพื่อนจี้เตียน ผู้น้องไปนอนเป็นเพื่อนเฉินอู่กวน

ผู้พี่เห็นจี้เตียนเมาหลับตานั่งอยู่ในห้องโถงไม่ขยับ จึงเดินไปข้างหน้าพลางหัวเราะแล้วร้องเรียกว่า "พระเมาเหล้า ขึ้นไปนอนบนห้องเถอะ" จี้เตียนก็ได้แต่อ้อแอ้ เรียกเท่าไรก็ไม่ขยับ นางจึงเข้าไปพยุงให้ลุกขึ้นแล้วพาเข้าห้องไป จี้เตียนก็ยังคงไม่ตื่น นางจึงคิดหาวิธี พอคิดได้ก็พาไปนอนที่เตียง จี้เตียนก็ล้มลงนอนไปเลย เมื่อนางเห็นว่าเมาไม่ตื่นเช่นนี้ จึงฉุดให้ลุกขึ้นเพื่อแก้เชือกผูกเอวออกถอดจีวรให้ พอฉุดให้ลุกขึ้นก็ล้มลงนอนอีก ฉุดไปฉุดมาเลยทำให้จี้เตียนตื่นขึ้น พอลืมตาขึ้นเห็นว่าเป็นนางโลมกำลังจะมาถอดจีวรให้ จึงร้องขึ้นว่า "เอ๊ะ! ที่นี่ที่ไหนเนี่ย" แม่นางหัวเราะว่า "ก็เป็นห้องนอนของดิฉันนะสิ ท่านเฉินอู่กวนพาท่านมาส่ง ท่านเมาจนดิฉันเปลืองแรงร้องเรียกไม่รู้จักเท่าไหร่ รีบ ๆ ถอดเถอะจะได้นอนด้วยกัน" จี้เตียนจึงกระวีกระวาดลุกขึ้นร้องขึ้นว่า "บาปกรรม! บาปกรรม!" แล้วลุกขึ้นยืน เปิดประตูแล้ววิ่งออกมานอกห้อง แม่นางหมดรสชาติจึงกลับเข้าไปนอน พอจี้เตียนออกมานอกห้อง ก็ได้ยินข้างนอกกำลังเคาะยามสอง อยากจะเปิดประตูออกไปก็เกรงว่า จะถูกหาว่าเป็นขโมย เหลือบเห็นผนัง

ข้าง ๆ มีเตาผิงใหญ่ เอามือไปแตะดูเห็นไฟยังไม่มอดมีไออุ่นอยู่ จึงปีนขึ้นไปนอนบนเตาผิง พอศีรษะแตะพื้นก็หลับไปเลย นอนถึงตีห้าได้ยินเสียงนาฬิกาดังขึ้นจึงรีบปีนลงมา เปิดหน้าต่างออกไปดูข้างนอก เห็นดวงจันทร์กำลังจะลับขอบฟ้า ดวงดาวบางเบา ทางทิศตะวันออกเห็นแสงเรืองขาว นึกถึงเรื่องเมื่อคืนแล้วอดกลั้นหัวเราะไม่อยู่ เห็นบนโต๊ะมีพู่กันและกระดาษพร้อมอยู่ จึงเขียนเป็นกลอนว่า

เรื่องบนเตียงแล้วแต่กรรมสัมพันธ์
ทำไมกันต้องลำบากพูดหยอกเย้า
เกมเมื่อคืนเป็นบ่วงบาศก์อุบายเจ้า
จึงเสียเปล่าแก่แม่เล้าถึงห้าเหรียญ

เขียนจบ ตาเหลือบเห็นบนโต๊ะยังมีเหล้าอีกกาหนึ่งที่วางไว้ตั้งแต่เมื่อคืน จึงเลื่อนมาข้างหน้าดม ๆ ดู กลิ่นนั้นเร้าความอยากเหล้าขึ้นมา แม้เหล้าจะเย็นก็ไม่หวั่น ยกขึ้นจรดที่มุมปาก ค่อย ๆ ดื่มจนหมดกา รู้สึกครึกครื้นจึงเขียนกลอนต่อว่า

แต่ไรมาทุกเรื่องไม่ยุ่งเกี่ยว
มีอย่างเดียวหอมดีกรีเกิดความโลภ
เช้าไม่ได้สักสามชามบริโภค
ทนลมโกรกภายนอกได้อย่างไร

พอเขียนจบ จี้เตียนก็เปิดประตูใหญ่แล้วเดินออกไป ฝ่ายแม่เล้าได้ยินเสียงเปิดประตูจึงรีบลุกขึ้นมายังห้องโถง เห็นกาเหล้าบนโต๊ะว่างเปล่าแถมมีหนังสือบนโต๊ะไม่ทราบว่าเขียนอะไร เข้าไปดูในห้อง พระภิกษุก็หายไปแล้วเหลือแต่แม่นางนอนหลับปุ๋ยคนเดียว แม่เล้าเรียกให้ตื่นเพื่อไต่ถามถึงเรื่องเมื่อคืน แม่นางตอบว่า "พระรูปนั้นเมาเสียไม่รู้เรื่อง ข้าเองก็คิดว่าจะ

เป็นบาป ก็จะไปถอดจีวรให้ ปลุกให้เขาลุกขึ้น ไม่คิดว่าพอเขาตื่นขึ้น มา ก็วิ่งออกจากประตูห้องไป ทำให้ข้านี้กระดากอายจนไม่กล้าจะเอ่ยปาก ไม่รู้ว่าตอนหลังเขาอยู่อย่างไรทั้งคืน'' พอพูดจบเฉินอู่กวนก็ลุกขึ้น เดิน มาพร้อมกับน้องนางเพื่อมาดูจี้เตียน เมื่อทราบเรื่องราวและเห็นหนังสือที่ เขียนทิ้งไว้บนโต๊ะ จึงกล่าวยกย่องว่า ''คุณธรรมสูงส่ง แบบนี้ไม่เสียทีที่เป็น ผู้ออกบวช ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมข้าราชการแห่งตำหนักสิบหกจึงยก ย่องนับถือนัก สมเป็นผู้มีธรรมะสูง สิงห์มังกรสยบ คุณธรรมยิ่งใหญ่ ผีเทพยกย่อง'' ว่าแล้วเฉินอู่กวนก็ลาจากไป ไม่รู้ว่าตอนต่อไปเป็นอย่าง ไร โปรดติดตามตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. บ้านของนางหวังเป่าโถวเป็นนางโลม จี้เตียนมิได้มาแสวงหากามารมณ์ หากเป็นเพราะผู้ออกบวชช่วยกอบกู้ผู้ลุ่มหลง จึงไม่หลบการติเตียน แสดงตนเหมือนนักเที่ยว สู่สวนนางบุปผาเพื่อหารากธรรม (เพราะมีไม่ น้อยที่รากธรรม ฝังอยู่ในดงบุปผา ไม่เข้าถ้ำเสือแล้วจะได้ลูกเสือฤๅ! พวกที่ยกตนเองว่าบริสุทธิ์สูงสุด ไม่เข้าแหล่งการพนันช่วยเหลือ นักพนัน แต่กลับเข้าจวนขุนนางเพื่อลูบก้นม้า จะไปกอบกู้ก้นน่ะหรือ!)
2. เอารองเท้ามีลายปัก วางบนที่ลับของนางหวังเป่าโถว อย่างนี้ถือว่าละ ลาบละล้วงมาก ฮะฮะ! ผู้ออกบวชมือสกปรกไร้มารยาทหรือไม่ใช่! ไม่ใช่! เนื้อเหม็นผืนนี้ทำลายคนไม่รู้เท่าไรแล้ว วันนี้อาตมาเอารองเท้า ปิดประตูแห่งบาป ตัดขาดทางเกิดดับเพื่อไม่ให้คลองหายนะกลืน กินพืชพันธุ์แห่งโพธิบุตร
3. ให้เมามากต้องใช้เหล้าสามพันขวด ภิกษุน้อยอย่างอาตมาไม่ได้มีเงินติด ตัวสักอีกแปะ ดื่มเหล้าไม่ต้องจ่ายเงิน เป็นการดื่มฟรี ๆ

ดื่มจนเจ้ามือพอใจ อย่างนี้ต้องนับว่าเป็นฝีมือจี้เตียนนะ! **สมัยนี้ถ้ามีพระภิกษุไปขอบริจาคสักเล็กน้อยที่บ้าน เจ้าของบ้านจะโยเยไม่ค่อยพอใจเป็นเพราะว่ายามปกติก็ไม่มีความสัมพันธ์อันดีไว้ก่อน พอตอนต้องการเงิน ถึงได้เห็นหน้าพวกพระสงฆ์ มิน่าพวกเจ้าจึงไม่มีราคาเลย!**

4. เฉินอู่กวน เฉินถี่เตี่ยน ดื่มสุราต่อกลอนที่ภัตตาคารอย่างสนุกสนาน จึงตกลงกันว่า "พอจี้เตียนเมาแล้ว อยากรู้ว่ากามารมณ์เขาเป็นอย่างไร" จึงได้เรียกพวกนางโลมมาร่วมดื่มสุรา ช่างไม่สมควร แถมยังพาไปที่บ้านนางหลิวเป๋าโถว พวกเจ้ามือก็ตระเตรียมให้จี้เตียนเป็นพิเศษ จี้กงจึงว่า "รูปคือว่าง ความว่างคือรูป หอมรูปมิสู้หอมสุราหอมรูปไม่รู้อิ่ม หลังกามารมณ์ยิ่งหิว สิ่งนี้ ไม่ได้! ไม่ได้!" รูปหลงฌานมีสติเมาแล้ว จิตคงตื่น จึงไม่ถูกชาวบ้านนินทาเปรอะเปื้อนพุทธศาสนา คงไว้แต่พืชพันธุ์แท้สืบต่อปัญญาธิคุณ นั่นคือ

วิญญาณคืนสู่จิตเดิมกลางกามา
รู้ตื่นในสุราพุทธเสกเป่า
ทำฟั่นทำเฟือนรูปกายเบา
จิตเริงเร้าสู่วิหารอย่างสง่างาม

ตอนที่ 8

ให้ทานผ้าแพรแก่ขอทาน ๆ สำนึกคุณ
จี้กงถูกขับไล่โดย รับหน้าที่หาผู้อุปัฏฐาก

คราวที่แล้ว กล่าวถึงจี้เตียนได้ไปค้างแรมที่บ้านนางหลิวเป่าโถว ดูไม่สมควรยิ่ง ดังนั้นพอรุ่งเช้า จึงรีบออกจากบ้าน สู่ความหนาวเหน็บข้างนอก ท้องก็เริ่มหิว จึงคิดจะไปยังจวนขุนวังหวัง เพื่อขอรับประทานอาหารเช้า ว่าแล้วก็เดินลัดเลาะไปตามไหล่เขาหมื่นสน แล้วตัดผ่านหน้าบ้านขุนวังเฉิน ยามประตูเห็นท่านจี้กง จึงร้องเรียกให้หยุดแล้วว่า "ท่านอาจารย์ไปไหนมา ท่านขุนวังที่จวนคิดถึงท่าน ขอเชิญเข้ามาข้างในก่อน" ว่าแล้วก็กุลีกุจอเข้าไปรายงานข้างใน ท่านขุนวังออกมาต้อนรับท่านจี้เตียนที่ห้องรับแขก เมื่อเห็นก็รีบเข้าทักทายถึงตัวจี้เตียนแล้วถามว่า "ทำไมไม่เห็นท่านนานเหลือเกิน" จี้เตียนว่า "ตั้งแต่ท่านอาจารย์เหยี่ยนมรณภาพไปแล้ว ก็ทนต่ออารมณ์ของพวกสงฆ์ไม่ไหว จึงกลับไปยังเทียนไถปีกว่า พอกลับมาก็คิดว่าจะมาเยี่ยม ก็ถูกท่านเจ้าอาวาสองค์ใหม่เข้มงวดกวดขัน จนเมื่อสามวันก่อน อาศัยเจ้าหน้าที่ห้องครัวเห็นใจ ให้ข้าพ-เจ้าได้ดื่มเหล้าสามชาม รู้สึกมีชีวิตชีวา ดังนั้นจึงหลบหลีกท่านเจ้าอาวาสออกมาข้างนอกได้สองวัน วันนี้จึงมาเยี่ยมท่านขุนวัง" ขุนวังว่า "ท่านออกมาจิตว่าง ท้องคงหิวแล้ว จะให้เขาทำน้ำแกงมาถวาย" จี้เตียนว่า "พระจน ๆ ไม่อยากกินน้ำแกง" ขุนวังหัวเราะว่า "ไม่รับน้ำแกง คงคิดดื่มสุรา" จึงเรียกพนักงานให้จัดแจงหาสุรามาหลายไถจี้เตียนก็ไม่เกรงใจ ดื่มเอา ๆ รวดเดียว 15-16 ชาม แล้วว่า "พอแล้ว พอแล้ว! ขอลาท่านขุนวังไปก่อน

จะกลับวัดสักที” ขุนวังว่า “แม้ท้องจะอิ่มแล้ว แต่เห็นจีวรที่ท่านใส่ขาดรุ่งริ่ง แถมยังโผล่ขาล่อนจ้อนให้เห็น ไม่กลัวหนาวหรือ” จี้เตียนว่า “หนาวก็หนาวอยู่ แต่ก็ช่างเถอะกายสังขารอันเหม็นเน่านี้ ปล่อยมันไปดีกว่า” ท่านขุนวังว่า “แม้ท่านอาจารย์จะพูดอย่างนี้ผมก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ผมจะมอบผ้าแพรให้พับหนึ่ง พร้อมกับเงินสองชั่งเป็นค่าตัดเย็บ ท่านเอาไปทำจีวรใหม่ใส่” จี้เตียนว่า “พระสงฆ์จน ๆ รูปหนึ่งใส่จีวรแพรอย่างดี ดูไม่เหมาะสม แต่เมื่อท่านมีกะใจ ก็จะไม่ปฏิเสธ ขอรับไว้” ขุนวังเรียกให้คนนำของมาถวายจี้เตียน จี้เตียนว่า “พระจน ๆ ได้รับความรักอย่างล้นเหลือจากท่านขุนวัง จะตอบแทนอะไรดี เอาเถอะ! ปีหน้าตอนต้นฤดูหนาว ที่จวนท่านจะมีเคราะห์หนัก ข้าพเจ้าจะขจัดปัดเป่าให้ก็แล้วกัน” ว่าแล้วก็ขอกระดาษและกล่องธูปจากขุนวัง บนกระดาษเขียนอะไรไว้ก็ไม่รู้ เขียนเสร็จก็ใส่ไว้ในกล่องธูปปิดผนึกให้เรียบร้อย แล้วนำไปให้ท่านขุนวังด้วยตนเอง แล้วกล่าวว่า “ให้นำกล่องนี้ วางไว้ที่หน้าแท่นบูชา ถึงปีหน้าเมื่อเกิดเคราะห์ร้ายขึ้นก็ให้เปิดออกมาดู ทำตามหนังสือที่ให้ไว้รับรองปลอดภัย” ขณะนั้นท่านขุนวังมีความรู้สึกเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง พอถึงปีหน้า ตอนต้นของฤดูหนาวท่านขุนวังล้มป่วย ที่หลังบวมเท่าถ้วยน้ำชา เจ็บปวดทรมานจนทนไม่ไหว ให้หมอมารักษาไม่รู้จักเท่าไรก็ไร้ผล ทันใดก็นึกถึงท่านจี้เตียนที่เขียนหนังสือใส่ไว้ในกล่องธูป จึงรีบนำมาเปิดดูกลับกลายเป็นใบสั่งยา ใช้สำหรับรักษาฝีที่หลัง ท่านขุนวังก็หายป่วยดุจดังได้ยาทิพย์ ได้ผลทันตา ถึงได้รู้ว่าท่านจี้เตียนเป็นพระสงฆ์ศักดิ์สิทธิ์ เรื่องราวขอหยุดเพียงเท่านี้

กล่าวฝ่ายจี้เตียน เมื่อได้รับผ้าแพรและเงินสองชั่ง ก็อำลาท่านขุนวังเพื่อจะกลับวัด ขณะเดินจากเนินเขาหมื่นสน มองเห็นขอทาน 5-6 คน กำลังนอนหนาวอยู่ข้างทาง ร้องครางด้วยความหนาวเหน็บ จี้เตียนเห็นแล้วรู้สึกทนไม่ได้จึงว่า “ทุกข์แสนเข็ญ! ทุกข์แสนเข็ญ! คนอื่นเขาเกรงว่าข้าพ-

เจ้าจะหนาวเหน็บ หารู้ไม่ว่ายังมีผู้หนาวเหน็บยิ่งกว่าข้าเสียอีกน่า-สงสาร ! น่าสงสาร !" จึงเดินเข้าไปใกล้ ๆ แล้วถามว่า "พวกเจ้านอนหนาวอยู่ที่นี่ต้องการให้คนสงเคราะห์บ้างไหม" พวกขอทานพอได้ยินว่า "สง-เคราะห์" ก็รีบตะกายลุกขึ้น พอเห็นว่าเป็นพระยาจกจนเนื้อตัวก็ขมุก-ขะมอม เทียบแล้วก็พอปานกันกับพวกเขา จึงระบายอารมณ์ออกมาได้คำหนึ่ง แล้วก็ล้มตัวลงนอนต่อไป จี้เตียนว่า "ข้าถามว่า พวกเจ้าต้องการให้สงเคราะห์บ้างไหม ทำไมมองดูข้าแค่นั้น ไม่เอ่ยสักคำแล้วล้มตัวลงนอน" พวกขอทานว่า "พวกเราทั้งหิวทั้งหนาวอย่างนี้ ทำไมจะไม่หวังการสงเคราะห์ล่ะ เรามองดูพระอย่างเจ้า จนตรอกไม่ต่างไปจากพวกเรา ยังจะพูดจาใหญ่โตอะไร" จี้เตียนว่า "ไม่สงสัยเลยว่าทำไมจึงต้องหนาวขนาดนี้ ที่แท้ก็เอาแต่ดูแคลนเขาท่าเดียว ข้าแม้จะเป็นพระยาจกจน แต่ก็ยังมีอุปัฏฐากให้ของแก่ข้า" ว่าแล้วก็จกของออกมาจากหน้าอกเป็นผ้าแพร แล้วล้วงเอาเงินออกมาจากแขนเสื้อ แล้วพูดว่า "นี่ไม่ใช่หรือ" พวกขอทานพอเห็นเข้า หูตาสว่างขึ้นมาทันที ลืมความหนาวไปสิ้นแต่ละคนรีบลุกขึ้น ห้อมล้อมตัวจี้เตียนเข้ามา "ท่านอาจารย์ ท่านเองก็ใส่เสียบาง ทำไมไม่เหลือไว้ทำจีวรให้แก่ตนเอง จะมาบริจาคให้แก่พวกเราหรือ" จี้เตียนว่า "หากข้าจะทำจีวรแล้ว ข้าจะเรียกพวกเจ้าทำไม แต่พวกผ้าแพรเหล่านี้ ไม่เหมาะกับพวกเจ้า ให้เอาไปเปลี่ยนกับร้านผ้าที่ตลาด แล้วแบ่งปันกันไปทำเสื้อผ้าก็แล้วกัน" พอกล่าวจบ ก็เอาทั้งผ้าและเงินให้แก่พวกขอทาน ตนเองก็รีบตรงไปวัดหลิงอิ่น พวกขอทานต่างดีอกดีใจ ต่างกล่าวว่าเป็นพุทธเดินดินที่เป็น ๆ ที่ได้โปรดช่วยเวไนยสัตว์ ว่าแล้วก็เข้าไปในเมืองเพื่อแลกผ้าโดยไม่พูดร่ำทำเพลง

เมื่อจี้เตียนมาถึงวัด กำลังจะเข้าประตู ก็พบกับพระหัวหน้าเข้า จึงถูกถามว่า "สองสามวันนี้ไม่เห็นหน้าเจ้า เจ้าอาวาสก็สอบถามอยู่ เจ้าไปอยู่เสียที่ไหน" จี้เตียนว่า "ข้าพเจ้าถูกท่านเจ้าอาวาสเข้มงวดจนทรมานจะแย่

แล้ว ทนไม่ไหว จึงออกไปเดินเล่นนอกวัด จะบอกให้ฟังโดยไม่ปิดบัง สองวันมานี้ก็กินเหล้าอยู่ที่ภัตตาคารเซินหยาง แล้วพักแรมที่ซ่องนางโลม ถนนตัดใหม่" พระหัวหน้าพลันโกรธขึ้นมากล่าวว่า "พอแล้ว พอแล้ว เป็นพระแค่กินเหล้าก็ผิดศีลแล้ว แถมยังไปนอนที่ซ่องนางโลมอีก รีบไปที่ห้องเจ้าอาวาส ไปพูดกันให้กระจ่างจะได้ไม่เดือดร้อนมาถึงข้าตอนหลัง" ว่าแล้วก็ทั้งฉุดทั้งลากจี้เตียนไปยังห้องเจ้าอาวาส รายงานเจ้า-อาวาสว่า "จี้เตียนไม่รักษาศีล ออกไปข้างนอกโดยพลการ กินเหล้านอนกับผู้หญิง ตามหลักต้องลงโทษ!" เจ้าอาวาสถามจี้เตียนว่า "มีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นจริงหรือ" จี้เตียนว่า "เป็นเพียงหยอกล้อเล่นชั่วขณะหนึ่ง เป็นไรเล่า" เจ้าอาวาสว่า "เรื่องอื่นล้อเล่นได้ นอนกับนางโลมล้อเล่นได้อย่างไร" ว่าแล้วก็ให้ผู้รับคำสั่งทำโทษโบย 20 ที ผู้รับคำสั่งผลักให้จี้เตียนนอนลงบนพื้น ถลกจีวรขึ้น โดยไม่รู้ว่าจี้เตียนไม่ได้ใส่กางเกง พอถลกจีวรขึ้น สิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็เผยออกมาให้เห็น ทำให้พวกพระสงฆ์ป้องปากหัวเราะ เจ้า-อาวาสเห็นเข้า จึงรีบถามพระหัวหน้าว่า "ศิษย์ผู้นี้ทำไมจึงไร้มารยาท ช่างไม่ค่อยรู้อะไรเลย" พระหัวหน้าว่า "เป็นเพราะเจ้าอาวาสองค์ก่อนปกป้องบอกว่าเขาวิกลจริต จึงปล่อยปละละเลยจนเคยชิน" เจ้าอาวาสว่า "หากเขาวิกลจริต ตีเขาก็ไร้ประโยชน์ ปล่อยเขาไปเถอะ" พอจี้เตียนถูกปล่อยก็กระโดดลุกขึ้น ออกจากห้องเจ้าอาวาสไป หัวเราะลั่นว่า "พวกเจ้าล้วนเป็นโล้นใจร้าย ลากเข้าไปหาเจ้าอาวาส หวังจะให้เจ้าอาวาสจะโบยข้า ดีที่เจ้าอาวาสมีเยื่อใย จึงไม่โบยข้า หมดสนุกเพราะถูกฉุด หากพวกเจ้าแน่จริง ก็ลองหกล้มแทนข้า ดูสักสามครั้งซิ" พวกพระว่า "เจ้าวิกล-จริต ใครเขาจะปกป้องเจ้าล่ะ" จี้เตียนว่า "พวกเจ้าเป็นวัวเป็นควายเก่งแต่ปากเราะราน ตอนนี้กลัวข้าแล้วซิ"

พวกพระต่างพร้อมใจกันไปปรึกษากับเจ้าอาวาส เพื่อขับไล่จี้เตียนออกจากวัด เจ้าอาวาสว่า "ถึงแม้เขาจะเพี้ยน ๆ ไป แต่เป็นศิษย์ของเจ้า

อาวาสองค์ก่อนที่ให้สืบทอดบาตรทำไม่ได้ ไม่มีเหตุผลพอจะไล่เขา" พระผู้ดูแลกล่าวว่า "ผมมีแผนการให้เขาอยู่ไม่ได้" เจ้าอาวาสถาม "แผนอะไร" พระผู้ดูแลว่า "ปีก่อนทางวัดมีเจ้าหน้าที่ออกไปขอบริจาคเพื่อนำมาแบ่งปันกันใช้ เพราะตำแหน่งนี้ลำบากจึงไม่มีใครยอมรับ ฉะนั้นจึงล้มเลิกไป ทำไมท่านเจ้าอาวาสไม่ตั้งให้เขาทำหน้าที่นี้ เรียกให้ไปขอบริจาคทุก ๆ วัน หากเขาหามาไม่ได้ ก็จะขายหน้าไปเอง ไม่มีหน้าจะกลับมาวัดอีก" เจ้าอาวาสว่า "แผนการนี้แยบยล กลัวแต่ว่าเขาจะไม่ยอมรับหน้าที่นี้" พระผู้ดูแลว่า "อันนี้ไม่ยาก เขาชอบกินเหล้า เชิญให้เขากินจนอิ่มหนำ คงไม่กล้าปฏิเสธหน้าที่นี้" ว่าแล้วเจ้าอาวาสก็ให้ตระเตรียมสุรา แล้วให้คนเข้าไปตามหาจี้เตียนมา เมื่อจี้เตียนมาถึงห้องเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสกล่าวว่า "พวกพระเขาซื้อเหล้ามาเลี้ยงเจ้า" จี้เตียนว่า "พวกพระกับข้าพเจ้าล้วนบาดหมางกัน วันนี้ทำไมจึงเกิดโพธิจิตจะเลี้ยงข้าพเจ้า ต้องมีสาเหตุแน่ ๆ ขอให้ท่านเจ้าอาวาสช่วยอธิบายให้กระจ่างหน่อยแล้วข้าพเจ้าค่อยดื่ม" เจ้าอาวาสว่า "ตอนที่ข้าพเจ้ามาบริหารงานที่นี่ใหม่ ๆ ไม่รู้เรื่องราวเบื้องก่อน พวกพระบอกว่าเมื่อปีก่อน มีผู้รับหน้าที่ออกไปขอรับบริจาคเพื่อมาจุนเจือหมู่สงฆ์ ต่อมาไม่มีใครอาสา ดังนั้นความเป็นอยู่จึงฝืดเคือง ตอนนี้อยากตั้งผู้รับหน้าที่นี้ ให้ไปขอรับบริจาคข้างนอกต้องการให้เจ้าช่วยเขียนใบฎีกา ดังนั้นพวกเขาจึงซื้อเหล้ามาเลี้ยงเจ้าไงล่ะ" จี้เตียนว่า "อย่างนี้ไม่ยาก จะได้กินให้สบายอารมณ์ ใบฎีกาจะเขียนได้สวย" เจ้าอาวาสว่า "ก็เอามาเลี้ยงเจ้า ขอให้กินให้เต็มที่" ว่าแล้วก็ให้เด็กวัดนำเหล้าออกมา เรียงไว้ต่อหน้าจี้เตียน พร้อมชามใบใหญ่ใบหนึ่ง จี้เตียนหัวเราะขอบใจว่า "ทุกวันต้องคอยหลบหลีกท่านเจ้าอาวาส รู้สึกไม่ปลอดโปร่ง วันนี้เจ้าอาวาสเลี้ยง ต้องกินให้ชื่นฉ่ำ" ว่าแล้วถือชามใบใหญ่ขึ้นมา ดื่มรวดเดียว 20-30 ชาม ก็ยังไม่ยอมยั้งมือ เจ้าอาวาสว่า "เหล้ากินได้ แต่ต้องเขียนใบฎีกาด้วย อย่าให้เมาจนเสียเรื่องนะ" จี้เตียนว่า "ไม่ยาก ไม่ยาก เอาพู่กันและหมึกมาเขียนเสร็จแล้วค่อยกิน

ต่อก็ได้" เด็กวัดจึงนำสมุดพู่กันและที่ฝนหมึก ช่วยกันฝนจนหมึกนี้ข้น ๆ จี้เตียนก็ไม่ร่ำไร หยิบพู่กันขึ้นเขียนว่า

"สิ่งที่ชาวโลกเป็นกังวล คือความหนาวเหน็บและความหิวโหย อาหารและเครื่องนุ่งห่มเป็นปัจจัยแก่ชีวิต เสื้อผ้าชุดหนึ่งพอเพียงถึงหนึ่งปี หากไม่ได้ข้าวสักเม็ดตกถึงท้องจะทนสักครึ่งวันก็ไม่ไหว รูปกายสังขารคงแตกสลายหากขาดผู้อุปัฏฐาก เห็นทีต้องกินดินกันหิวหากขาดผู้การุณย์ การกินเจเรียบง่าย ขอเพียงได้ลิ้มรสเค็ม ๆ อย่างผักกาดดองก็เพียงพอที่จะมีแรงได้สวดมนต์ จะลาสิกขาบทก็เสียดาย จะซื้อหาก็ไม่มีเงิน จึงได้เขียนใบฎีกา เพื่อกราบเรียนมายังท่าน ไม่ขอเสื้อผ้าจีวร ขอเพียงผักกาดดอง แม้จะเป็นผักใบเหี่ยวเฉาก็เป็นใบโพธิ์ น้ำที่ฝาดขมก็เป็นน้ำทิพย์ โปรดให้ความเมตตาอย่าได้ตระหนี่ จะไม่เกิดมรรคผล น้ำทะเลอันมหาศาลเป็นเนื้อนาบุญ หากท่านได้เห็นถึงความลำเค็ญของหมู่สงฆ์ก็โปรดได้เผยแผ่ความใจดี อันค่าใช้จ่ายของวัดตกวันละประมาณ 30 เหรียญ มรรคผลก็เหลือคณานับ จักสมบูรณ์ไปทั่วทุกทิศ ที่กล่าวมานี้มิใช่เพ้อฝัน ขอให้มีศรัทธาบริจาคเทอญ"

พอเขียนจบ ก็ส่งให้ท่านเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสเห็นแล้วชมว่า "วิเศษวิเศษ!" เรียกเด็กให้นำเหล้ามาอีก จี้เตียนครึ้มอกครึ้มใจ เลยดื่มต่ออีกสิบชาม

ในขณะที่กำลังเพลิน ๆ เจ้าอาวาสพูดขึ้นว่า "ใบฎีกานี้เขียนได้ดีมาก ผู้อุปัฏฐากคงหาได้ไม่ยาก อยากเชิญให้เจ้ารับหน้าที่ขอบริจาค" จี้เตียนว่า "ข้าพเจ้าเป็นผู้วิกลจริตจะเป็นได้อย่างไร" ผู้ดูแลวัดจึงสอดขึ้นว่า "หลวงพี่จี้กง เจ้าอาวาสไหว้วานท่าน ท่านจะปฏิเสธไม่ได้ ท่านรู้จักกับขุนนางราชสำนักตำหนักสิบหกและคหบดีมากมาย อย่าว่าเพียงวันละ 8 เหรียญเลย 80 เหรียญก็หามาได้" จี้เตียนว่า "ข้าราชการที่ข้าพเจ้ารู้จัก ก็เพียงหลอกเหล้ามากินเท่านั้นจะไปเขย่าเงินเขาออกมาได้อย่างไร" เจ้าอาวาสว่า

"เจ้าก็ลองหาดูสักครึ่งปีสามเดือน แล้วข้าพเจ้าจะหาคนมาแทนเจ้า" ขณะนั้นจี้เตียนก็รู้สึกมึนงง จึงพูดว่า "ข้าพเจ้าได้ดื่มเหล้าของพวกท่านแล้วจึงปฏิเสธไม่ออก ก็ขอรับหน้าที่นี้ก็แล้วกัน" เจ้าอาวาสดีใจ จึงสั่งให้จุดธูป-เทียน เอาอาสนะมาปู เพื่อคารวะจี้เตียนสามครั้ง จี้เตียนนำเอาสมุดรับเงิน แล้วเดินออกจากห้องเจ้าอาวาสคิดในใจว่า "ทำแบบนี้ เป็นกลอุบายอยากขับไล่เราออกจากวัด คงต้องเอาใบสุทธิ แล้วไปอยู่เสียที่อื่นดีกว่า" จึงกลับไปยังห้องเจ้าอาวาส รายงานเจ้าอาวาสว่า "การรับหน้าที่นี้ ต้องไปทุกหนแห่ง หากไม่มีใบสุทธิ ใครเขาจะรู้ว่าข้าพเจ้าเป็นพระจริง แล้วใครเขาจะกล้าให้เงินข้าพเจ้า" เจ้าอาวาสว่า "ถูกต้อง" แล้วสั่งให้ผู้คุมวัดไปเอาใบสุทธิมาให้ เมื่อจี้เตียนได้รับแล้วเห็นฟ้ามืดสลัว จึงกลับเข้าห้องไปนอนคืนหนึ่ง นั่นคือ

ค่ำเช้าจุดธูปขอพุทธะ
พุทธะต่อหน้ากลับไม่เห็น
มิใช่ฌานจิตขวากหนามเต็ม
เพราะเป็นโลภโกรธและอิจฉา

ในที่สุด จี้เตียนก็ออกจากวัดเหตุการณ์จะเป็นไปอย่างไรคอยติดตามตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. ท่านขุนนางเฉินเห็นว่าท้องอาตมาอิ่ม แต่กลัวอาตมาจะหนาว จึงให้ผ้าแพรมาพับหนึ่งพร้อมเงินสองชั่ง เงินทองของนอกกาย ยิ่งมีน้อยยิ่งดี (ของภายในกายยิ่งมากยิ่งดี ไม่ต้องสงสัย เหล้าดีจึงเก็บไว้มาก แต่ว่ามันก็เป็นเพียงเพื่อทดแทนจำนวนน้ำเท่านั้น ในสมัยโน้นยังไม่มีโคคา-โคล่า หรือน้ำซาสี่ มิฉะนั้นอาตมาก็คงไม่ถูกมองเป็นพระขี้-เหล้าหรอก!) ก็เพราะยังมีพวกจี้กงน้อย (พวกขอทาน) ต้องการความ

ช่วยเหลือ ก็เลยเหมือนยืมของขวัญไปให้คนอื่น เลยเอาของที่ขุนวังเฉิน
ให้มา ให้เขาต่อเท่านั้น

2. ภายหลังกลับถึงวัด อาตมาก็รับว่า "ดื่มสุราที่ภัตตาคาร นอนที่บ้านนางโลม" ทำให้หมู่สงฆ์ตกใจขอให้เจ้าอาวาสลงโทษ โดยไม่ได้ตั้งใจอาตมาก็ได้เผยตัวตนที่แท้จริงอีก มันเป็น "รากแห่งความบริสุทธิ์" ทำให้พวกนั้นโกรธจนอายตนะทั้งหกเคลื่อนไหวใหญ่ วุ่นวายโกลาหล เกิดไฟไร้แสงขึ้น เพื่อเป็นการทดสอบพวกเขา จึงแกล้งทำฟั่นเฟือนแหย่จนพวกสงฆ์วุ่นวายจนลืมตถาคตอันมีค่า ควรเข้าใจว่า ทุกเรื่องกับอาตมาเกี่ยวข้องกันอย่างไร นั่นคือ

แต่ไรมาวัดวามีเรื่องบ่น
เต็มท้องคนไม่ลืมอมิตภะ
เรื่องสั้นสาวยาวลิ้นกักขพะ
สภาวะทะเลเรียบไร้คลื่นเอย

3. เพราะไม่รู้ว่าจี้เตียนเป็นพุทธแท้ ปั่นป่วนกันจนพุทธภูมิเกิดมาร ทำให้พวกสงฆ์อยู่กันไม่สงบ จึงคิดอุบายขับไล่อาตมา เรียกให้อาตมาเป็นผู้ขอบริจาค เพื่อหาปัจจัยมาจุนเจือ เพื่อปากท้องอาตมาเองก็เกิดมีนงงขึ้นชั่วขณะ ก็เลยตอบรับ แต่ว่าได้กินเหล้าก่อน จึงเขียนใบฎีกาได้ดี เพื่อให้เวไนยได้เกิดกุศลจิต ได้บริจาคทรัพย์ขจัดความตระหนี่ หากพูดว่า "หลอกกินหลอกใช้" ก็ฟังน่าเกลียด ขอเชิญบริจาคเพื่อเลี้ยงพระ เป็นการสร้างบุญกุศลแก่ผู้อุปัฏฐาก นับว่าเป็นสิ่งที่ควรยินดีทุกคนก็สบาย

4. การขอบริจาค ต้องออกนอกวัด การให้อาตมาออกนอกวัดเพื่อหาข้าวกินมิใช่เป็นเพราะจะอาศัยสิ่งนี้เป็นการโปรดเวไนยเป็นเพราะหมู่สงฆ์ออกอุบาย เพื่อขับไล่อาตมาจนสำเร็จ อาตมาเองก็พลอยคล้อยตามอุบายจะได้ออกจากวัดอย่างสง่าผ่าเผย ดีไปทั้งสองอย่าง

ตอนที่ 9

หนีการถูกข่มเหงสู่วัดเจิ่นฉือ

คืนนั้น จี้เตียนได้ค้างแรมที่วัด พอวันรุ่งขึ้น ก็เดินออกประตูวัดไป ตลอดทางก็คิดรำพึงว่า "พวกโล้นรวมหัวกันออกอุบายขับไล่ข้าออกจากวัด ข้าขืนอยู่ต่อไป ก็คงไม่สบายใจแน่ เจ้าอาวาสเต๋อฮุยแห่งวัดเจิ่นฉือชอบพอกับข้าอยู่ หากไปอยู่กับเขา คงต้องรับเอาไว้แน่" เมื่อตั้งใจเช่นนั้นแล้ว ก็ตรงดิ่งไปยังวัดเจิ่นฉือ เข้าพบเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสถามว่า "จี้กงท่านมาได้อย่างไร" จี้เตียนว่า "ความทุกข์ของศิษย์ คงพูดไม่จบในครั้งเดียว พวกพระที่วัดหลิงอิ่นไม่ถูกกับศิษย์ คิดจะขับไล่ศิษย์ออกจากวัด เมื่อวานก็มอมเหล้าศิษย์เสียเมา แล้วให้ศิษย์รับหน้าที่ไปหาเงินบริจาค ศิษย์เผลอรับปากไป ตอนนี้ก็รู้สึกไม่มีหน้าจะกลับไปที่วัดอีก จึงหวังมาพึ่งท่าน ขอให้ท่านรับศิษย์ไว้ด้วย" เจ้าอาวาสว่า "รับไว้สิ ทำไมจะไม่รับ แต่เจ้าเป็นลูกหลานวัดหลิงอิ่น ยังไม่ได้เจรจากับทางโน้น เดี๋ยวจะผิดใจกัน รอให้ข้าเขียนหนังสือไปเตือนเขา ดูว่าเขามีความคิดเห็นอย่างไร ถึงตอนนั้นค่อยรับเจ้าไว้ เราทั้งสองฝ่ายจะได้ไม่มีเรื่องกัน" จี้เตียนว่า "อาจารย์มีความคิดดีเยี่ยม" คืนนั้นจี้เตียนก็อยู่ค้างแรมที่ห้องเจ้าอาวาสเป็นการชั่วคราว พอวันรุ่งขึ้น จึงเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง ให้คนนำไปที่วัดหลิงอิ่น ไปมอบให้กับเจ้าอาวาส พอเจ้าอาวาสเปิดดู หนังสือเขียนว่า

ผู้น้องคูเต๋อฮุย เจ้าอาวาสวัดเจิ่นฉือ ณ เขาหนานผิง

เรียนอาจารย์ผู้พี่ ท่านเชียนที่เคารพ

ด้วยขณะนี้ ท่านรับตำแหน่งใหม่ ดุจไม้ใหญ่ให้ความร่มเย็น ธรรมบารมีคุ้มครองฌานปัญญาเพิ่มพูน ขอแซ่ซ้องสรรเสริญ

เนื่องจากจี้เตียน ได้มายังวัดข้าพเจ้าเมื่อวานนี้ เล่าว่าท่านกรุณาตั้งให้เป็นผู้หาเงินบริจาค เนื่องจากขณะนั้นเมาสุรา จึงตอบรับไป พอรู้ตัวก็รู้ว่าปฏิบัติไม่ได้ จึงรู้สึกขายหน้า ไม่กล้ากลับไป จึงได้เขียนหนังสือขอโปรดเมตตาพระขี้เหล้าผู้นี้ ซึ่งมักจะฟั่นเฟือนบ่อย ๆ โปรดได้ระงับคำสั่งแต่งตั้ง โทษโปรดระงับไว้ภายหลัง ได้โปรดเห็นแก่ผู้น้องที่เบาปัญญา พรุ่งนี้จะส่งเขากลับคืน

เจ้าอาวาสเชียนโกรธจัดว่า "จี้เตียนรู้ตัวว่าไม่มีความสามารถ แล้วยังกล้าน้อมรับการคารวะจากข้าถึงสามครั้ง นับว่าไร้มารยาท วัดของข้าจะไม่เลี้ยงเขาแล้ว" ว่าแล้วก็เขียนต่อท้ายหนังสือว่า

พระเพี้ยนแบบนี้ อย่าส่งมาให้เหนื่อยยากเลย

แล้วไล่ให้ผู้ถือหนังสือนี้มา นำกลับไปรายงานเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสเต๋อฮุยได้รับก็โกรธมาก กล่าวว่า "อ้ายนี่โหดมาก ! ข้าก็จะไม่สนใจมัน ทำไมช่างไร้มารยาทปานนี้ เขาตัดความสัมพันธ์ขนาดนี้ ข้าก็จะรับจี้เตียนเอาไว้ เจ้าต้องช่วยกู้หน้าฉันไว้ ข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นเลขานุการ มีหน้าที่เขียนใบประกาศใบฎีกาทั้งหมด" จี้เตียนรับคำ ขอบคุณท่านเจ้าอาวาส ว่าแล้วเจ้าอาวาสก็เข้าไปในห้องพระทำสมาธิ เรื่องก็จบลง

เวลาผ่านไปหลายเดือน วันหนึ่งจี้เตียนได้ออกไปนอกวัด เดินมาถึงเชิงสะพาน มาปะกับคุณตาหวังที่ขายหมี่ เห็นกำลังบดถั่วอยู่ พอเงยหน้าขึ้นแลเห็นจี้เตียน จึงร้องขึ้นว่า "จี้กง ทำไมไม่เห็นหน้าตั้งนาน" จี้เตียนว่า "พูดแล้วเรื่องยาว ดีใจที่ถูกขับจากวัดหลิงอิ่นมาอยู่วัดเจิ่นฉือ เลยได้มาอยู่ใกล้ท่าน" คุณตาหวังว่า "ตอนนี้เหมาะดี ค้าขายก็อย่างงั้น ๆ ไม่มีธุระอะไร มาเล่นหมากรุกสักกระดานดีไหม" "ได้ซิ ได้ซิ ถ้าชนะก็เลี้ยง

หมี่สักชาม ถ้าแพ้ ก็จะให้เขกกระบาลให้หัวโนสักลูกหนึ่งดีไหม" คุณตาหวังหัวเราะว่า "ก็ดี" ว่าแล้วก็ยกกระดานออกมาเล่น เล่นกันตั้ง 5-6 กระดาน ปรากฏว่า จี้เตียนแพ้อยู่หนึ่งกระดาน คุณตาหวังว่า "ผู้ออกบวชจะเขกกระบาลได้อย่างไร เอาเป็นว่าช่วยเขียนป้ายยี่ห้อสักแผ่นหนึ่งก็แล้วกัน" จี้เตียนว่า "มิใช่หลอกท่านนะ แต่ถ้าไม่กินเหล้า ก็เขียนไม่สวย" คุณตาหวังว่า "จะกินเหล้า ไม่ต้องรีบร้อนหรอก" ว่าแล้วก็เรียกเหล้าจากร้านเหล้ามาให้ จี้เตียนพอได้ดื่ม ก็ดื่มเสียสิบห้าสิบหกชาม แล้วจึงถามว่า "ท่านจะให้เขียนป้ายยี่ห้ออะไร" คุณตาหวังนำกระดาษมาชิ้นหนึ่งแล้วว่า "ก็ขายหมี่นะสิ" จี้เตียนยกพู่กันขึ้น เขียนออกมาสิบหกตัวอักษรความว่าดังนี้

หมี่บ้านหวัง ใสและละเอียด
ทำจากถั่วเม็ดใหญ่ มีคุณค่า

เมื่อคุณตาหวังได้ติดแผ่นป้ายนี้แล้ว กิจการก็เจริญรุ่งเรืองขึ้น หลังจากจี้เตียนผละจากคุณตาหวังมาแล้ว เกิดอยากเหล้าขึ้นมาอีก จึงเดินไปยังเนินเขาหมื่นสน เพื่อหาขุนวังเหมา เมื่อพบกับขุนวังเหมาแล้ว ขุนวังก็ถามว่า "ทำไมไม่มาหาตั้งนาน" จี้เตียนว่า "พูดหนเดียวก็ไม่จบ หลังจากถูกขับไล่ออกจากวัดหลิงอิ่นแล้ว ปัจจุบันเป็นเลขานุการวัดเจิ่นฉืองานการมีมาก จึงไม่ค่อยมีเวลามาหา" ขุนวังพูดต่อว่า "วันนี้อากาศค่อนข้างร้อน งานการก็ว่าง ท่านมาได้เหมาะ ขอเชิญไปนั่งยังสวนไผ่ ดื่มสุรากันให้สบาย จี้เตียนว่า "ท่านขุนวังมีเยื่อใยมาก จี้เตียนก็ไม่กล้าปฏิเสธ" ขุนวังเหมาฟังแล้วก็หัวเราะชอบใจ ทั้งสองพากันไปนั่งยังสวนไผ่ บรรยา-กาศเป็นใจ ท่านแก้ว ข้าแก้ว ดื่มกันจนตะวันตกดิน ขุนวังเหมาก็เลยขอให้จี้เตียนค้างที่จวน ค้างติดต่อกันมาหกเจ็ดวัน จี้เตียนก็ขอลาจากแล้วก็เลยไปหาขุนวังเฉิน เมื่อพบกับขุนวังเฉินแล้ว ขุนวังเฉินจึงว่า "ได้ยินมาว่า ท่านอยู่ที่บ้านขุนวังเหมาตั้งหลายวันไม่ยอมมา ตอนนี้เมื่อมาแล้ว

ก็ต้องอยู่ถึงห้าวันเจ็ดวัน จึงจะยอมปล่อยท่านไป” จี้เตียนหัวเราะว่า “ขอให้มีเหล้า อยู่สักปีก็ไม่เป็นไร” ขุนวังว่า “อย่างอื่นน่ะมีน้อย แต่เหล้าน่ะกลัวว่าท่านจะดื่มไม่หมด” ทั้งสองคุยไปหัวเราะไป ทั้งสองเริ่มดื่มกันตั้งแต่เช้า จนกระทั่งเมาถึงได้หยุด พอสร่างเมาก็ดื่มต่อ ติดต่อกันไป 3-4 วัน อยู่ ๆ จี้เตียนก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ จึงพูดขึ้นว่า “เจ้าอาวาสกำลังดีต่อข้าพเจ้าเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าเองก็ออกมาตั้ง 10วันแล้ว ใจเขาคงสงสัยอยู่” ว่าแล้วก็ขอตัวลาจากขุนวังเฉินอย่างจำใจ รีบร้อนกลับวัด พอดีมาถึงข้าง ๆ สะพานยาว ก็พบคนงานที่วัดกำลังตามหาอยู่ว่า “ท่านไปที่ไหนตั้งครึ่งเดือน ทำให้ท่านเจ้าอาวาสเป็นกังวล พวกเราตามหาที่ไหนก็ไม่พบ รีบ ๆ ไปหาท่านเจ้าอาวาสเถิด จะได้หายกังวลไปบ้าง” จี้เตียนได้ยินแล้วก็รีบ ๆ เข้าไปยังห้องเจ้าอาวาส แล้วคุกเข่าต่อหน้าเจ้าอาวาสว่า “ศิษย์เหลวไหลไปหลายวัน สมควรมีโทษ ขออาจารย์โปรดเมตตา” เจ้าอาวาสว่า “ข้าได้กำชับเจ้าแล้ว เจ้าทำไมไม่แก้ไขความบกพร่องครั้งก่อน ช่วยบอกหน่อยว่าหลายวันมานี้เจ้าไปไหนมา หรือว่าไปเปอระเปื้อนเสพกามา” จี้เตียนว่า “ศิษย์มิกล้าทำผิดเหมือนครั้งก่อน เป็นเพราะไม่ได้ออกไปนอกวัดหลายวัน ทำให้เหินห่างจากผู้รู้จักมักคุ้น ดังนั้น จึงไปที่เนินหมื่นสน พบท่านขุนวังเหมามีน้ำใจดี จึงอยู่ค้าง 6-7 วัน แล้วท่านขุนวังเฉินก็ปรารถนาดีให้อยู่อีก 4-5 วัน จึงเถลไถลไปหลายวัน” เจ้าอาวาสว่า “หลอกลวง ! พวกเขาเป็นขุนนางราชสำนัก เจ้าไปมาหาสู่กับพวกเขา พวกเขาทำไมนับถือเจ้าปานนั้น ครั้งก่อนเจ้าอาวาสให้เจ้ารับหน้าที่เป็นผู้หาเงินบริจาค แล้วทำไมเจ้าจึงปฏิเสธล่ะ” จี้เตียนว่า “การเป็นผู้หาเงินบริจาค ทำไมจะทำไม่ได้ แต่ไม่พอใจที่จะหาเงินมาให้พวกนั้นกิน หากพวกเขารักใคร่เหมือนท่านเจ้าอาวาส อย่าว่าหาแต่เท่านี้เลย วันหนึ่งจะเอาหมูสัก 10 ตัวก็ยังหาได้” เจ้าอาวาสว่า “เจ้าอย่าเพิ่งโอ้อวด ในวัดนี้มีตำหนักโซ่วซันพู้ไฮ่ที่พังอยู่ หากได้เงินสักสามพันชั่ง ก็สามารถบูรณะขึ้นมาใหม่ได้

เจ้าทำได้ไหม" จี้เตียนว่า "มิใช่ศิษย์จะโอ้อวด เงินแค่สามพันชั่ง ใช้เวลาแค่สามวันก็เสร็จเรียบร้อย แต่ต้องให้ข้าพเจ้าเมาสักมื้อหนึ่ง" เจ้าอาวาสหัวเราะว่า "หากเจ้ามีความสามารถ ภายในสามวันหากสามารถหาได้สามพันชั่ง ก็สมควรเลี้ยงเจ้า" ว่าแล้วก็สั่งให้ผู้ดูแลนำเหล้ามาเลี้ยง เจ้า-อาวาสนั่งเป็นเพื่อนจี้เตียน จี้เตียนดื่มหนึ่งชามไม่พอ สองชามไม่หยุด ดื่มจนเมาหนัก เจ้าอาวาสว่า "วันนี้ควรจะเปิดสมุดรับบริจาค แต่เจ้าเมาแล้ว พรุ่งนี้ค่อยเขียนเถอะ" จี้เตียนว่า "อาจารย์ไม่รู้ว่า ศิษย์ก็เหมือนหลี่ไท้ไป๋ (1)) เหล้ายิ่งมาก สำนวนโวหารยิ่งดี" ว่าแล้วก็เรียกเด็กรับใช้ให้ไปเอาพู่กันและที่ฝนหมึก กับสมุดรับบริจาคมา แล้วฝนน้ำหมึกเสียจนเข้มข้น จากนั้นก็เขียนว่า

อันพุทธรัศมีแจ่มจรัสนิรันดร์ พระธรรมจักรขับเคลื่อนตลอดกาล ถึงธรรมจะรุ่งเรือง ผู้อยู่กลางฟ้าบางครั้งก็ต้องลงหยุดพัก อีกผู้ที่อยู่บนแผ่นดินก็ไม่เก่าไม่ใหม่

เหลียวมองวัดเจิ่นฉือแห่งเขาหนานผิง อันเป็นศาสนาจักรแห่งแผ่นดินตะวันออก ได้รับความงามแห่งทะเลสาบซีหู เมื่อก่อนตำหนักวิหารตั้งตระหง่านสง่างาม เพิ่มความงามให้แก่ทิวทัศน์ เพราะประตูและกำแพงสูงใหญ่ เผยวงจักรเปลี่ยนทัศนียภาพ

ปัจจุบันตำหนักทรุดโทรม ตำหนักโซ่วซันพู้ไฮ่พังทลาย เกิดรกร้างว่างเปล่าเพราะขาดผู้อุปถัมภ์ ด้วยเหตุที่พระธรรมจักรไม่ขับเคลื่อน ผู้พึ่งธรรมจักรจะราบรื่นได้ไฉน หากพุทธรัศมีแผ่รังสีได้ รัศมีแห่งสงฆ์ก็พลอยดีไปด้วย ด้วยแรงแห่งปณิธานอันกว้างใหญ่ โปรดแผ่เมตตา ผู้บริจาคจักเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ การบูรณะต้องการงบประมาณสามพันเหรียญ บริจาคอย่างรื่นรมย์ ทั้งมนุษย์และสวรรค์ต่างลิงโลด

---

(1) หลี่ไท้ไป๋ เป็นนักกวีในสมัยราชวงศ์ถัง ยิ่งดื่มเหล้าบทกวีก็ยิ่งลึกล้ำ

ความสำเร็จได้เร็วไว จากอดีตถึงปัจจุบันต่างมองด้วยความนับถือ ความศักดิ์สิทธิ์อยู่เบื้องบน ความรู้สึกติดต่อกันได้ ติดตัวไม่เสื่อมสลาย ตนเองเป็นผู้รับผลแห่งทานนั้น อย่าว่าไม่ใช่ความศรัทธา จิตนี้เชื่อถือได้ มิใช่พูดหลอกลวง องค์พุทธเป็นประจักษ์

พอจี้เตียนเขียนเสร็จ เจ้าอาวาสอ่านแล้วดีใจมาก เพราะทุก ๆ ประโยคซ่อนความหมายแห่งฌานปรัชญา พลางเรียกผู้ดูแลรินสุราให้จี้เตียน จี้เตียนก็ดื่มจนเมามากเลยเข้านอน

วันรุ่งขึ้น ก็เข้ามายังห้องเจ้าอาวาส แล้วพูดว่า "วันนี้ศิษย์จะออกไปหาบริจาค รับรองว่าภายในสามวันก็หาได้ครบ ขอให้อาจารย์วางใจ อย่าได้ฟังความคนรอบข้าง" เจ้าอาวาสว่า "นี่เป็นกิจบุญแห่งพุทธะ ขอเพียงให้เจ้าศรัทธาไปหา มิได้กำหนดกี่วันก็ได้" จี้เตียนว่า "ไม่ได้ ไม่ได้ ขอเพียงแค่ 3 วัน" พูดจบก็คว้าสมุดเรี่ยไร แล้วเดินออกจากวัดไป ตรงไปยังเนินหมื่นสนที่จวนขุนวังเหมา ขุนวังเหมาถามว่า "ท่านจี้กงทำไมมาแต่เช้า" จี้เตียนว่า "เพราะมีธุระเรื่องหนึ่ง นอนไม่หลับ จึงรีบมาขอร้องท่านขุนวัง" ขุนวังว่า "ท่านมีเรื่องอะไรมาขอร้องข้า จึงมาแต่เช้าอย่างนี้" จี้เตียนว่า "ที่วัดของเราเดิมทีมีตำหนักโซ่วซันพู้ไฮ่ นานปีเกิดชำรุดทรุดโทรม ตอนนี้ท่านเจ้าอาวาสเกิดอยากจะบูรณะขึ้นมา ให้ข้าพเจ้าหาบริจาคสักสามพันชั่ง คิดขึ้นมาว่า ข้าพเจ้าเป็นพระสติเฟื่อง จะไปหาได้ที่ไหน ดังนั้นจึงมาหาท่านที่นี่ เอาสมุดรับบริจาคมาให้ท่าน" ขุนวังว่า "ถึงแม้ข้าพเจ้าจะเป็นขุนนาง แต่ก็ไม่มีเงินถึงสามพันชั่งมาบริจาค เมื่อท่านมาขอบริจาคข้าพเจ้าก็ให้ได้ไม่กี่สิบชั่งเท่านั้น" จี้เตียนว่า "กี่สิบชั่งทำอะไรได้ หวังแรงจากท่านให้สำเร็จ" ขุนวังว่า "ถ้าท่านพูดเช่นนี้ ก็ขอเวลาสักเดือนเพื่อเก็บรวบรวม" จี้เตียนว่า "เจ้าอาวาสท่านกำหนดให้ข้าแค่สามวัน จะไปรอถึงเดือนสองเดือนได้อย่างไร" ท่านขุนวังเห็นเรื่องเร่งด่วนอย่างนั้น ก็ถึงกับหัวเราะขึ้นว่า "ท่านนี่เพี้ยนจริง ๆ เงินสามพันชั่งจะหาได้ทันทีที่ไหน"

จี้เตียนว่า "พูดแต่ไม่มี ท่านรับสมุดไว้ก็แล้วกัน รับรองว่าท่านมีแน่" ว่าแล้วก็โยนสมุดลงบนโต๊ะ แล้วหมุนตัวเดินกลับ ขุนวังรีบเรียกคนตามไป แล้วเอาสมุดคืนให้ จี้เตียนรับแล้วก็โยนลงพื้นในห้องโถงแล้วว่า "ไม่เอาของท่านแล้ว ทำไมถึงตระหนี่เช่นนี้" พูดจบก็เดินลิ่วออกไป ขุนวังหยิบสมุดขึ้นมา รีบเรียกคนตามไป แต่ก็ไม่รู้ว่าไปทางไหน ขุนวังจึงสั่งยามที่ประตูว่า ตั้งแต่นี้ไป อย่าให้จี้เตียนเพี้ยนเข้ามา จะได้ยุ่งยากน้อยหน่อย ไม่รู้ว่าจี้เตียนจะหาเงินสามพันชั่งได้อย่างไร ติดตามตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. ที่นั่นไม่ให้คนอยู่ ที่นี่ก็ไม่ให้คนอยู่ พระที่วัดหลิงอิ่นวางอุบายขับไล่อาตมาออกจากวัดเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศ ก็นับว่าเป็นเรื่องดี พุทธอยู่ที่จิต มิใช่อยู่ที่วัด ดังนั้นจึงเที่ยวเล่นเรื่อยมาจนถึงวัดเจิ้นฉือ นับว่าเจ้าอาวาสเต๋อฮุยมีบุญวาสนา
2. ผู้ออกบวชจิตว่างเสียเคยชิน ไม่เห็นพบมหาสัทธรรมอะไร เจ้าอาวาสเต๋ยฮุยเห็นอาตมาออกไปแล้วเมาเหล้ากลับมา ทำให้เกิดความกวังวล ฮะ ฮะ ! นั่นคือ

ความกังวล	**คือโพธิ**
การศึกษา	**ออกข้อสอบ**
อาจารย์เพิ่ม	**สติปัญญา**
พุทธจิต	**ไม่มีสูงต่ำ**

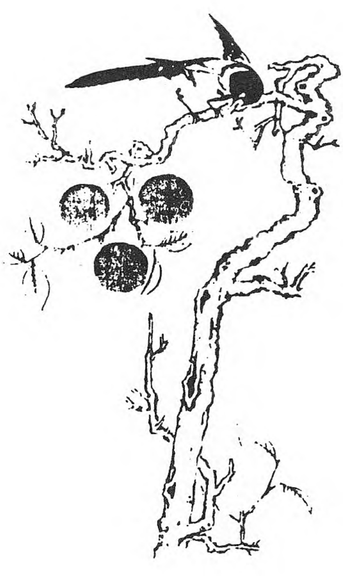
3. แม้ตำแหน่งผู้หาเงินบริจาคของวัดหลิงอิ่นจะเป็นไปไม่ได้ แต่ในที่สุดตำหนักโซ่วซันพู้ไฮ่ก็ต้องการให้อาตมาเป็นผู้สร้าง ดังนั้นจึงเขียนใบฎีกาสำนวนลึกซึ้ง ซึ่งใจพวกกุลบุตรกุลธิดา พูดเล่นว่าเงินสามพันชั่งจะหาได้ภายในสามวัน ดีที่อาจารย์ให้รางวัลสุราร้อน อันใบฎีกานี้

จะแฝงโอวาทธรรมอันแยบยล ขอชาวโลกอย่าได้อ่านลวก ๆ อ่านเพียงครั้งเดียว ควรอ่านสักหลายครั้ง ให้ดูใบหน้าที่แท้จริง ยามดอกไม้กำลังยิ้ม

4. คิดเอาเงินบริจาคจากขุนวังเหมาสามพันเหรียญ โดยกำหนดภายในสามวัน ทำให้ขุนนางร้อนรน จะหาเงินจากที่ไหน

ชาวโลกเอย! อย่าพูดว่าไม่มีเงิน ตอนเจ็บป่วยใช้เงินเป็นหมื่นเป็นแสนตอนนั้นทำไมไม่พูดว่าไม่มีเงิน ถ้าไม่มีเงินชีวิตก็วายวอด

อันเรื่องนี้ เพียงต้องการยืมมือขุนนางเหมา ไม่ได้ต้องการสักแดงเดียว ขอเพียงให้มีจิตศรัทธาก็พอแล้ว !

ตอนที่ 10

แสดงอภิหาร พระจักรพรรดินีบริจาคทรัพย์

หลังจากจี้เตียนโยนสมุดรับบริจาคทิ้งไว้ให้ขุนนางเหมาแล้ว ก็กลับไปยังวัด หัวหน้าสงฆ์ถามว่า "ท่านไปตั้งครึ่งวัน ไม่รู้ว่าได้มาสักแค่ไหน" จี้เตียนว่า "ส่วนใหญ่ได้แล้ว มะรืนนี้คงปิดบัญชีได้" หัวหน้าสงฆ์ว่า "วันนี้ยังไม่ได้สักอีแปะ แล้วมะรืนจะได้หรือ" จี้เตียนว่า "เรื่องของข้าพเจ้าท่านไม่ต้องห่วง" พูดจบก็เข้าสู่ห้องสมาธิไป หัวหน้าสงฆ์ก็ได้เล่าให้เจ้าอาวาสฟัง เจ้าอาวาสเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พอวันรุ่งขึ้น พระทั้งหลายต่างก็มารุมถามว่า "ท่านจี้เตียนกำหนดไว้เองว่า สามวัน วันนี้ก็วันที่สองแล้ว ไม่เห็นออกไปเรี่ยไร คงพูดหลอกกินเหล้าแน่เลย" เจ้า-อาวาสว่า "ถึงแม้จี้เตียนจะฟั่นเฟือนบ้าง แต่ตามเหตุผลแล้ว ก็ไม่น่าจะหลอกข้า รอให้ถึงพรุ่งนี้ก่อน ค่อยว่ากัน"

พอถึงวันที่สาม ท่านขุนวังเหมาเข้าเฝ้าที่วัง ได้พบนางกำนัลคนหนึ่งพูดกับเขาว่า "พระนางกำลังรอท่านอยู่" ท่านขุนวังเหมารีบติดตามนางกำนัลเข้าไปในวังแล้วว่า "ขอเข้าเฝ้าองค์พระจักรพรรดินี" พระจักรพรรดินีทรงตรัสว่า "เมื่อคืนประมาณยามสาม ข้าฝันว่าได้พบพระอรหันต์ รูปทองรูปหนึ่ง พูดกับข้าว่า ที่วัดเจิ่นฉือ ณ ทะเลสาบซีหู มีตำหนักโซ่วซันพู้ไฮ่กำลังทรุดโทรมจะมาขอบริจาคจากข้าสามพันชั่งเพื่อบูรณะขึ้นมาใหม่เขาว่าสมุดรับบริจาคอยู่ที่ท่านขุนวังเหมาแล้ว พอข้าตื่นขึ้นมา รู้สึกประหลาดใจ จึงเรียกนางกำนัลเข้ามาสอบถามดู เพื่อให้รู้ว่ามีเรื่องราวเช่นนี้ไหม" ขุนวังได้ฟังแล้ว รู้สึกตกใจแทบจะล้มลง คิดในใจว่า พระจี้คงมิใช่คน

ธรรมดา พร้อมกับกราบทูลว่า "สองวันก่อนมีเลขานุการวัดเจิ่นฉือพระจี้กง เอาสมุดรับบริจาคมาเล่มหนึ่ง ต้องการให้เกล้ากระหม่อมช่วยหาเงินบริจาค สามพันชั่ง เกล้ากระหม่อมหาไม่ได้โดยทันที ไม่คิดว่าเขาจะแสดงอภินิหาร มาขอบริจาคจากพระองค์" จักรพรรดินีทรงตรัสว่า "พระรูปนี้ปกติมี อะไรดี" ขุนวังว่า "ปกติก็ไม่เห็นมีอะไรดี มีแต่ฟั่นเฟือนเอาแต่ดื่มสุรา" จักรพรรดินีทรงตรัสว่า "กายแท้ไม่เผยรูป อย่างนี้นับว่าเป็นอริยเจ้า เมื่อ เขามาขอบริจาค ในคลังของข้ามีเงินสำหรับเครื่องสำอางอยู่สามพันชั่ง จะเสียสละให้ไปบูรณะ แต่พระอรหันต์องค์นี้ จะต้องให้พบหน้า ข้าจะมี คำสั่งให้เตรียมพร้อม รอให้ข้าได้ไปนมัสการพระที่วัดเจิ่นฉือก่อน แล้ว ขอพบหน้าสักหน่อย" ขุนวังรับคำสั่ง พร้อมทั้งเบิกเงินจากท้องพระคลัง สามพันชั่ง แล้วสั่งให้นางกำนัลเตรียมการเสด็จ ขุนวังก็ขี่ม้าตามมาข้าง หลัง มุ่งหน้าสู่วัดเจิ่นฉือ

วันนี้จี้เตียนนั่งทำเป็นทองไม่รู้ร้อน หัวหน้าสงฆ์เห็นว่าท่าทางจะ ไม่ค่อยดี จึงเข้าไปถามว่า "ผู้อุปัฏฐากของท่านว่าอย่างไร" จี้เตียนว่า "เดี๋ยวก็มาถึง" หัวหน้าสงฆ์หัวเราะแล้วก็จากไป เวลาผ่านไปชั่วครู่ ยาม หน้าประตูก็วิ่งถลันเข้ามารายงานว่า "ข้างนอกมีเจ้าหน้าที่จากสำนัก พระราชวังมาแจ้งว่า พระจักรพรรดินีจะเสด็จมาไหว้พระที่วัด ขณะนี้ ขบวนเสด็จอยู่ระหว่างทาง" เหล่าสงฆ์ตื่นตระหนกตกใจ เจ้าอาวาสรีบ แต่งจีวร สวมหมวกพระแล้วรวบรวมเหล่าสงฆ์พามาคอยรับเสด็จนอกวัด ก็พอดีราชรถมาถึง ภายหลังเสด็จเข้าโบสถ์แล้ว องค์จักรพรรดินีก็เริ่มจุด ธูปนมัสการพระพุทธรูป เสร็จแล้วทรงประทับลงที่ประทับ แล้วจักรพรรดินี ก็ทรงตรัสว่า "เมื่อคืนตอนประมาณยามสามข้าฝันเห็นอรหันต์กายทอง รูปหนึ่งมาขอบริจาคสามพันชั่งเพื่อบูรณะตำหนัก ในฝันนั้นข้าก็เอ่ยปาก รับคำไปแล้ว ดังนั้นวันนี้ข้าจึงนำมาให้ด้วยตนเอง ขอให้ผู้รับหน้าที่มา ตรวจรับเงินได้" เจ้าอาวาสพร้อมด้วยพระสงฆ์ทั้งหมดกล่าวอนุโมทนา

ในการบริจาค จักรพรรดินีตรัสว่า "การมาครั้งนี้นอกจากจะมาบริจาคทรัพย์แล้ว ต้องการมารู้จักพระอรหันต์ด้วย" เจ้าอาวาสทรงรายงานว่า "สงฆ์ผู้ยากไร้มีทั้งหมด 500 รูป ก็ล้วนเป็นปุถุชนที่เข้ามาบวช มิกล้ายกตนว่าเป็นพระอรหันต์ อวดอ้างต่อพระองค์" จักรพรรดินีตรัสว่า "อรหันต์มาสู่โลกมนุษย์จะไม่เผยให้ปรากฏ ท่านช่วยนำสงฆ์ทั้ง 500 รูปมาให้ข้าดูหน่อย ข้าสามารถดูออก" เจ้าอาสาสรับราชโองการ ให้สงฆ์ทั้งหมดเข้ามาในโบสถ์เพื่อถวายรูป แต่ละรูปต้องผ่านหน้าพระพักตร์องค์จักรพรรดินี ขณะนั้นจี้เตียนก็อยู่ในนั้นด้วย ขณะที่เดินผ่านหน้าพระพักตร์ องค์จักรพรรดินีเห็นเข้าก็ชี้ไปแล้วตรัสว่า "อรหันต์ในความฝัน ก็คือพระภิกษุรูปนี้ แต่ในความฝันเป็นรูปสีม่วงทอง รูปลักษณ์สง่างาม แต่วันนี้ทำไมจึงมีรูปพิกลอย่างนี้" จี้เตียนว่า "อาตมาวิกลจริตและยากไร้ มิใช่อรหันต์ ขอพระองค์อย่าได้จำคนผิดเลย" จักรพรรดินีตรัสว่า "ท่านอยู่ในโลกคลุกคลีกับปุถุชนอย่างสดใส ย่อมไม่ยอมรับแน่แท้ ก็ไม่เป็นไร แต่ท่านขอบริจาคไปสามพันชั่งแล้วจะตอบแทนอย่างไร" จี้เตียนว่า "อาตมาเป็นสงฆ์ยากจน เป็นแต่เล่นตีลังกา ไม่มีอะไรจะตอบแทน ก็ขอให้พระองค์เรียนแบบอาตมา ลองตีลังกาดูบ้าง" พูดพลางก็ตีลังกาไป ขาทั้งสองตั้งชี้ฟ้าพอหมุนกลับตัว เนื่องจากไม่ได้ใส่กางเกง สิ่งที่อยู่ข้างหน้าก็เผยออกมา พวกนางกำนัลในแลเห็นแล้วต่างเอามือป้องปากหัวเราะ ฝ่ายมหาดเล็กเห็นเขาไร้มารยาท ก็รีบรุดจะมาจับ แต่ไม่ทันเสียแล้ว ไม่รู้ว่าจี้เตียนล่องหนไปแห่งไหน เจ้าอาวาสและเหล่าสงฆ์ต่างประหวั่นพรั่นพรึงรีบคุกเข่าลงแล้วกล่าวว่า "พระรูปนี้มีความวิกลจริตอยู่ ขณะนี้อาการก็เกิดสำแดงขึ้น โทษควรถึงประหาร หวังว่าพระองค์จะทรงอภัย" จักรพรรดินีตรัสว่า "จะว่าสงฆ์รูปนี้วิกลจริตได้อย่างไร เขาเป็นพระอรหันต์โดยแท้จริง การกระทำเช่นนี้เป็นปริศนาธรรม บอกให้รู้ว่าชาติหน้าข้าจะได้เกิดเป็นชาย มิใช่เป็นการไร้มารยาท ที่จริงควรเชิญเขามาให้เราได้นมัสการ แต่เขาก็หลบไปแล้วไม่ยอมมาแน่

ก็ช่างเขาเถอะ" ตรัสเสร็จก็มีรับสั่งให้กลับวัง เจ้าอาวาสนำเหล่าสงฆ์ออกมาส่งเสด็จ เมื่อจักรพรรดินีเสด็จกลับไปแล้ว ก็เหมือนยกเอาก้อนหินออกจากอก จึงให้คนออกไปตามหาจี้เตียน ไม่พบแม้แต่เงา เจ้าอาวาสก็พูดกับเหล่าสงฆ์ว่า "จี้เตียนต้องการบูรณะตำหนักให้สำเร็จ จึงได้แสดงอภินิหารเช่นนี้ เป็นที่ประทับใจพระจักรพรรดินี ตอนนี้พระจักรพรรดินีก็ยกย่องให้เป็นอรหันต์ ดังนั้นจึงทำวิกลจริตเพื่ออำพรางคนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ดูแคลนเขาเป็นอันขาด" พวกสงฆ์ฟังแล้วจึงยอมเชื่อถือ

กล่าวถึงจี้เตียน พอออกจากประตูวัด ก็ไปยังทะเลสาบซีหู ไปช่วยเด็ก ๆ เก็บเหง้าบัว จากนั้นก็ไปสะพานสือหยวน เข้าไปในหมู่บ้านหวั้งสือเอี๋ยน พอมาถึงสะพานเจี้ยวฉาง เห็นคนมุงดูอะไรกันอยู่ จึงเบียดคนเข้าไปดู ที่แท้ก็เป็นคางคกตัวหนึ่ง ตายอยู่ในไหปัสสาวะ จี้เตียนจึงร้องว่า "ทุกข์จริง ! ทุกข์จริง ! เป็นการหมุนเวียนอีกรอบหนึ่ง" จึงเรียกคนให้หาไฟหาเศษไม้มาทำการเผา แล้วพูดว่า

เจ้าคางคกลอยตุ๊บป่อง ยามมีชีวิตอยู่ก็บ้าคลั่ง ตายแล้วก็ยังดื้อดึง เมื่อตาบอดแยกเขี้ยวอย่างนี้แล้ว ทำไมไม่นั่งขัดสมาธิแล้วพนมมือ รูปพุทธมีทั้งองค์ใหญ่และองค์เล็ก ของติดยึดอยู่ในรูปเรารูปเขา เพียงบรรลุกิเลสกรรมเวรทั้งปวง เฮ้อ !

หญ้าเขียวข้างขอบสระหาไม่พบ เดือนราตรีกระจ่างเหนือดอกสาลี่

เผาเสร็จแล้ว ก็พบว่ากลางอากาศมีกุมารน้อยเสื้อเขียวกำลังร้องเรียก "ขอบคุณท่านอาจารย์ที่ทรงเมตตา ข้าพเจ้าได้รับการหลุดพ้นแล้ว !" ชาวบ้านต่างเห็นกันชัดเจน ทั้งหมดต่างร้องสาธุ ขณะที่จี้เตียนกำลังจะหันตัวกลับ ก็มีเสียงเรียกมาจากทางด้านหลัง เป็นเสียงของสงฆ์รูปหนึ่งว่า "ผู้น้อยอยู่วัดจงจิน เป็นผู้รับใช้ท่านเจ้าอาวาสแห่งวัดหย่งซินที่เขาอันเล้อคลองตะวันตก อยากจะพบกับท่านอาจารย์แต่ไม่มีบุญสัมพันธ์สักที วันนี้ได้

พบท่าน โปรดได้ไปค้างที่วัดของผู้น้อยสัก 2-3 วันได้ไหม" ว่าแล้วจี้เตียนก็ตามสงฆ์รูปนั้นไปยังวัดหย่งซิน เจ้าอาวาสวัดหย่งซินดีใจใหญ่ เชิญไปที่ห้องเจ้าอาวาส พลางถวายน้ำชา ตระเตรียมเอาสุราออกมาต้อนรับ แล้วทั้งสามก็ดื่มด้วยกัน พอจี้เตียนเจอะสุราเข้าก็พอใจยิ่ง ดื่มกันทั้งคืน พอวันรุ่งขึ้น ก็ใช้ให้คนไปเชิญท่านฉีถี่เตียนที่โรงเจชิงชีมาร่วมด้วย ซึ่งฉีถี่เตียนก็คอสุราเช่นกัน ทั้งหมดจึงดื่มด้วยความครื้นเครง เวลาผ่านไปสองวันจี้เตียนก็ไปกับสงฆ์รูปนั้น ไปยังวัดจงจิน และก็ได้ดื่มกินกันไปแต่งกลอนกันไป เผลอแผล็บเดียว จี้เตียนวนเวียนไป ๆ มา ๆ ระหว่างวัดหย่งซินวัดจงจิน และโรงเจชิงชี 2 - 3 แห่งนี้ เวลาก็ผ่านไปถึงสี่เดือน ย่างเข้าต้นฤดูหนาว รู้สึกหนาว ๆ ขึ้นมา จึงคิดได้ว่าตนเองนั้นออกมานานนักหนาแล้ว เห็นทีจะต้องกลับไปพบท่านเจ้าอาวาสสักหน่อย คิดแล้วก็จากคนทั้งสองมา ขณะเดินข้ามเนินหินคน ก็ได้พบพระชาวอินเดีย จึงถามขึ้นว่า "หลวงพี่ไปไหนมา" พระอินเดียตอบว่า "อย่าให้พูดเลย อาจารย์ผู้บรรยายของอาตมา ถูกขโมยยกเค้าไปเสียเกลี้ยงเมื่อคืน เลยใช้ให้อาตมาไปหาหมอเจิ้นที่ตลาดซีซี" จี้เตียนว่า "ถ้างั้นข้าพเจ้าต้องไปเยี่ยมเขาหน่อย" ว่าแล้วทั้งสองก็เดินลงเนินไป พอถึงวัดจี้หนิง อาจารย์ผู้บรรยายกำลังกระวนกระวาย พอเห็นหน้าจี้เตียน ก็รีบแสดงคารวะแล้วว่า "ทำไมไม่เห็นหน้าตั้งนาน" จี้เตียนว่า "วันนี้ก็กะว่าจะไม่มา แต่เพราะเห็นท่านเป็นทุกข์เพราะของหาย จึงมาปลอบโยนเป็นพิเศษ" อาจารย์บรรยายว่า "พระชราอย่างข้า ต่อสู้มาตลอดชีวิต ถึงตอนนี้ว่างเปล่า จะไม่ให้ข้าพเจ้าทุกข์ได้อย่างไร" จี้เตียนว่า "ผู้ออกบวชจะเอาทรัพย์ไปทำไม ให้เขาขโมยไปบ้างจะได้เบาใจ ข้าพเจ้าจะแต่งกลอนเพื่อให้ท่านได้ยิ้ม เป็นการคลายทุกข์ดีไหม" อาจารย์บรรยายว่า "หากท่านหวังดีเช่นนี้ ก็โปรดกล่าวให้ฟังเถิด" จี้เตียนว่า

ใบ้กินบอระเพ็ด　　ขมจนเข็ดรู้แก่ใจ
สาวไหมให้เรียบไว้　　สู่หลุมพรางเครื่องเขานา
นาปรังขาดน้ำแห้ง　　เพราะแล้งฝนไม่โปรยมา
สุสานเก่าโรยรา　　ร่างสงบถูกผีหลง

วัวหายล้อมคอกคล้อง　　ของถูกขโมยเกลี้ยงกา
ไข้หนักแล้วกินยา　　หาหมอมาก็สายไป
ปลูกไผ่ในกองเพลิง　　มอดม้วยเป็นเถ้าเหลือไย
มังกรเที่ยงคืนไซร้　　จะหันหน้าสู่ตะวันตก

อาจารย์บรรยายฟังแล้วหัวเราะว่า "ปริศนาสองซ้อน ฟังแล้วมีรสชาติ ตอนนี้ใจของข้าไม่สงบสุข ท่านอยู่ที่นี่สักเดือนสองเดือนช่วยคลายทุกข์ให้จะได้ไหม" จี้เตียนว่า "หากมีสุรา จะอยู่สักสองปีก็ได้" อาจารย์บรรยายว่า "อะไรก็ถูกขโมยไปหมด แต่สุรายังอยู่ กลัวแต่จะดื่มไม่ไหว" ทั้งสองมองดูกันแล้วหัวเราะลั่น ไม่รู้ว่าจี้เตียนจะเป็นอย่างไรต่อไป ติดตามในตอนต่อไป

บรรยายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. พระจักรพรรดินีฝันเห็นอรหันต์มาขอบริจาคเพื่อสร้างตำหนักพู้ไฮ่ วันรุ่งขึ้นก็มีรับสั่งให้หาขุนวังเหมาเพื่อบอกเรื่องนี้ ทำให้ขุนวังตระหนกตกใจ เมื่อได้ฟังเรื่องนี้จึงกล่าวว่า "ท่านจี้กงแสดงอภินิหาร สมุดรับบริจาคอยู่ที่บ้านกระหม่อม" จึงได้รู้ว่า "ท่านจี้กงพูดจาไม่เท็จ เป็นจริงทุกคำพูด ถึงจะทำตลก แต่ภายในมีปริศนา"
2. เมื่อพระจักรพรรดินีฟังความจากขุนวัง ก็รู้สึกตกใจคิดว่าจี้เตียนเป็นอริยบุคคลย่อมไม่เผยโฉม คงต้องไปที่วัดเจิ้นฉือเพื่อดูให้กระจ่าง จึงบริจาคเงินใช้สำหรับเครื่องสำอางสามพันชั่ง ให้นำมาถึงวัดเจิ้นฉือ

พระจักรพรรดินีสละเงินแต่งตัว สร้างตำหนักพู่ไฮ่หนึ่งหลัง กุศลเหลือคณานับ ท่านเจ้าอาวาสและเหล่าสงฆ์พอได้ยินว่า องค์จักรพรรดินีมาก็ประหม่าจนมือไม้สั่น เพราะว่า

"องค์พุทธะอยู่วัด มือไม่ปัดไม่รู้สั่น
ยศสูงกายสามัญ มีประโยชน์อันใดนั่น
มีสติเสือสิงห์ ก็ยิ่งเหมือนยุงแมลงวัน
ข้าฝึกฝนทุกวัน ฝ่ามือพุทธะยูไล"

3. พระจักรพรรดินีฝันเห็นอรหันต์ เจ้าอาวาสว่า "สงฆ์ผู้ยากไร้มีทั้งหมด 500 รูป ก็ล้วนเป็นปุถุชนเข้ามาบวช มิกล้ายกย่องตนว่าเป็นพระ-อรหันต์ อวดอ้างต่อพระองค์" คำพูดเช่นนี้นับว่าสมที่เป็นผู้บำเพ็ญ ปัจจุบันมีผู้ยกตนว่าเป็นอาจารย์เป็นศาสดามีไม่น้อย มีจิตฟุ้งซ่านที่ยกตนเป็นครูอาจารย์ แถมยังอ้างว่าเป็นพุทธเทพองค์นั้นองค์นี้กลับชาติมาเกิด น่าจะหยุดได้แล้ว จี้เตียนว่า "พระจน ๆ อย่างข้า มิใช่เป็นพระอรหันต์ ขอให้องค์จักรพรรดินีอย่าได้เข้าใจผิด" คำพูดอันนี้ก็เป็นการกลบเกลื่อนรูปลักษณ์จริง ไม่ต้องการเปิดเผย ผิดกับสมัยนี้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอภินิหารอย่างจี้เตียน ก็พอใจยินดีที่จะตั้งตนเองเป็นอาจารย์เป็นอรหันต์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าบอกตัวเองว่าเป็นคนบ้าบอ พูดแต่ว่าตนเอง เป็นคนดีซื่อตรงแท้จริง แถมยังบอกว่าเป็นพระอรหันต์องค์นั้นองค์นี้กลับชาติมาเกิด ชาวบ้านต้องกราบไหว้เขา น่าหัวเราะยิ่งนัก !

4. **เพื่อที่จะตอบแทนองค์จักรพรรดินีที่บริจาคเงินสามพันชั่ง จึงได้ตีลังกาเอาเท้าชี้ฟ้าอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ พอตีลังกา ก็เผยโฉมรูปลักษณ์เดิมนั้นออก ทำให้สาวกำนัลในต่างขวยอายจนหน้าแดงก่ำ เจ้าอาวาสก็ตกใจกลัวคิดว่าชีวิตคงหาไม่แล้ว ที่เต้าจี้ทำงามหน้าต่อหน้าพระพักตร์เช่นนั้น**

ดีที่พระองค์รับสั่งว่า "เขาเป็นอรหันต์แท้ (ของแท้) การกระทำเช่นนี้เพื่อแสดงให้รู้ว่า ชาติหน้าจะเกิดเป็นชาย เป็นปริศนาธรรม มิใช่ไร้มารยาท" ที่จริงแล้วจักรพรรดินีก็มีความเป็นมาเหมือนกัน แม้จะมีรากธรรมดี แต่เนื่องจากเป็นหญิง จึงหวังให้ชาติหน้าเกิดเป็นชาย จะได้องอาจผ่าเผย เผยโฉมแท้จริงได้ ไม่ต้องเอาแป้งปะหน้า สมเป็นชายชาตรี

5. คางคกตกในโถปัสสาวะ เป็นเพราะคิดจะกินเนื้อห่านฟ้า จึงพลาดท่าตกลงไป กลับไปสู่การเวียนว่ายตายเกิด จึงจุดไฟเผาให้ไปเกิดใหม่ เมื่อไฟเผา ก็บังเกิดกุมารน้อยออกมา ดังนั้น ควรรู้ว่าสรรพสัตว์ล้วนมีวิญญาณ ขอตักเตือนชาวโลกอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลย

6. ที่วัดจี้หนิง อาจารย์บรรยายถูกยกเค้า จิตใจร้อนรน นับว่าเป็นพระสงฆ์ที่มีจิตไม่ว่าง ดังนั้น อาตมาจึงเพียรมาบอกให้เขาทำจิตให้ว่าง ฮะฮ่า ! ข้ามีคำสองคำจะพูด

(1) **ที่มีก็น่าจะขโมยไป ที่ไม่มีก็เหลือเอาไว้**
ที่ว่างเหลือแต่องค์พุทธะ คืนวันช่วยคลายเคราะห์

(2) **มีคนก็มีธรรม ธรรมสามารถเกิดสรรพสิ่ง**
ทำไมต้องทุกข์กังวล สบายใจปากคลายมุก

อาจารย์บรรยายว่า "ของมีค่าถูกขโมยไปหมด ยังมีสุราเหลือไว้ จึงขอเชิญดื่มสักจอก" นั่นคือ

นอกนั้นถูกขโมยไป อมฤตอยู่ที่กาย
ขโมยได้แต่ของนอกกาย เจ้าของต้องทำจิตสงบ

ฮะ ฮะ ! ขโมยไม่ได้ ขโมยไม่ได้

ตอนที่ 11

แก้สงฆ์โลภอยากฉันหน่อไม้ กระทบกับควายเหล็ก นายอำเภอทำโทษสน

ไม่รู้เนื้อรู้ตัว จี้เตียนก็พักอยู่ที่วัดจี้หนิงเป็นเวลาถึงสองเดือน พอเห็นปฏิทินจะหมดปี อาจารย์ผู้บรรยายก็ยิ่งไม่อยากให้เขาจากไป จึงพูดว่า "ท่านรอให้ผ่านปีใหม่แล้วค่อยไปไม่ได้หรือไร" จี้เตียนก็ว่า "อย่างนี้คงไม่ได้ เกรงเจ้าอาวาสจะสงสัยใหญ่" ว่าแล้วก็ละจากอาจารย์บรรยายมา เมื่อถึงวัดเจิ่นฉือ ก็ตรงเข้าห้องเจ้าอาวาส นมัสการท่านเสร็จแล้วก็ว่า "ศิษย์กลับมาแล้ว" เจ้าอาวาสว่า "เจ้าทำไมไม่บอกให้ข้าได้รู้ก่อน ไปทีหนึ่งตั้งครึ่งปี ไป ๆ มา ๆ ตามสบาย คนอื่นเขาจะไม่หัวเราะข้าหรือ" จี้เตียนว่า "ศิษย์รู้ผิดแล้ว วันหลังมิกล้าทำอีก" จากนั้นก็อยู่ที่วัดเรื่อยมาจนเลยปีใหม่มาได้สองสามเดือน แต่ละวันก็สวดมนต์ไหว้พระตามเหล่าสงฆ์ทั้งหลาย

เวลาผ่านเข้าปลายฤดูใบไม้ผลิ ท้องฟ้าปลอดโปร่ง จี้เตียนรู้สึกอยากจะออกไปเที่ยวเตร็ดเตร่อีก จึงมาเรียนท่านเจ้าอาวาสว่า "ศิษย์ไม่ได้ออกจากวัดนานแล้ว เหินห่างจากเพื่อนฝูงมานาน วันนี้อยากจะออกไปเยี่ยมเยียนบ้าง จึงมาเรียนให้ทราบ ขอให้ศิษย์ได้ออกไปเถิด" เจ้าอาวาสว่า "ก็จะปล่อยเจ้าไป แต่เอาแค่สองสามวันก็กลับมาก็แล้วกัน" จี้เตียนรับคำ แล้วจึงตรงไปยังเนินหมื่นสนที่บ้านขุนวังเหมา ขุนวังเหมาต้อนรับเข้าไปแล้วว่า "นับตั้งแต่องค์จักรพรรดินีเสด็จไปยังวัดท่าน เผลอประเดี๋ยวเดียวก็ครึ่งปีแล้ว วันนั้นท่านเล่นตลก หกคะเมนตีลังกาสร้างปริศนาธรรม ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แทนท่านมาก เกรงว่าจะเกิดเคราะห์ ไม่คิดว่าองค์จักร-

พรรดินีจะเกิดปัญญาแก้ปริศนาธรรมของท่านออก แถมยังชมเปาะตั้งหลายครั้ง" จี้เตียนว่า "เพราะตอนนั้นข้าพเจ้าเกิดอารมณ์วิกลจริต มิใช่มีปริศนาธรรมอะไรหรอก ขอบคุณคุณพระช่วยคุ้มครอง ไม่ต้องพบกับภัยเคราะห์ร้ายใหญ่ แถมยังสร้างตำหนักได้สำเร็จ วันนี้จึงมาเพื่อขอบคุณท่านโดยเฉพาะ" ขุนวังว่า "ท่านมาได้เหมาะ วันนี้คนสวนได้ขุดหน่อไม้ที่ปีนี้แทงยอดออกมาเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นผลิตผลแรกของปีจึงจะเอาไปถวายในวังครึ่งหนึ่ง ยังเหลืออีกครึ่งหนึ่งที่นี่ เดี๋ยวจะสั่งให้คนนำขึ้นมาให้ท่านได้ลองลิ้มรสว่าดีหรือไม่" จี้เตียนว่า "ดีน่ะดี แต่การเป็นพระเป็นสงฆ์ ถ้ารับประทานตอนนี้ ออกจะเหลือเกิน" ขุนวังว่า "หน่อไม้เป็นของเจ และก็ไม่ใช่ของมึนเมา ออกจะเหลือเกินตรงไหน" จี้เตียนว่า "ท่านขุนวังคงไม่รู้ว่าคนเขากล่าวกันว่า หนึ่งนิ้วสองนิ้วต้องเป็นของเจ้าขุนมูลนาย หนึ่งฟุตสองฟุตก็ชาวบ้านเขากินกัน หากพระสงฆ์จะฉันต้องรอให้สูงเท่ารั้ว ข้าพเจ้าเป็นพระสงฆ์ หากกินเสียเดี๋ยวนี้ จะไม่เหลือ-เกินหรือ" ทำให้ท่านขุนวังหัวเราะจนต้องลุกขึ้น ก็พอดีคนครัวปรุงหน่อไม้มาให้พร้อมกับเหล้าองุ่นสองกา จี้เตียนฉันรวดเดียวหมดไปครึ่งชาม แถมสุราอีกหลายชาม จนอารมณ์ครื้นเครง แล้วพูดว่า "ข้าพเจ้ารู้สึกละอายที่ท่านขุนวังมีน้ำใจสูงส่ง จึงมีโอกาสได้ลิ้มรสหน่อไม้ออกใหม่ แต่ท่านเจ้าอาวาสที่วัดข้าซิ แม้แต่ฝันก็ยังไม่เคย ข้าพเจ้าอยากจะเก็บสักสองสามชิ้นเอากลับไปให้ท่านได้ลองลิ้มชิมดู และเพื่อเป็นการแสดงน้ำใจของท่านขุนวังด้วย" ขุนวังว่า "ของที่เหลืออยู่เอาไปได้อย่างไร" ว่าแล้วก็เรียกคนครัวให้ไปปรุงมาอีกหนึ่งชาม แล้วใช้ใบบัวห่อให้ เสร็จแล้วก็ส่งให้ท่านจี้เตียนนำกลับไป

พอมาถึงหน้าประตูวัด หัวหน้าสงฆ์ถามว่า "ห่อที่อยู่ในมือเป็นเนื้อสุนัขใช่ไหม จี้เตียนว่า "ไม่ใช่เนื้อสุนัข แต่ดีกว่าเนื้อสุนัขเสียอีก" ว่าแล้วก็ยกห่อโชยที่จมูกเขา แล้วพูดว่า "เจ้าลองทายดูซิว่าเป็นอะไร" หัวหน้า

สงฆ์คิดว่าใช่ รีบเอาจมูกหลบห่างออกไป จี้เตียนก็ตรงเข้าไปยังห้องเจ้า-อาวาส เจ้าอาวาสจึงถามว่า "วันนี้เจ้าพึ่งออกไปทำไมจึงรีบกลับมา" จี้เตียนว่า "เพราะขุนวังเหมารั้งให้อยู่กินหน่อไม้ใหม่ ผมเห็นว่ารสชาติสดใหม่ จึงขอมาได้หน่อหนึ่ง เพื่อให้ท่านได้ชิมดู ดังนั้นจึงไม่ได้ไปเถลไถลที่ไหนอีก" ว่าแล้วก็ให้เด็กรับใช้รีบไปนำชามมาหนึ่งใบแล้วแก้ห่อใบบัวเทหน่อไม้ใส่จาน แล้วนำมาถวายเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสว่า "ของแม้จะดีเลิศ แต่น้ำใจนั้นดีงามยิ่งกว่า" ว่าแล้วพลางเอาตะเกียบคีบมารับประทานพลางยกย่องว่า "รสชาติดีจริง ๆ" เสร็จแล้วก็ให้ผู้รับใช้ในห้องนำไปแบ่งกันกิน ชั่วประเดี๋ยวเดียว รู้ถึงเหล่าสงฆ์ ต่างก็เข้ามาขอหน่อไม้กินบ้าง เจ้าอาวาสว่า "หน่อไม้นี้เจ้าจี้เตียนนำมาให้ข้าลอง มีแค่ท่อนเดียว จะแบ่งทุกคนได้อย่างไร" เหล่าสงฆ์ว่า "เรื่องนี้ไม่ใช่โทษเจ้าอาวาส แต่เป็นเพราะจี้เตียนทำไม่ถูก ธรรมขันธ์ย่อมเสมอภาค ตนเองได้กินหน่อไม้ใหม่แล้วนำมาให้เจ้าอาวาส ทำไมไม่บิณฑบาตแบ่งพวกเราบ้าง" จี้เตียนว่า "พวกท่านพูดคำว่าบิณฑบาตง่าย ๆ หารู้ไม่ว่าการบิณฑบาตนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ข้าพเจ้าอยู่ที่บ้านขุนวังไม่รู้ต้องเจรจาไปกี่มากน้อย ถึงจะได้ลิ้มรสถึงปาก พวกท่านนั่งอยู่เฉย ๆ ก็คิดเพ้อฝันอยากกิน เอาเถอะ ! จะเอาหน่อไม้ใหม่นี้เป็นหัวข้อ หากพวกเจ้าสามารถแต่งกลอนได้ ข้าพเจ้าก็จะยอมลำบาก จะไปบิณฑบาตสักสองหาบมาเลี้ยงพวกเจ้า" เหล่าสงฆ์ได้ยินคำว่ากลอนต่างก็ไม่เสี่ยง ท่านเจ้าอาวาสว่า "พวกเขาจะแต่งกลอนได้อย่างไร ให้ข้าแต่งแทนพวกเขาก็แล้วกัน"

หน่อไม้แรกโผล่เหมือนเขาวัวอ่อน
ต้นอ่อนแรกโผล่เหมือนฟันน้ำนม
วนเก็บผักป่านึ่งข้าวหอม
ยอดเยี่ยมยิ่งดั่งฟ้าเดือนยี่

จี้เตียนว่า "ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยม ! แต่พวกท่านอยากจะกินหน่อไม้ ทำไมต้องให้อาจารย์แต่งกลอนให้ แต่ตอนนี้อาจารย์ก็ช่วยแต่งกลอนแทนแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่บอกปัด" ว่าแล้วก็หักนิ้วคำนวณนับ แล้วว่า "วันนี้คงไม่มีหน่อไม้ พรุ่งนี้ก็คงยังไม่มีอีก ต้องรอจนถึงวันมะรืนนี้ แล้วจะนำมาให้พวกเจ้าสักสองหาบก็แล้วกัน" เจ้าอาวาสว่า "ของออกใหม่ ๆ มีน้อย พอได้บ้างก็พอ ทำไมต้องเอาถึงหาบ" จี้เตียนว่า "รับรองว่ามีแน่ ๆ" พูดแล้วก็หลบไป

วันรุ่งขึ้น จี้เตียนก็ไปที่จวนขุนวังเหมา ขุนวังถามว่า "วันนี้ท่านมาอีก หรือคงเพราะสุราที่ดื่มเมื่อวานนี้ยังไม่หมดใช่ไหม" จี้เตียนว่า "มิใช่อยากดื่มสุรา แต่เป็นเพราะหน่อไม้ที่ท่านขุนวังให้เมื่อวานนี้ พอกลับไปเจ้าอาวาสทานแล้ว พวกสงฆ์เห็นเข้าก็อยากจะทานบ้าง ต่างก็ขอร้องให้ข้าพเจ้ามาบิณฑบาต ข้าพเจ้าก็ทนความรบเร้าของพวกเขาไม่ได้ จึงตอบรับว่าจะมาขอให้สักสองหาบ ดังนั้นจึงมารบกวนท่านขุนวังอีก" ขุนวังหัวเราะว่า "สงฆ์อย่างท่านช่างไม่รู้เรื่องอะไร หน่อไม้เพิ่งจะโผล่ดินใหม่ ๆ ก็เลยขุดมาให้ชิมดูเท่านั้น จะเอาอะไรตั้งหาบสองหาบ" จี้เตียนว่า "ขอเพียงยอมบริจาค รับรองว่าในสวนกว้างนั้นมีพอ หากขุนวังไม่เชื่อ เรียกชาวสวนมาถามดูก็จะรู้" ขุนวังก็เรียกคนสวนมาไต่ถามดูว่า "ในสวนมีหน่อไม้ออกมาใหม่ไหม" คนสวนว่า "ขอเรียนท่านขุนวัง เมื่อวานขุดหมดแล้วไม่เหลือแม้แต่นิ้ว แต่วันนี้ไปดู ทั้งสวนมีหน่อไม้ใหม่ ๆ โผล่ดินมาเต็มสวนไปหมด ช่างน่าแปลกจริง ๆ" ขุนวังทั้งตกใจและดีใจ จึงพูดกับจี้เตียนว่า "วันนี้เพิ่งจะโผล่ยอด ถ้าขุดขึ้นมาก็ได้น้อย เลี้ยงไว้อีกสักคืน พรุ่งนี้ก็จะได้อีกเยอะ ก็พอเพียงแก่การขอบิณฑบาตสักครา" จี้เตียนว่า "ขอบคุณท่านขุนวัง อย่างนี้ก็ดี" ขุนวังจึงสั่งให้นำสุรามาร่วมดื่ม แล้วก็ขอให้ค้างแรมที่จวนนั้น พอเช้าวันรุ่งขึ้น ขุนวังกับจี้เตียนก็พากันเข้าสวน ก็เห็นพวกคนสวนกำลังขุดหน่อไม้ทั้งหมด รวมกันได้ห้าหาบ ขุนวังก็สั่งให้

คนงานห้าคนหาบตามพระจี้กงไปยังวัด จี้เตียนขอบคุณขุนวังแล้วลากลับวัด พอมาถึงประตูวัด พวกสงฆ์แลเห็นเข้าต่างก็ดีอกดีใจ รีบมาเรียนท่านเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสจึงร้องว่า “จี้เตียนขลังไม่ใช่เล่น” ชั่วครู่จี้เตียนก็มาถึงพร้อมกับหน่อไม้ห้าหาบ เจ้าอาวาสสั่งให้รับหน่อไม้ แล้วให้นำเงินห้าร้อยอีแปะให้แก่คนทั้งห้าไป แล้วก็สั่งให้ปรุงหน่อไม้ พอเสร็จก็ร่วมฉันพร้อมกับพวกสงฆ์ พวกสงฆ์ต่างก็ดีใจ ฉันเสร็จแล้วก็แยกย้ายกันไป

ผ่านไปไม่กี่วัน จี้เตียนฉุกคิดขึ้นมาได้ว่า ท่านเจ้าอาวาสเชียงแห่งวัดหลิงอิ่นได้ถึงแก่มรณภาพแล้ว ยังไม่ได้ไปงานศพ ทั้งยังได้ยินว่าพระอิ่งเที่ยหลิว (ควายเหล็ก) ได้เป็นเจ้าอาวาส ไม่รู้เป็นอย่างไรจึงตั้งใจจะไปดูสักหน่อย คิดแล้วก็ไปยังวัดหลิงอิ่น ถึงแล้วก็รอให้คนไปรายงาน เจ้าอาวาสคิดว่า “เขาเป็นคนวิกลจริต ถูกเจ้าอาวาสเชียงไล่ออกไป วันนี้ยังจะมาทำไมอีก หรือคิดถึงเรื่องเก่า ๆ คิดจะมารบกวนหรือ อย่าไปสนใจเขาเลย” คิดแล้วก็สั่งให้ผู้ดูแลไปบอกว่าไม่อยู่ จี้เตียนฟังแล้วก็หัวเราะ แล้วเดินไปยังหอตะวันตกเพื่อหาเสี่ยวซีถัง ปรากฏว่าไม่อยู่อีก จี้เตียนจึงถามหากับเด็กรับใช้ พลางขอยืมพู่กันกับที่ฝนหมึก แล้วเดินไปยังศาลาน้ำเย็นเขียนกลอนว่าเจ้าอาวาสดังนี้

หลายร้อยปีมาวัดหลิงอิ่นนี้
ทำไงดีควายเหล็กกั้นคอกไว้
เท้ากีบเป็นรูยากใช้ไถ
จมูกไร้รูร้อยเชือกบ่ได้
ธรรมจักษุก็บอดเหมือนม้าล่อ
ประตูวัดก็เหมือนประตูนรก
ธารน้ำเย็นมีปลาไม่มีนก
ทิ้งชื่อรกว่างไว้ในโลกา

เสร็จแล้วแต่งอีกบทหนึ่งว่าหอตะวันตก ดังนี้

หอเล็กเล็กหน้าต่างเล็กเล็ก
ห้องเล็กเล็กเตียงก็เล็กเล็ก
เข้าออกบ่าวเล็กเดินก้าวเล็ก
จิตใจเล็กเล็กรับใช้หอเล็กเล็ก

พอเขียนเสร็จก็เอากลอนทั้งสองบทส่งให้เด็กรับใช้ แล้วก็กลับวัด เด็กรับใช้ไม่กล้าปิดบัง ก็เอามาถวายแก่เจ้าอาวาส เจ้าอาวาสโกรธจัดว่า "เจ้าจี้เตียนโอหังเขียนกลอนสองบท คิดว่าตนเองรู้จักขุนนาง จึงกล้าที่จะไร้มารยาทขนาดนี้ เหยียดหยามข้าดูถูกว่าข้าไม่สำเร็จ" คิดโกรธอยู่ครู่หนึ่ง จึงคิดกลอุบายได้ว่า จะไปพึ่งนายอำเภอหลินอันเพราะสนิทกับข้าดี ข้าจะเขียนจดหมายขอร้องให้เขาตัดสนทั้งสองข้างของวัดเจิ้นฉือเสีย ทำให้ทำเลฮวงจุ้ยของวัดเสียไป เจ้าอาวาสของเขาต้องรู้ว่าเขาเป็นต้นเหตุ ก็ต้องขับไล่เขาออกจากวัด เพื่อให้รู้ถึงความร้ายกาจของข้าบ้าง คิดแล้วก็เขียนจดหมายถึงนายอำเภอเซียว

วันหนึ่งขณะที่เจ้าอาวาสเต๋อฮุยนั่งคุยอยู่กับจี้เตียนอยู่ ก็มียามประตูวิ่งเข้ามารายงานว่า "แย่แล้ว ! คาดเคราะห์มาถึงวัดแล้ว นายอำเภอหลินอันได้นำคนมาเป็นร้อยจะมาตัดสนสองข้างทางที่หน้าวัดทิ้ง !" เจ้าอาวาสพูดอย่างกังวลว่า "ต้นสนพวกนี้มีความเกี่ยวข้องกับฮวงจุ้ยของวัด หากถูกฟันทิ้ง ความหายนะของวัดนี้คงปรากฏให้เห็น จะทำไงดี" จี้เตียนว่า "ท่านเจ้าอาวาสโปรดเบาใจ ให้ศิษย์ไปพบเขาก่อน" เจ้าอาวาสว่า "ข้าได้ยินมาว่า เขาเป็นข้าราชการที่น่ากลัวมาก เจ้าต้องระมัดระวังตัวหน่อย ต้องไม่ยั่วให้เขาโกรธ มิฉะนั้นจะหมดหนทางแก้ไข" จี้เตียนว่า "อาจารย์วางใจ รับรองว่าไม่เป็นไร" ว่าแล้วก็เร่งรีบวิ่งออกนอกประตูวัดไป ทำความคารวะต่อนายอำเภอ แล้วว่า "ข้าพเจ้าคือเลขานุการวัด

เจิ่นฉือชื่อเต้าจี้ ขอเข้าพบท่านใต้เท้าขอรับ" เจ้าคือจี้เตียนใช่ไหม" จี้เตียนว่า "ขอรับ" ใต้เท้าเซียวว่า "ได้ยินว่าเจ้าแต่งกลอนเสียดสีด่าคนเก่ง วันนี้ข้าจะมาทำโทษตัดสนหน้าวัดของเจ้า ดูว่าเจ้ากล้าแต่งกลอนด่าข้าไหม" จี้เตียนว่า **"น้ำเน่าย่อมเกิดหนอน คนมีที่ให้เสียดสีก็เสียดสี"** ใต้เท้าเป็นผู้มีบุญบารมี ชาวบ้านต่างนับถือ ข้าพเจ้าสงฆ์ผู้น้อยไร้บารมี กล้าหรือจะเสียดสี ใต้เท้ามาเพื่อทำโทษต้นไม้ ผู้น้อยมิกล้ายุ่ง ขอกล่าวกลอนสักบท เพื่อขอชีวิตต้นหญ้าใบไม้ หวังใต้เท้าให้ความปรานี" ใต้เท้าเซียวว่า "ขอให้เจ้าจงกล่าวมาให้ข้าฟัง" จี้เตียนก็กล่าวออกไปว่า

ฉัตรสนสูงเทียมฟ้าเรียงซ้อนชั้น
ความสัมพันธ์เกี่ยวก้อยพระภูเขา
เขียวขจีนับพันปีไม่อับเฉา
ขวานจามเอาน่าสงสารหมดทางสู้
นอกหน้าต่างไร้เงาเต้นเห็นเพลินตา
ที่ชายคาไร้เสียงลมพัดกระพือ
ที่ทุกข์กระเรียนบินแต่เช้ามืด
พอกลับคืนไร้รังที่เคยนอน

นายอำเภอเซียวได้ฟังกลอนของจี้เตียนแล้ว ก็นิ่งอึ้งไป แล้วกล่าวว่า "ท่านนับว่าเป็นพระภิกษุที่มีความรู้สูง ข้าพเจ้าก็เข้าใจผิดฟังแต่คำผู้อื่น ทำให้สร้างเวรกรรมหนัก" ว่าแล้วก็สั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาแยกย้ายกันไป แล้วก็หันกลับมาทำความคารวะจี้เตียน แล้วว่า "นับเป็นกลอนที่ดี ทุกคำล้วนสะเทือนใจคน ที่บริเวณนี้เป็นเนินเขาเขียวขจี อาคารซ่อนอยู่ในหมอกเมฆ มีบรรยากาศแห่งธรรมรส คิอยากจะให้แต่งกลอนอีกบทหนึ่ง เพื่อข้าพเจ้าจะได้ศึกษา โปรดอย่าได้สงวนตัว" จี้เตียนฟังแล้ว ก็กล่าวเป็นกลอนออกมาว่า

หินขาวแลวาววับ ต่อเหลื่อมรับความเขียวชอุ่ม
เขียวชอุ่มที่ลึกลุ่ม ซ่อนเร้นกลุ่มกระท่อมวัดวา
ชงชาต้อนรับแขก เพ็ญเดือนแปดดุจบ้านข้า
หมอกเมฆเต็มตะกร้า ออกเที่ยวหาสมุนไพร

มหาภูตทั้งสี่ ให้มีว่างไม่ต้องคิด
ดอกไม้ถูกนกจิก กังขายิ้มแห่งพุทธะ
พิณถูกลมพัดพา ปริศนาแห่งธรรมะ
เช้านี้บังเอิญปะ ผู้เฒ่าตงป่อ[1]ในอดีต

นายอำเภอเซียวฟังแล้วชมไม่ขาดปากว่า "อาจารย์เข้าใจซ่อนปัญญาธรรมะโดดเด่นปฏิบัติธรรมแท้ ข้าพเจ้าขอถวายกลอนสักบท" ดังนี้

ไป่เป็นปุถุสงฆ์ คงอยู่ในโลกมนุษย์
แจ่มดั่งเพ็ญผ่องผุด ใสดั่งน้ำแข็งไร้ราคี
พอว่างคิดขยับ แต่งขับทกลอนกวี
เปลี่ยนรูปลักษณี เหลือไว้ในโลกทิพย์นภา

จากดวงจิตสู่ฌาน ใครถามหามีวิธี
ใจสว่างจิตดี ไม่ถ่ายทอดประทีปญาณ
เบื้องล่างตกสู่โลก หลงความโกรธอันยาวนาน
วันนี้เกษมศานต์ รู้หนทางสู่เบื้องบน

จี้เตียนฟังแล้วขอบคุณตั้งหลายครั้ง แล้วก็เชิญนายอำเภอเข้าวัดเพื่อเลี้ยงอาหารเจภายหลังอาหารแล้ว นายอำเภอก็ลากลับไป

ภายหลังนายอำเภอจากไปแล้ว เจ้าอาวาสก็กล่าวกับบรรดาสงฆ์ว่า "วันนี้หากไม่ใช่จี้เตียน สนพวกนี้คงไม่พ้นแน่" แล้วเรียกคนให้ไปตามหา

---

(1) ซูตงป่อ เป็นนักปราชญ์ และกวีนิพนธ์อันลือชื่อ

จี้เตียนเพื่อจะขอบคุณ ใครจะรู้ว่าจี้เตียนได้ไหวตัวออกไปเดินเล่นเสียแล้ว เดินมาถึงสะพานฉางเฉียว ก็เห็นที่หน้าประตูร้านขายหมี่คุณตาหวัง มีหนังสืองานศพติดอยู่ก็ตกใจรีบสาวเท้าเข้าไป ก็เห็นคุณยายหวังนั่งร้องไห้อยู่ข้างโลงศพ พอเห็นจี้เตียนมาก็พูดว่า "คุณตายามปกติก็สนิทกับท่าน วันมะรืนนี้จะเผา ขอให้ท่านเป็นผู้จุดไฟ เพื่อกล่าวคำอาลัย ให้เขาได้เกิดยังสุขาวดีตะวันตก คงได้เห็นความมีเยื่อใยของท่าน" จี้เตียนว่า "จะให้อาตมาจุดไฟก็ได้ ไว้ถึงวันมะรืนเสียก่อน" ว่าแล้วก็ออกไปนั่งเล่นบนสะพานฉางเฉียว ก็เห็นคนขายองุ่นชื่อเฉินอี๊ หาบกระจาดที่ว่างเปล่าผ่านมา เห็นจี้เตียนนั่งอยู่บนสะพาน จึงพูดว่า "อยากเชิญอาจารย์ดื่มสักกาก็ไม่มีโอกาส วันนี้นับว่ามีบุญสัมพันธ์ได้พบอาจารย์ว่างอยู่ ผมเองก็ไม่มีธุระ น่าจะไปดื่มกันคนละชามดีไหม" จี้เตียนว่า "ก็ดี ก็ดี" ทั้งสองเดินไปยังร้านเหล้า เฉินอี๊รีบเรียกให้มาบริการเหล้า จี้เตียนดื่มติดต่อกันหลายชามจนรู้สึกสบายใจ จึงมองมาทางเฉินอี๊แล้วกล่าวว่า "ขอบใจที่เลี้ยงข้า ข้ามีเรื่องจะพูดกับเจ้า ไม่รู้ว่าเจ้าจะยอมฟังไหม" เฉินอี๊ว่า "อาจารย์ย่อมมีเรื่องดี ขอได้พูดมาเถอะ ผู้น้อยไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่ฟัง" ไม่รู้ว่าจี้เตียนจะกล่าวอะไร โปรดติดตามตอนหน้า

อธิบายท้ายบท

1. ขุนวังเหมาเชิญอาตมาฉันหน่อไม้ อาตมาพูดถึงเหตุผลให้ฟังว่า "หนึ่งนิ้วสองนิ้วต้องเป็นเจ้าขุนมูลนาย หนึ่งฟุตสองฟุตก็ชาวบ้านเขากินกัน หากพระสงฆ์จะฉันต้องรอให้สูงเท่ารั้ว" ตอนนั้นอาตมาอยู่ในสภาพสงฆ์ มิกล้าหวังลาภปาก หน่อไม้ที่โผล่ดินมาเพียงหนึ่งนิ้วสองนิ้วสมัยก่อนพวกเจ้านายจึงมีโอกาส พอหน่อไม้สูงเป็นฟุต ก็เป็นผักสำหรับชาวบ้าน กว่าจะถึงพระสงค์ก็มีแต่หน่อไม้แก่ ๆ ขนาดสามารถนำมาทำรั้วบ้านได้ จึงสามารถกินได้ หมายความว่า "ผู้ออกบวชต้องกินของ

เหลือ กินพวกกากเดน จึงจะเป็นเนื้อนาบุญ หน่อไม้แก่ ๆ ทำรั้วบ้านอิ่มท้องแทงไส้ เอามามุงหลังคาหลบลมหลบฝนได้ ยังหลบหนาวก็ได้อีก ราคาก็ถูก เป็นการบำเพ็ญบุญบารมีให้สูงขึ้น

2. หน่อไม้ใหม่รสอร่อย อาตมาคิดว่าเจ้าอาวาสไม่มีลาภปาก จึงนำไปถวายเพื่อแสดงความกตัญญูและจะได้มีโอกาสให้เหล่าสงฆ์ได้กินบ้าง อาตมาก็ฝึกหัดเอาแบบอย่างพวกมด พอได้กลิ่นว่าที่ไหนมีอาหารก็จะบอกต่อ ๆ กันให้เพื่อนรู้ แสดงทั้งความกตัญญูและซื่อสัตย์

3. เหล่าสงฆ์ต้องกินหน่อไม้ เป็นการสิ้นเปลือง ลองฟังดู

หน่อไม้เป็นของแรกเกิด ถูกตามล่าเอาชีวิต
กินมันทั้งยังอ่อนอยู่ ไม่มีโอกาสได้เติบโต

สู้อยู่ในป่าลึกให้ฝนฟ้ากระหน่ำ เจ็บปวดร้องโอย ๆ พอเติบใหญ่ก็ยังถูกเขาตัดไปทำกระท่อม ก็สู้ถูกสงฆ์กลืนกิน จะได้ไปเกิดใหม่ยังแดนตะวันตก มีชีวิตยืนยาว เป็นเสาหลักแก้วิหารพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

4. กินหน่อไม้แล้วมีเลือดลมแรง นึกถึงเจ้าอาวาสวัดหลิงอิ่นที่จากไปไม่ได้ไปส่งศพ แถมได้ข่าวว่าเจ้าอาวาสอิ่งเที่ยหลิว (ควายเหล็ก) เป็นเจ้าอาวาส จึงอยากไปดูสักครั้ง หารู้ไม่ว่าคุณธรรมจิตของอาตมาพวกเขาก็รับไม่ได้ จึงหลบไม่พบหน้า อาตมาเลยอดทนไม่ไหวเลยแต่งกลอนว่าเขาบนกำแพง ยั่วจนอิ่งเที่ยหลิวคิดล้างแค้น คิดให้นายอำเภอเซียวมาทำลายฮวงจุ้ยของวัดโดยตัดสนหน้าวัดทิ้ง ทำให้เจ้าอาวาสกลัวจนใจหายใจคว่ำ โชคดีที่อาตมาแต่งกลอนตักเตือน จึงทำให้นายอำเภอยั้งมือ แถมยังเกิดความสัมพันธ์อันดี นั่นคือ

อยากทำลายฮวงจุ้ยวัด
สนทั้งวัดไม่มีความผิด
เจ้าควายเหล็กจิตหลงติด
จิตร้ายนักตกสู่ทางสามแพร่ง

ผู้ที่ออกบวช เห็นเรื่องที่ไม่ชอบแล้วหาทางทำลายผู้อื่น ควรหยุดได้แล้ว

จิตใจคับแคบ เต็มไปด้วยธาตุไฟ แล้วพูดได้อย่างไรว่าเมตตา รังแกคนข้างนอก พูดทำไมว่าจี้กงปลอม พุทธจริง ดูพวกคนดีที่โกรธแค้นทำตามอำเภอใจ ทำให้อาตมานี้ลำบาก ตั้งแต่ต้นที่อาตมาถูกฆ่าตัดหัว หากวันนี้ยังจะตัดสนเพื่อล้างแค้นอีก บาปกรรม บาปกรรม !

ตอนที่ 12

พุทธานุภาพรับเฉินอี๊เป็นศิษย์ ในความเมาธรรมจิตชี้ความไร้แสง

จี้เตียนกล่าวกับเฉินอี๊ว่า "ชีวิตคนเราในโลกนี้ เพื่อกายอันเหม็นเน่าที่ต้องกิน ข้าเห็นเจ้าไม่มีครอบครัว ทุกวันนี้จะวุ่นวายไปถึงเมื่อไร ทำไมไม่ตามอาตมาเข้าวัดบวชเป็นพระ กินแต่อิ่มพอสบายก็พอแล้ว" เฉินอี๊ว่าข้าน้อยคิดคะนึงมานานแล้ว กลัวจะเป็นคนโง่เขลา ไม่รู้ประสาอะไร เกรงจะบวชเป็นพระไม่ได้ หากอาจารย์ยอมพาผมไป วันนี้ก็ขอกราบท่านเป็นพระอาจารย์ ติดตามท่านอาจารย์เข้าวัด" จี้เตียนว่า "ตัดทันทีเจ็บปวด สู่ความเป็นภิกษุ" พอดื่มเสร็จก็นำเฉินอี๊เข้าวัดแล้วพาไปกราบท่านเจ้าอาวาสว่า "ศิษย์ได้พบลูกศิษย์คนหนึ่ง หวังให้เจ้าอาวาสรับไว้" เจ้าอาวาสว่า "ก็ดี ๆ " จึงสั่งให้ตระเตรียมธูปเทียน แล้วให้เฉินอี๊คุกเข่าต่อหน้า พระพุทธรูป ทำการปลงผมจุดเจิมบนหัว ตั้งชื่อใหม่ว่า เฉินบ้วนฝ้า นั่นคือ

กราบเป็นอาจารย์โดยมิคิดก่อนมา
กลับกลายมาเป็นหมือนลูกหลานกัน
ไม่ต้องเป็นเชื้อไขก็สัมพันธ์
หนทางอันกว้างใหญ่คือประตูธรรม

วันรุ่งขึ้น จี้เตียนนั่งว่างอยู่ จึงสั่งให้เฉินบ้วนฝ้าไปหาไฟจากโรงครัวมาให้ เฉินบ้วนฝ้าถามว่า "อาจารย์จะเอาไฟมาทำอะไร" จี้เตียนว่า "ตัวข้าถูกพวกหมัดกัดจนทนไม่ไหววันนี้จะปลงอนิจจังของมัน จึงต้องใช้ไฟ" เฉินบ้วนฝ้าฟังแล้วก็ไปหาไฟมากระทะหนึ่ง วางไว้ตรงหน้า จี้เตียนถอดเอาจีวรออก แล้วก็ปิ้งไว้เหนือไฟ พวกหมัดก็มุดออกมาหลายตัว มีอยู่คู่

หนึ่งกอดรัดกันกลม จี้เตียนหัวเราะว่า "ที่จริงพวกหมัดก็มีผัวเมียเหมือนกัน" ข้าจะกัดมัน ก็จะเปื้อนปากจะบี้มันตายก็จะเปื้อนมือ สู้ทำกงเต็กให้ เชิญพวกมันลงสู่ไฟเถอะ!" เสร็จแล้วก็ปัดจีวรพวกหมัดก็ร่วงสู่ไฟ จี้เตียนก็ร้องออกว่า

"เจ้าหมัดเอย ฟังข้าพูด พวกเจ้าควรจำไว้ หากยึดอยู่กับเลือดเนื้อให้สำเร็จก็จะเป็นอย่างเนื้อหนัง ความสะอาดไม่ไปปฏิบัติ ซ่อนอยู่ในความสกปรกของข้า แม้แต่ตัวเล็ก ๆ เท่าเม็ดงา ก็ยังเป็นสามีภรรยา อาศัยข้าเหมือนขุนเขา ดูดข้าเหมือนน้ำค้าง กายข้าก็มิใช่อยู่นาน แล้วเจ้าจะมั่นคงหรือ เตาไฟนี้ ขอให้อย่ากลัว จะได้ละทิ้ง จากกายเลื้อยคลาน แล้วเสาะแสวงหาหนทางสวรรค์"

แวบ ! เสียงระเบิดในเปลวไฟ ซี ๆ ซ่า ๆ ไม่แสวงหา !

เสร็จแล้วก็ใส่จีวรกลับเข้าที่แล้วว่า "เขาไม่ขยับ ข้าก็เงียบ สุขสบายดี !"

พูดพลางก็เดินออกไปข้างนอกพลาง ตรงไปถึงบ้านตาหวัง ก็พอดีกำลังจะจัดงานศพ จี้เตียนก็พูดกับคุณยายหวังว่า "ยายก็ไม่รู้จะไปเรียกใคร ข้าฯ ก็จะจัดแจงให้ก็แล้วกัน" แล้วร้องด้วยเสียงอันดังว่า

"ขนมหมี่บ้านตาหวัง สรรพคุณเป็นที่ชื่นชม โม่ถั่วหมดไปหลายพันหาบ นึ่งขนมเป็นพัน ๆ เข่ง หมดน้ำมันไปไม่รู้เท่าไร หมดฟืนไปเป็นหมื่น ๆ ท่อน วันนี้หยุดพักแล้ว ทุกวันทุกคนห่วงว่าจะอยู่ต่อไปได้อย่างไร โลงศพมาถึงที่นี่ จะพักพิงที่ไหนดี

เฮ้อ ! ลมตะวันออกพัดไม่ไป นกร้องไห้ดอกไม้ก็ร่วงหล่น น้ำไหลไปช่างเปล่าเปลี่ยว !"

ชาวบ้านหามโลงมาถึงหุบเขา ขอเชิญจี้เตียนจุดไฟ จี้เตียนถือคบไฟแล้วกล่าวว่าขอให้ทุกท่านฟัง

คุณยายหวังให้ข้าฉันขนมหมี่น้ำหวาน
ไหว้วานข้าช่วยคุณตาสู่ตะวันตก
ตะวันตกแสนแปดพันลี้ช่างวนวก
มิสู่วกกลับมาที่อวี่หางก่อน

จี้เตียนพูดจบก็จุดไฟ มีเสียงหัวเราะจากญาติแล้วพูดขึ้นว่า "อาจารย์พูดเรื่องน่าขันว่าแดนตะวันตกอยู่ไกล ยังไม่ทันได้ไปตรวจสอบแต่ทำไมจึงพูดว่าให้อยู่ที่ อวี่หาง" ขณะที่พูดยังไม่จบก็มีใครคนหนึ่งวิ่งเข้าไปรายงานข้างหน้าคุณยายหวังว่า "ยินดีต่อคุณยายด้วยที่หมู่บ้านอวี่หางเมื่อคืนนี้ลูกสาวยายได้คลอดหลานชายคนหนึ่ง ลูกเขยยายใช้ให้ข้าน้อยมารายงาน" ที่แท้คุณตาหวังมีลูกสาวคนหนึ่ง แต่งงานไปอยู่ที่หมู่บ้านอวี่หาง กำลังตั้งครรภ์ใกล้คลอดจึงไม่ได้มาเผาศพพ่อ ตอนที่ได้ข่าวว่าคลอดลูกเป็นชายก็ดีอกดีใจจึงถามไปว่า "ลูกชายหน้าตาเป็นไงบ้าง" คนนั้นบอกว่า "ไม่เพียงแต่หน้าตาดีเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องแปลกที่หน้าอกซ้ายมีตราประทับชื่อของคุณตาหวัง ใคร ๆ ก็สงสัยว่าคุณตากลับชาติมาเกิด" พวกพ้องได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกใจกลัว ถึงตอนนี้จึงได้รู้ว่าจี้เตียนไม่ใช่คนธรรมดาเลยพากันมารุมถามถึงกรรมเวรของพวกเขา จี้เตียนเห็นคนล้อมเข้ามาหนาแน่น จึงกระโดดขึ้นบนโต๊ะแล้วตีลังกา อ้ายของที่อยู่ข้างหน้าก็โผล่ออกมาให้เห็น พวกชาวบ้านถึงกับหัวเราะใหญ่ จี้เตียนถือโอกาสที่พวกเขาหัวเราะหลบออกไป

จากหุบเขาก็มาถึงประตูเชงปอ แล้วตรงไปยังใต้สะพานซินกวน มาถึงร้านขายยาของเฉินผิงจี้ แต่เฉินผิงจี้ไม่อยู่ ส่วนคุณแม่เฉินซึ่งนับถือจี้เตียนมากรีบชงชามาถวายแล้วก็เตรียมสุรามาเลี้ยง พอจี้เตียนเห็นสุราเข้าก็ไม่สนอะไรอีกแล้ว ดื่มติดต่อกันทีเดียวเสียสิบชาม จนรู้สึกมีอาการมึนเมา คุณแม่เฉินจึงไปรินเอาน้ำแกงปลาชามหนึ่งมาถวาย จี้เตียนก็ไม่ปฏิเสธดื่มสุราลงไปอีกชามแล้วตามด้วยน้ำแกงปลา โดยจี้เตียนดื่มเสียจนเมาโซเซแล้วลุกขึ้นกล่าวขอบคุณ คุณแม่เฉินเห็นเขาเมามากแล้วก็สั่งเสียว่า "ท่านต้องเดิน

ผ่านสนสิบลี้แถวนั้นเงียบมาก ท่านเมามากแล้วต้องระมัดระวังหน่อย" จี้เตียนก็ตอบรับไปอย่างงัวเงียว่า "ข้าเป็นพระตัวเปล่าต้องระวังอะไรอีกหรือ แต่คืนนี้ตีสี่สิ พวกท่านต้องระวังทางประตูหลังบ้านไว้" ว่าแล้วก็เดินโทง ๆ ออกไป คุณแม่เฉินได้ยินจี้เตียนว่าเช่นนั้นก็ให้สงสัย พอถึงเวลาตีสี่ก็ไม่วางใจจึงใช้ให้คนไปดู ก็บังเอิญมีขโมยกำลังขุดที่กำแพงหลังบ้านอยู่พอร้อง-เรียกมันก็วิ่งหนีไป เหตุการณ์ครั้งนี้ยิ่งทำให้เพิ่มความนับถือจี้เตียนมากขึ้นดุจพุทธเจ้ายังพระชนม์ชีพอยู่

กล่าวถึงจี้เตียนขณะเดินมาถึงประตูเชงปอ กำลังเมาได้ที่เขาก็สะดุดลื่นไถลล้มลงจะลุกก็ลุกไม่ขึ้น ขณะที่จะหลับตานอนก็มีทหารรักษาประตูกับพวกที่เดินผ่านมาพอดีต่างก็ล้อมมุงดู พวกที่จำได้ก็พูดว่า พระรูปนั้นคือจี้เตียนอยู่ที่วัดเจิ้นฉือ บ้างก็ว่าเขาแต่งกลอนเก่งเขียนรายงานดี บ้างก็ว่าข้า-ราชการคนนั้นไม่ถูกกับเขา บ้างก็ว่าพระรูปนี้ไม่ถูกต้องติดสุรา แล้วก็มีคนหนึ่งพูดขึ้นว่า พวกเรากำลังจะไปยังเซียะซันปอต้องผ่านวัดเจิ้นฉืออยู่แล้ว พวกเราช่วยพยุงไปส่งด้วยก็แล้วกัน พวกนั้นก็ว่า "ดี ๆ เป็นเรื่องดี" ว่าแล้วคนนั้นก็พยุงจี้เตียนขึ้นมาเอง จี้เตียนก็ช่วยยันเท้าเดินด้วยจึงได้ไม่กินแรง ผ่านมาถึงสนสิบลี้อย่างช้า ๆ จี้เตียนยันเท้าไม่อยู่จึงล้มลงอีก พวกเขาจะพยุงก็ลุกไม่ขึ้น คนนั้นเลยหมดปัญญาเลยปล่อยวางจี้เตียนไว้ ณ ที่นั่น แล้วเดินมาถึงวัดเจิ้นฉือช่วยเข้าไปรายงานให้ทราบ เฉินบ้วนฝ่ารีบร้อนเดินมาที่สนสิบลี้ก็พบจี้เตียนเมาจนกลิ่นฟุ้งไปหมดแถมยังหลับอยู่ที่พื้น เฉินบ้วนฝ่าจึงร้องเรียกว่า "อาจารย์ อาจารย์ตื่นเถอะ ผมจะพยุงกลับไป" จี้เตียนเห็นเป็นเฉินบ้วนฝ่าจึงด่าออกไปว่า "เจ้าควาย ! เจ้าไม่รู้หรือว่าอาจารย์เมาจนลุกไม่ขึ้นยังเรียกข้าให้ยืนขึ้นอีก ! เฉินบ้วนฝ่าหมดปัญญา จึงค่อย ๆ พยุงพาขึ้นมายืนแล้วก็งอตัวเองลงแบกอาจารย์ขึ้นหลัง พอเดินไปได้เพียงสิบก้าวรู้สึกฤทธิ์เหล้าจะสำแดงทำท่าจะอาเจียน เฉินบ้วนฝ่าว่า "อาจารย์ทนเอาหน่อยรอให้ถึงวัดเสียก่อนค่อยอาเจียน"จี้เตียนก็ไม่ว่าอะไรยังเดินต่อไปไม่ถึงสิบก้าว

จี้เตียนก็โอ้กอ้ากอาเจียนของสกปรกออกมา ลาดเต็มหัวเต็มหน้าเฉินบ้วนฝ้าไปหมด เฉินบ้วนฝ้าคิดจะวางลงมาเก็บเสียก่อนก็กลัวว่าจะเปลืองแรงก็สู้ทนกลิ่นเหม็นไปก่อน จนกระทั่งถึงวัดแล้ววางอาจารย์ลงบนโต๊ะทำหมี่ให้หลับอยู่อย่างนั้น แล้วจึงไปทำความสะอาดหัวกับหน้า กลับมาดูอาจารย์อีกทีก็ยังเห็นจี้เตียนนอนหลับปุ๋ยอยู่จึงนั่งเฝ้าอยู่ข้าง ๆ

เฝ้าอยู่ไม่นาน ทันใดก็เห็นจี้เตียนผลุนผลันกระโดดขึ้นมาร้องตะโกนว่า "ไร้นามลุกแล้วลุกแล้ว"(1) ตอนนี้เป็นยามที่ดึกสงัด เหล่าสงฆ์แม้จะได้ยินก็คิดว่าจี้เตียนเมาเหล้าแล้วโวยวายไม่มีใครสน เฉินบ้วนฝ้าก็กำลังงัวเงียก็ได้แต่ตบเบา ๆ ให้จี้เตียนนอน นอนต่อไปอีกไม่นานก็พบว่าจี้เตียนกระโดดขึ้นมาร้องอีกว่า "ไร้นามลุกแล้วลุกแล้ว" เวลายิ่งดึกสงัดพวกสงฆ์ต่างหลับหมดแล้ว จี้เตียนเรียกอยู่ตั้งนานก็ไม่มีใครสนใจ จึงวิ่งออกมาทางระเบียงร้องตะโกนว่า "ไร้นามลุกแล้วลุกแล้ว" มีความกระวนกระวายมากจึงวิ่งไปทุบประตูแต่ละห้องพลางร้องเรียกว่า "ไร้นามลุกแล้วลุกแล้ว" ร้องเรียกจนถึงยามสาม ทันใดนั้นที่ห้องอรหันต์ตะเกียงกระจกไฟลุกไหม้ถึงโคมผ้า(2) เกิดไฟไหม้ขึ้นแล้วพวกสงฆ์จึงตกใจตื่น พอลุกขึ้นได้ไฟก็ลุกไปตามลมไม่นานนักไฟก็ลุกลามถึงห้องที่พระสงฆ์นอนกัน พวกสงฆ์จึงชุลมุนช่วยกันดับไฟแต่สายไปเสียแล้ว ต่างวิ่งไปมา จี้เตียนจึงร้องด่าไปว่า "ข้าร้องเรียกครึ่งคืนก็อุดหูไม่ยอมฟัง ตอนนี้เผาเสียราบเรียบ น่าเสียดายท่านเจ้าอาวาสจากไปเสียแล้ว ไม่ได้พบหน้าตอนส่ง น่าสงสาร น่าสงสาร !" ขณะนั้นพวกสงฆ์ต่างทุกข์ร้อนจับกันเป็นกลุ่ม ๆ ก็ยังมีใจหันมาฟังเขาพูด จนกระทั่งรุ่งเช้า

---

(1) ไร้นาม หมายถึงไฟไร้นาม (ไฟธรรมดา) หากเป็นไฟมีนามได้แก่ไฟโทสะ ก็มักจะเรียกว่าไฟไร้แสง

(2) โคมผ้า เป็นโคมรูปทรงกระบอกมักมีแถบผ้าประมาณสี่ถึงแปดแถบแล้วแต่ขนาดบนแถบจะมีคำคาถาติดไว้ ใช้แขวนประดับสองข้างของแท่นบูชา

ก็มีเหล่าทหารและชาวบ้านต่างพากันมาตรวจหาสาเหตุของไฟไหม้และได้จับผู้ดูแลวัดไปสองคน พวกสงฆ์ต่างทุกข์ร้อน บ้างก็ตีอกตบเท้าโกรธแค้นว่า "พวกเราได้บำเพ็ญธรรมตลอดวันตั้งแต่ระฆังรุ่งอรุณจนถึงค่ำพระโพธิ-สัตว์มากมายก็มิได้มีจิตสัมผัสช่วยเหลือปกป้อง" จี้เตียนฟังแล้วหัวเราะลั่นว่า "พวกเจ้าพระขี้เท่อจะรู้อะไร" ความสำเร็จหรือทำลายเป็นเรื่องของโลกเกี่ยวข้องอะไรกับโพธิสัตว์ แล้วพูดออกมาสี่ประโยคว่า

"ไร้นามจุดกำเนิดแห่งลังเล
อาคารเท่คือกิเลสใจ
พุทธะแห่งข้าจิตสัมผัสได้
ตำหนักใหม่สำเร็จตามธรรมชาติ"

น่าเสียดายที่วัดเจิ่นฉืออันใหญ่โต ได้เกิดอัคคีภัยตั้งแต่เที่ยงคืนก่อน เพลิงไหม้จนถึงเที่ยงวันรุ่งขึ้นจึงสงบลง ตำหนักกลางพร้อมห้องเฉลียงสองข้างถูกไฟเผาผลาญหมด เหลือแต่ประตูวัดเท่านั้นที่ไม่ถูกทำลาย ตรวจนับจำนวนพระทั้งหมด ถึงแม้จะมีจำนวนมากแต่ก็อยู่ครบตามบัญชีแต่เจ้าอาวาสไม่เห็น บ้างว่าท่านนอนหลับสนิทคงถูกไฟคลอกตายแล้ว บ้างว่าคงหนีไฟไปนอกวัด พระทุกรูปต่างแยกย้ายกันออกหา ไม่รู้ว่าเจ้า-อาวาสไปอยู่ที่ไหน

อธิบายท้ายบทโดยพระอรหันต์จี้กง

1. พบเจ้าเฉินอี๊ คนขายผักกาด หาบของขายวุ่นวายทั้งวัน แต่เป็นเพราะมีรากธรรม เมื่อมาพบกันเข้าแล้วพูดว่า "เรามีบุญสัมพันธ์กัน อยากเชิญจี้เตียนดื่มสักชาม" ข้าเห็นว่าบุญสัมพันธ์เขาถึงเวลาแล้ว จึงเตือนเขาว่า "ชีวิตคนเราในโลก อยู่ไปก็เพื่อเจ้ากายอันเหม็นเน่านี้ ทำไมต้องทุกข์กับมันนัก สู้ออกบวชเป็นพระไม่ได้ มีความสะอาดสบายแถมยังสามารถคืนสู่เบื้องบนได้" เฉินอี๊ตอบรับทันทีจึงติดตามข้าไปบวช

2. เมื่อจุดธูปจุดเทียนแล้ว เฉินอี๊ก็คุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระพุทธรูป เจ้าอาวาสโกนผมเจิมศีรษะให้แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น "เฉินบ้วยฝ่า" นั่นคือ

การจุดธูปจุดเทียน	เป็นการละความสกปรก ที่ส่องวิญญาณมืด
การโกนผม	การโกนผมเป็นการโกนรูปลักษณ์แห่งความเป็นชาย หญิง ทิ้ง จะไม่ได้เกิดจิตที่มีรูป
การคุกเขาต่อหน้าพระ	มีดที่ตัดขาดจะคอยควบคุมเจ้าให้ฆ่ารูปลักษณ์เสีย ผู้ออกบวชเหมือนกันหมด
การลูบบนศีรษะ	ดูว่า หัวล้านกลมหรือไม่กลม ใสหรือไม่ใส หากไม่กลมไม่ใส ก็ต้องฝึกฝนจนเกิดแสง
การเจิม	เป็นการเปิดจุดญาณทวารเพื่อชี้จุดทางเกิดดับ เป็นการปิดประตูบาป ธรรมจักษุจงมองทางตรงข้างหน้าของเจ้า มือของอาจารย์ถือดวงประทีป ใส่ไว้ที่ประตูธรรมเพื่อให้รู้ว่าเมื่อก่อนก็มาจากทางนี้ จากวันนี้ก็จะไปทางนี้ เปิดประตูแห่งความสงบนิ่ง วันข้างหน้า (ขณะฉุกเฉิน) ก็จะได้หลบหลีกได้
เฉินอี๊ เปลี่ยนชื่อเป็น เฉินบ้วนฝ่า[1]	สรรพวิธีสู่ความเป็นหนึ่ง จิตหนึ่งก่อเกิดสรรพวิธี ตาไปเกิดหลาน หลานกลายเป็นตา อย่าง อู๋จี๋[2] เกิดไท้จี๋[3] ไท้จี๋ อยู่ที่อู๋จี๋ เหลือแต่จิตแท้จริง ก็คือ เขาญาณแห่งพระพุทธองค์

---

(1) บ้วนฝ่า มีความหมายว่า สรรพวิธี, หมื่นวิธี

(2) อู๋จี๋ หรือบ่เก๊ก คือ ชั้นไร้อรูปภูมิ เป็นฟ้าปางก่อน หรือชั้นนิพพาน

(3) ไท้จี๋ หรือไท้เก๊ก คือ สวรรค์ชั้นพรหม

3. เมาแล้วอาเจียนลาดใส่ เฉินบ้วนฝ้า เสียเต็มตัวก็เพื่อให้เขาได้ชำระล้างให้สะอาดจะได้บำเพ็ญดี
4. ฤทธิ์สุรามากมายนัก เตือนคนอย่าโลภดื่ม จะได้ไม่กายดับ บ้านสลายลูกเมียแยกจาก หากไม่เชื่อ ลองดูตอนกลางคืน จี้เตียนร้องเรียก "ไร้แสงลุกแล้ว ไร้แสงลุกแล้ว!" ไฟไหม้หมวกบนหัว คนก็ไม่รู้ กำลังฝันหวาน ไฟกำลังมาถึงบ้าน โปรดระมัดระวัง!
5. ไฟที่ไม่สว่าง หาสาเหตุไม่พบ ไหม้จนสะอาดราบเรียบ (ความหมายของชื่อวัด) ก็ไม่มี 199 ร้อนรนไป ก็ไม่มีประโยชน์ หมายความว่า "ฟ้าก็ว่างเปล่า ดินก็ว่างเปล่า ชีวิตคนเวิ้งว้างอยู่ท่ามกลาง วัดก็ว่างเปล่า พุทธะก็ว่างเปล่า ฝุ่นกิเลสตลบ พุทธไร้ร่องรอย"
6. ทำให้พวกพระเป็นทุกข์ โทษว่าโพธิสัตว์ไม่ศักดิ์สิทธิ์ ข้าเลยว่า "ความสำเร็จหรือการทำลายเป็นเรื่องทางโลก (เกิดดับเป็นเรื่องโลก ๆ) ไม่เกี่ยวข้องกับโพธิสัตว์" เมื่อเฉลยธรรมไม่เพียงสี่มหาภูติว่างเปล่า พุทธ โพธิสัตว์ก็ว่างเปล่า เป็นเพราะความว่างเปล่า จึงสามารถเกิดความดี ของเก่าหากไม่ไหม้ไป ของใหม่จะมีได้อย่างไร นั่นคือ

เผาวัดเก่าทิ้งไป **สบายโพธิสัตว์ไป**
ฟ้าดินต้องการตำหนักใหญ่ **กว้างขวางหลังคาสูง**

7. ไร้แสงก็ไปแล้วยังหาเจ้าอาวาสไม่พบ หรือว่าไปพร้อมไฟ เชิญติดตามหา

ตอนที่ 13

เจ้าอาวาสซ่งปีติยินดีในปริศนาธรรม จี้กงโกรธตีไหเหล้าแตก

ภายหลังเพลิงสงบลงแล้ว ยังไม่พบเจ้าอาวาส พวกพระก็เที่ยวออกค้นหาไปทุกแห่งแต่ก็ไร้ร่องรอย จี้เตียนเห็นแล้วก็ได้แต่ยิ้มว่า "พวกเจ้านี้ช่างโง่เง่าเสียจริง ข้าพเจ้าก็ได้บอกแต่พวกท่านแล้วว่า เจ้าอาวาสขึ้นสวรรค์แล้ว วันนี้ท่านกลับคืนสู่เบื้องบนแล้วจะหาท่านพบได้ที่ไหน!" พวกพระไม่ยอมเชื่อต่างก็ว่า "มีเรื่องอย่างนั้นหรือ ถูกเผาตายแล้วหรือ ถ้างั้นก็ต้องมีกระดูกเหลืออยู่บ้าง" ว่าแล้วก็เรียกพวกพนักงานโรงครัวลองไปคุ้ยหาดูบริเวณห้องเจ้าอาวาสคุ้ยอยู่พักใหญ่ก็พลันพบก้อนอิฐสี่เหลี่ยมอยู่ก้อนหนึ่งมีรอยหนังสืออยู่ด้วย พวกพระก็แย่งกันอ่านคำอำลาโลกแปดประโยคดังนี้

ตลอดชีวิตไร้โลภเกียรติยศ
สมบูรณ์ยกจีวรแต่สะดวกไป
ขณะจิตธรรมเกิดขึ้นจากใจ
ปริศนาธรรมไซร้เกิดจากฐานลิ้น

ร้อยพันหมื่นเคราะห์ปลอมไม่ปลอม
หกสิบสามปีพร้อมจริงไม่จริง
วันนี้ไร้นามขอไปภายในเงียบยิ่ง
ที่หนานผิงไม่เหลือไว้สักสิ่ง

พวกพระต่างดูกันจนกระจ่างจึงรู้ว่า ท่านเจ้าอาวาสเป็นอริยสงฆ์ได้อาศัยเหตุการณ์ครั้งนี้จากไป ทำให้รู้ความเป็นมาของจี้เตียนบ้าง จึงต่างไม่

พูดพล่าม จากนั้นจึงปรึกษากับจี้เตียนว่าจะเอาพวกไม้ที่ยังเหลืออยู่ปลูกกระต๊อบไม่กี่หลังเพื่อพักพิงชั่วคราว จี้เตียนว่าดีแล้วก็เดินไปแถวโรงครัวถึงแม้อาคารจะถูกไฟไหม้ไปแต่ยังมีหม้อน้ำร้อนเหลืออยู่หม้อใหญ่ จี้เตียนจึงร้องบอกว่า "เรื่องอื่นไว้ทีหลัง ทีนี่มีหม้อน้ำร้อน ให้ทุกคนมาล้างหน้ากันก่อน พวกท่านอย่ากังวลเลย ข้าพเจ้าจะขับร้องเพลงให้ฟังเพื่อคลายความร้อนรนดีไหม?" แล้วร้องว่า

วัดเอยวัดเจิ่นฉือ ที่เลื่องลือก่อสร้างเงินมหาศาล แค่ประเดี๋ยวเดียวก็เผาวอดวายมลายทั้งตำหนักใหญ่และห้องระเบียง เหลือเพียงกองเถ้าสี่กองดุจวัชรา พสุธา พุทธะและสวรรค์เรียบว่างเหมือนศาสนสถาน มีเหลือไว้บ้างไม่ขาดทุน คือหม้อน้ำอุ่นไว้ใช้กัน.....

พวกพระสงฆ์ฟังแล้วก็หัวเราะลั่นว่า "ทุกข์กังวลในวันนี้ ก็มีแต่ท่านที่พิกล ทุกข์ของพวกเราไว้ก่อนไม่ต้องพูดถึง แต่ผู้ดูแลวัดสองคนที่ถูกจับไปเข้าขื่ออยู่บนสะพานฉางเฉียว ท่านต้องไปช่วยเขาก่อนดีกว่า" จี้เตียนว่า "เรื่องง่ายนิดเดียว" ว่าแล้วก็วิ่งไปที่สะพานฉางเฉียว ก็พบสองคนถูกเข้าขื่ออยู่ที่นั่นจึงยิ้มว่า "หัวของเจ้าทั้งสองโผล่พ้นแผ่นกระดานออกมาเหมือนวางตะเกียงบนหิ้ง" ทั้งสองพูดว่า "พี่ชายแสนดี! เราทั้งสองทรมานอยู่ที่นี่ท่านยังไม่มาช่วยเรา กลับมาหัวเราะเรา" จี้เตียนหัวเราะว่า "อดทนสักหน่อยต้องช่วยเจ้าแน่นอน!" พูดจบก็เลยไปยังบ้านขุนวังเหมา ขุนวังเหมาพบแล้วพูดว่า "ได้ข่าวเคราะห์ร้ายของวัดท่านแล้วคงลำบากมากนะ" จี้เตียนว่า "บ้านของสงฆ์มีแต่ตัว กินฟรีอยู่ฟรีมีอะไรต้องลำบาก ที่ลำบากก็พวกอุปถัมภ์ต่างหาก เพราะต้องเดือดร้อนพวกเขาให้ช่วยกันสร้างใหม่ ตอนนี้มีสองคนถูกเข้าขื่อบนสะพานฉางเฉียว นี่คือความทุกข์ร้อนเฉพาะหน้าขอท่านขุนวังโปรดเมตตาด้วย" ขุนวังว่า "ไม่ต้องรีบร้อน เดี๋ยวข้าจะเขียน

หนังสือถึงนายอำเภอเซียว รับรองต้องปล่อยแน่ ขอท่านอยู่ดื่มสักแก้วสองแก้ว แก้กลุ้มเสียก่อน" ว่าแล้วก็เรียกคนให้จัดเตรียมเหล้าขึ้นมาแล้วดื่มเป็นเพื่อน จี้เตียนดื่มแล้วกล่าวว่า "ขอบคุณท่านขุนวังมีไมตรีจิตอย่างสูงที่รั้งให้อยู่ดื่มเหล้า แต่ข้าฯ เป็นห่วงพวกพระสงฆ์ทางโน้นเพราะไม่มีคนดูแล ขอกลับไปดู ๆ พวกเขาหน่อย" ว่าแล้วก็จากท่านขุนวังไป

พอมาถึงหน้าวัดก็เห็นผู้ดูแลวัดทั้งสองถูกปล่อยออกมาแล้ว ทั้งสองหันไปทางจี้เตียนแล้วว่า "ขอบคุณอาจารย์จี้กง" จี้เตียนว่า "ไม่ต้องขอบคุณหรอก แต่งูปราศจากหัวก็เลื้อยไม่ได้แน่ ที่วัดนี้ก็มีพระจำนวนมาก หากไม่มีเจ้าอาวาสดูแลจะปกครองกันอย่างไร" หัวหน้าพระสงฆ์ว่า "พวกเรากำลังปรึกษากันอยู่ ไม่ทราบว่าท่านจะเชิญเจ้าอาวาสองค์ไหนให้มาจัดการที่วัดนี้" จี้เตียนว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าคนอื่นมาก็ไม่ทันการณ์ นอกจากที่วัดเป๋าเปิ่น แห่งเมืองผู่โจว ท่านซ่งเส้าหลินจึงค่อยได้เรื่องหน่อย" ผู้ดูแลวัดว่า "เจ้าอาวาสองค์นี้ดีแต่อายุมากแล้วกลัวจะไม่ยอมมา" จี้เตียนว่า "ต้องการเขามาก็คงไม่ยาก แต่ต้องซื้อเหล้ามาให้ดื่มให้สบายหน่อย" ผู้ดูแลว่า "เรื่องนี้เกี่ยวกับพวกเรา ตอนนี้ข้าวต้มก็ยังกินกันไม่ค่อยอิ่ม แล้วจะมีเงินที่ไหนมาซื้อเหล้าเลี้ยงท่าน หากท่านไม่ยอมเขียนหนังสือก็ให้พวกเราลองเขียนสักฉบับหนึ่งไปขอเชิญเป็นการส่วนรวม" จี้เตียนว่า "หากหนังสือส่วนรวมไปเชิญเขาแล้วไม่มาก็จะถูกข้าพเจ้าหัวเราะ ถ้าในวัดไม่มีเหล้าดื่มข้าพเจ้าก็จะไปหาเจ้ามือคนใหม่" ว่าแล้วก็เดินออกไป

ทางวัดได้ออกจดหมายทางการฉบับหนึ่งแล้วเรียกผู้เดินหนังสือให้นำไปยังวัดเป๋าเปิ่นที่เมืองผู่โจว เมื่อเข้าพบเจ้าอาวาสซ่งเส้าหลินแล้วถวายหนังสือ เจ้าอาวาสเห็นหนังสือแล้วว่า "ขอบคุณในความนับถือของเหล่าสงฆ์ ที่จริงควรรับแต่เพราะอาตมาอายุมากแล้วจะไปได้อย่างไร" ผู้เดินหนังสือก็อ้อนวอนหลายครั้งเจ้าอาวาสก็ขอตัวอย่างยากเย็น ในที่สุด

ผู้เดินหนังสือก็หมดปัญญาจึงกลับมาวัดแล้วรายงานถึงการไม่ยอมมาของเจ้าอาวาส เหล่าสงฆ์นิ่งเงียบไปแล้วเอ่ยว่า "เขาไม่ยอมมาจะทำอย่างไรดี" หัวหน้าสงฆ์ว่า "นอกจากซื้อเหล้าเลี้ยงจี้เตียน เรียกเขาเขียนหนังสือจะได้มีความหวัง" พวกพระไม่มีทางอื่นอีก จึงช่วยกันเรี่ยไรเงิน ซื้อเหล้ามาให้ไหหนึ่ง แล้วเรียกคนไปตามหาจี้เตียนมา พอจี้เตียนพบเหล้าเข้าก็ไม่ว่าร่ำทำเพลง พอเหล้าเข้าปากก็ดื่มรวดเดียวติดต่อกันสิบชาม ดื่มเสียเพลินแล้วจึงถามว่า "พวกท่านหัวโล้นเหล่านี้ ปกติขี้เหนียวมาก ทำไมวันนี้จึงยอมควักเงินเลี้ยงข้าพเจ้าคิดว่าคงเชิญเจ้าอาวาสซ่งไม่สำเร็จละซิต้องให้ข้าพเจ้าเขียนหนังสือไปเชิญใช่ไหมล่ะ" พวกพระยิ้มแล้วว่า "ใช่ วิ่งเปล่ามาหนึ่งรอบแล้วจึงต้องมาขอร้องท่าน" จี้เตียนว่า "กินเหล้าของพวกท่านแล้วต้องไม่ปฏิเสธแน่" ว่าแล้วก็เรียกเอาพู่กันกับที่ฝนหมึกมา แล้วเขียนหนังสือฉบับหนึ่งให้กับคนเดินหนังสือไป แล้วก็ดื่มต่อจนกระทั่งเมา กล่าวฝ่ายคนเดินหนังสือได้เดินทางทั้งคืนจนถึงผู่โจวจนกระทั่งถึงวัดเป๋าเปิ่น แล้วเข้าพบเจ้าอา-วาส เจ้าอาวาสว่า "อาตมาก็ปฏิเสธท่านแล้วมาทำไมอีก" ผู้เดินหนังสือว่า "เลขาของวัดมีหนังสือจะถวาย" เจ้าอาวาสซ่งรับจดหมายแล้วเปิดดู หนังสือเขียนไว้ว่า

"การบำเพ็ญที่จุดธูปไหว้พระผ่านเวลาไปวัน ๆ เป็นอารมณ์ทางโลก
การบุกเบิกสร้างสวรรค์จึงนับว่าเป็นฝ้ามือผู้ศักดิ์สิทธิ์
ถึงแม้ทางโลกมีความสำเร็จ ก็ย่อมมีความเสื่อมเป็นธรรมดา
แต่ทางสวรรค์ไม่มี การไปแล้วไม่คืนกลับ

วัดเจิ่นฉือไม่ประสพโชคน่าเศร้านัก พังพินาศสูญสลาย
ที่น่าเศร้าเจ้าอาวาสเต๋อฮุยอำลาชั่วชีวิต ธาตุทั้งสี่ว่างเปล่า

ใต้ต้นมหาโพธิ์ สภาพการณ์อับเฉาโรยรา
แว่วเสียงท่ามกลางปัญญา ลมแห่งศาสนาจักหนาวเหน็บ

พระสงฆ์คืนกลับพระจันทร์เยือกเย็น ไป ๆ มา ๆ เหมือนนกที่
หวาดผวา เมื่อคนจากไปป่าเขาก็วังเวง ทรุดโทรมเสื่อมถอย
เหมือนเมฆถูกลมพัดให้ขาดสะบั้น เสียงกลองขาดหาย
จักเชิดชูพุทธบารมีได้อย่างไร ปัจจัยทั้งสี่เริ่มลำบาก
ความขายหน้าแห่งยูไลกำลังจะเผยให้เห็น
อยากจะให้วัดเป็นสถานอันศักดิ์สิทธิ์ น่าเที่ยวน่าศึกษา
จำต้องมีผู้มีบุญบารมีสูง ก็เห็นมีแต่ท่านอริยะสงฆ์เส้าหลินเท่านั้น
ที่เจริญรอยตามพระสังฆปรินายกองค์ที่หก ให้บารมีแผ่ทั้งสิบทิศ
เผยแผ่พุทธศาสนาให้มั่นคง เชิดชูสถาบันแห่งสงฆ์
โปรดอย่าได้ปฏิเสธที่หนทางไกล เป็นความตั้งใจของเหล่าสงฆ์
จึงได้ถวายหนังสือนี้มา ขอโปรดเป็นประมุขแห่งธรรมวนาลี

หากพระคุณเจ้ายอมรับ แม้เศษกระเบื้องก็พลันเปล่งรัศมีทอง
ให้ความเมตตา ดุจพุ่มไม้เขียวในดงหนาม เป็นศักดิ์เป็นศรี
เป็นความหวังแก่พวกข้าพเจ้าทั้งมวล จะไกลจะใกล้จะคอยฟังฝีไม้แจว
โปรดอย่าปฏิเสธ เห็นแก่ความเหนื่อยยากของน้ำหนึ่งใจเดียว
ปัญญาดุจพระอาทิตย์เบื้องหน้า รู้แตกฉานดุจคำจารึกบนหน้าผาสูง
ณ ชายเขาแห่งหนานผิงนี้ ปณิธานประหนึ่งแสงแห่งหลิงอิ่นทั้งปวง
เฝ้าหวังให้ท่านปรากฏกาย จักไม่เหนื่อยหน่ายแม้ถูกจูงไถเอย"

เจ้าอาวาสอ่านจบแล้วแสนจะดีใจเป็นอย่างยิ่งแล้วว่า "เลขาจี้ให้ความสำคัญก็คงต้องไปสักครา" แล้วก็บอกคนเดินหนังสือให้ไปรายงานเลขาจี้ว่า "ให้รอพบที่วัดอย่าออกไปไหน ข้าจะไปก่อนสิ้นเดือน" คนเดินหนังสือขอบคุณแล้วกลับมารายงานแก่เหล่าสงฆ์ให้ดีใจ แล้วพูดกับจี้เตียนว่า "ท่านต้องไม่ไปไหน เกรงว่าเมื่อเจ้าอาวาสซ่งมาแล้วไม่พบหน้าท่าน" จี้เตียนว่า "หากไม่ไปไหนก็ต้องมีเหล้ากิน" ว่าแล้วทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วเดินหลีกไป

ผู้ควบคุมวัด ปรึกษากับเหล่าสงฆ์ว่า "หากรั้งให้เขาอยู่จะหาเงินมาซื้อเหล้าทุกวันได้ที่ไหน ! หากไม่รั้งเขาไว้ก็เกรงว่า เจ้าอาวาสมาถึงแล้วจะไม่พบหน้าเขา ก็จะไม่พอใจ" หัวหน้าสงฆ์ว่า "ข้าฯ มีวิธียับยั้งเขาชั่วคราว เอาไหใหญ่ใบหนึ่งเอาน้ำใส่ให้เต็มแล้วเอาปูนยาปากให้แน่นแล้วบอกเขาว่าเป็นเหล้าชั้นดีที่ซื้อมา รอให้เจ้าอาวาสมาก่อนค่อยเปิดมาเลี้ยงท่าน พอเจ้าอาวาสมาแล้วเปิดออกมาเป็นน้ำก็คงจะหัวเราะเท่านั้น"ผู้ควบคุมวัดว่า "ยอด ยอด ยอด !" แล้วก็ให้คนไปตามหาจี้เตียนกลับมา พูดกับเขาให้เข้าใจให้รอเจ้าอาวาสมาก่อนค่อยเปิดเลี้ยงเขา ขอให้เขาเบาใจสักหน่อย" จี้เตียนว่า "หากเป็นเช่นนั้น ก็เอามาให้ดูก่อนค่อยเบาใจ" หัวหน้าสงฆ์ก็เรียกให้คนครัวไปแบกไหมาวางไว้ข้างหน้า จี้เตียนว่า "หากยกมาแล้วเปิดออกมาให้ชิมหน่อย" หัวหน้าสงฆ์ว่า "เหล้านี้เป็นเหล้าใหม่ หากเปิดออกตอนนี้ไอจะระเหยกลายเป็นเหล้าไม่มีรส" จี้เตียนว่า "พูดถูก ไหนี้ก็พอข้าพเจ้ากิน" แล้วก็เรียกคนหามไปเก็บไว้แต่ละวันก็ไปมองดูสองสามครั้ง

เวลาผ่านไปหลายวัน ก็มีคนรายงานว่าเจ้าอาวาสมาถึงแล้ว บรรดาสงฆ์รีบออกมาต้อนรับตั้งแต่ไกล ๆ แล้วก็รับเจ้าอาวาสมาพักที่ตำหนักชั่ว-คราว พอไหว้พระเสร็จแล้วก็เชิญเจ้าอาวาสนั่ง แล้วก็รายงานเรื่องแต่ละเรื่องให้พิจารณา เจ้าอาวาสก็อยากจะพูดกับจี้เตียน จี้เตียนรีบบอกปัดว่า "มีธุระค่อย ๆ พูดให้จบเรื่องธุระเสียก่อน" ว่าแล้วก็ผลุนผลันออกไป เรียกคนงานให้มาหามไหเหล้าออกมา แล้วเอาก้อนอิฐก้อนหนึ่ง กระเทาะที่ปากไหแล้วก้มหัวลงไปดมดูก็ไม่ได้กลิ่นเหล้า เอาชามมารินดูครึ่งชามก็รู้ว่าเป็นน้ำเปล่าเกิดโกรธขึ้นในใจจึงคว้าก้อนอิฐมาทุบไหจนแตก น้ำกระจายนองพื้นพวกสงฆ์ที่อยู่ข้าง ๆ ต่างก็ป้องปากหัวเราะ จี้เตียนเห็นแล้วยิ่งโกรธจัดแล้วด่าว่า "อ้ายพวกหัวโล้น กล้ามาเล่นตลกกับข้า" เจ้าอาวาสซึ่งได้ยินดังนั้นโดยที่ไม่รู้เบื้องหลังจึงถามไถ่ว่า "เรื่องอะไรกัน" ผู้รับใช้ว่า "อาจารย์จี้ต้องการดื่มเหล้าจนเกิดโมโห" เจ้าอาวาสว่า "จี้กงจะดื่มเหล้า ทำไมไม่ไป

ซื้อสักสองขวดมาเลี้ยงเขา" จี้เตียนได้ยินเจ้าอาวาสให้ไปซื้อเหล้ามาเลี้ยง ก็เข้ามาข้างหน้าแล้วพูดว่า "พวกหัวโล้นเหล่านี้ไม่ยอมซื้อ พูดแต่ว่าไม่มีเงิน มันน่าโมโหที่เอาน้ำมากรอกไหแล้วมาหลอกข้าพเจ้า แบบนี้มันไร้มารยาท น่าจะด่าหรือไม่ด่า" เจ้าอาวาสได้ยินว่าเอาน้ำแทนเหล้าก็อดไม่ได้ขึ้นมาว่า "สมควรด่า แต่ท่านอย่าไปยุ่งกับพวกเขาเลย ข้าจะซื้อเหล้าเลี้ยงท่านเอง" จี้เตียนว่า "เจ้าอาวาสมาแต่ไกลข้าพเจ้าก็ยังไม่คุ้นเคยกับท่าน ไม่มีเหตุผลที่จะให้ท่านเสียเงิน" เจ้าอาวาสว่า "ข้ากับท่านอยู่บ้านเดียวกัน จะมาแบ่งเขาแบ่งเราถูกหรือ" สักครู่ก็เรียกคนให้ไปซื้อเหล้ามา จี้เตียนขณะเปิดไหก็น้ำลายจะหกอยู่แล้ว ลำคอก็มีเสียงเอิ๊กอ๊าก ตอนนี้เหล้าก็อยู่ข้างหน้าจะทนอยู่ได้อย่างไรไหว ก็ไม่เกรงใจว่ายังอยู่ต่อหน้าเจ้าอาวาส จึงดื่มติดต่อกัน 7 - 8 ชามจนสบายใจ คิดถึงเรื่องครั้งก่อนก็หัวเราะขึ้นมาได้แล้วพูดกับเจ้าอาวาสว่า "ศิษย์ถูกพวกโล้นเหล่านี้เล่นหลอกเอา ตอนนี้คิดแล้วทั้งโกรธทั้งหัวเราะ จะแต่งกลอนสักสองตอนเพื่อแก้กลุ้ม และให้ท่านเจ้าอาวาสได้หัวเราะบ้าง" ว่าแล้วก็เรียกให้เอากระดาษมาเขียน เสร็จแล้วก็มอบให้เจ้าอาวาสดู

น้ำลายสอเต็มคอ	**มัวหลงรอว่าไหทั้งใบมีเหล้าเต็ม**
หวังเพียงสามจอก	**หวังหลอกให้น้ำลายหก**
คิดไม่ถึง	**จึงกลายเป็นของในซีหู**
อายพวกหมาหัวโล้น	**ตะโกนแล้วน่าขายหน้า**
ขาดทุนป่นปี้	**ชามหนึ่งเพิ่งหมดก็อีกชามหนึ่ง**
น้ำค้างถึงจะหวาน	**จะมีหรืออย่างที่พอ**
มิใช่โลภกินขอ	**ทั้งหมดล้วนอาศัยการสัมผัสกับจิตญาณ**
จะหนาวหรืออุ่น	**จัดแจงเองจะมีใครมาควบคุมหรือ**

เจ้าอาวาสอ่านแล้วหัวเราะไม่หยุดแล้วชมว่า "จี้กงมิเพียงความรู้ล้ำเลิศ แถมยังเล่นละครเก่ง จากอดีตถึงปัจจุบันยังไม่มีใครเทียบได้ เอ้อ ข้าเพิ่งมา

ถึงยังไม่ได้ถามรายละเอียด ไม่รู้ว่าวัดถูกไฟไหม้แล้ว ใบประกาศขอบริจาคได้ทำมาแขวนหรือยัง" จี้เตียนว่า "พวกโล้นเหล่านี้ต่างก็มุ่งหวังแต่ส่วนตน มีใครยอมมาจัดแจงเรื่องนี้ ต้องขอให้เจ้าอาวาสเป็นประธาน" เจ้าอาวาสว่า "ถ้าหากยังไม่ทำ ก็จะสายไปแล้ว วันนี้ก็ต้องอาศัยพู่กันของจี้กงอีกแล้ว" จี้เตียนว่า "เจ้าอาวาสมีคำสั่ง มิกล้าปฏิเสธแต่ถ้าไม่เมาใบประกาศก็ไม่สวย ขอให้เจ้าอาวาสเรียกผู้จัดการซื้อเหล้าอีกสักกาค่อยสบายหน่อย" เจ้าอาวาสว่า "เรื่องนี้ง่าย" ว่าแล้วก็เรียกคนไปซื้อเหล้ามาให้จี้เตียนดื่มอีก ไม่รู้ว่าทำแบบไหนต่อไป โปรดคอยติดตามคราวหน้า

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. ไฟไหม้วัดเจิ่นฉือ เจ้าอาวาสถูกไฟเผาไปด้วย อายุได้ 63 ปี ในกองเพลิงก็ไม่เหลืออะไรสักอย่าง มาก็ว่างไปก็ว่าง ได้ฆ่าเชื้อโรคไปด้วย ประหยัดโลงศพด้วย
2. วัดถูกไฟไหม้ พวกพระถูกควันไฟคลอกเสียจนหัวหมุนหัวปั่น หาเจ้าอาวาสไม่พบ พบแต่คำพูดที่เหลือไว้ จึงรู้ว่า "ไต้ซือจากไป" ขณะเดียวกันจี้เตียนก็ร่าเริงในภัยพิบัติ ร้องเพลงให้พวกพระฟังว่า "ทุกอย่างเรียบโล่ง เหลือแต่กองเถ้าสี่กองดุจวัชรา พสุธาพุทธะและสวรรค์ราบเรียบเหมือนศาสนสถาน..... มีเหลือไว้บ้างไม่ขาดทุน คือหม้อน้ำอุ่นได้ใช้กัน" ฮาฮ้า ทุกอย่างคืนสู่แผ่นดินบริสุทธิ์ น้ำเย็นเผาจนกลายเป็นน้ำร้อน ให้พวกพระได้ล้างความหลง ไม่ต้องให้พนักงานลำบากต้มน้ำร้อนให้ ทุกคนล้างจนสบายใจ! ทำไมพระจึงวิกลเช่นนี้ โปรดฟัง

สำเร็จมลายไม่อยู่ที่ ดับคือโลภโกรธหลง
วัดสลายข้ายังอยู่ ไม่ตายก็เป็นพระศักดิ์สิทธิ์

3. เจ้าอาวาสจากไปแล้ว ก็ต้องเชิญประมุขมาจัดแจง (วัดสลาย ที่ดินยังอยู่ ฟื้นจิตไหม้ไม่มลายจึงว่า วัดนี้ไม่ใช่วัด เพราะมีคนอยู่) พวก

พระอยากเชิญเจ้าอาวาสวัดเป้าเปิ่นมา เจ้าอาวาสชราแล้วไม่อยากไปอยู่ที่อื่น ก็เลยให้อาตมาทำหนังสือกราบเชิญท่านมา แต่อาตมาขาดเหล้าก็เขียนไม่ออก เหมือนเป็น

ไร้สุราทุกอย่างหยุด ได้สักจอกทุกข์มลาย
แต่งหนังสือเชิญเจ้านาย พู่กันเบาเป่าหูควาย

4. ท่านเจ้าอาวาสถูกอาตมามอมเมาด้วยวาจาจนสะเทือน จนต้องมาที่วัดเจิ่นฉือ ลองพิจารณาดู เป็นเพราะ "พวกพระเชิญไม่กระดิก จี้เตียนมือเหนือชั้น"
5. พวกพระต้องการรั้งจี้เตียนไว้เพื่อรอให้เจ้าอาวาสมา จึงเอาน้ำทำเป็นเหล้า (โดยใช้อุบาย เป็นอุบาย เพื่อให้พวกพระสบายใจ) หลอกให้อาตมาดีใจเปล่า พอรู้ที่หลัง โมโหใหญ่ ทุบไหแตกก็เหมือน ดอกไม้หล่นลงน้ำไหลสู่ตะวันออก เลยดีที่ให้เจ้าอาวาสมาได้

ตีหม้อแตกจนถึงพื้น ไหน้ำจืดไร้กลิ่นรส
จี้กงชอบของในจอก เมาขึ้นระเบียงฟ้าโดดทะเล

6. จะสร้างวัดใหม่ ยังต้องให้จี้เตียนช่วย ฮาฮ้า!

พระที่ดี หมดทางช่วย สวดมนต์ตีกลองเพื่อท้องอิ่ม
พระจี้กง เดินเมาเป๋ ถือขวดร้องเพลงล้างไส้พุง
คัมภีร์ดี พระสูตรเก๊ ดูใครปัญญาดีทำสำเร็จเอย

ตอนที่ 14

ใบประกาศก้องฟ้าโอรสสวรรค์ศรัทธา
สุรานำปริศนาธรรมปรับใจผู้กำกับ

เจ้าอาวาสซ่งซื้อเหล้ามาเลี้ยงจี้เตียน ดื่มจนเมาได้ที่แล้ว เกิดความปีติยิ่ง จึงยกพู่กันขึ้นเขียนว่า

ในจักรวาลนี้ ไม่ว่าจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เนื้อนาบุญอันมหาศาลที่สุดคงอยู่ในฟ้าดิน ถึงแม้พระอัคคีจะไม่เป็นธรรม พระพายก็ทำไม่รู้เป็นการเสริมอำนาจแห่งสมาธิกวาดต้อนรูปทิพย์คืนสู่อวกาศ ได้ทำลายความตระการตา กลับกลายเป็นเศษดิน ทำให้แผ่นดินแห่งตะวันออกกลับกลายเสื่อมถอย เพราะไม่รู้ความแยบยลแห่งตะวันตก ตัดขาดหนทางศึกษา ไม่เพียงแต่ขาดวัดไปแห่งหนึ่ง ณ ทะเลสาบแห่งนี้ ยังขาดความสะดวก ทำให้ขาดศาสน์ไปแห่งหนึ่ง หากคนมีพุทธะในใจ บำเพ็ญจริงโดยไม่มีอุปสรรค ที่เกรงคือ ตาเนื้อไร้วิชา ที่ต้องเห็นสภาพการณ์ ดังนั้นจึงต้องสะสมใหม่ ก่อสร้างเจดีย์เก้าชั้น คิดจะปฏิสังขรณ์ ทั้งสร้างพระปิดทอง โชคดีที่พื้นฐานยังอยู่ ถึงแม้เทียบกับความลำบากในการบุกเบิกใหม่ไม่ได้ แต่คนก็มีอยู่พร้อม มิต้องตามหาแรงงาน ได้รับโชคจากเบื้องบนคงสำเร็จในเร็ววัน ได้ฤกษ์ขุดดินก่อสร้างขาดการบริจาคเงินทองไม่ได้รวมทั้งบริจาคแรงกาย ให้สำเร็จยิ่งใหญ่ ดังนั้นจึงได้กราบขอร้องประชาชน ให้คนคิดเกิดศรัทธา เบื้องบนก็กราบประตูสวรรค์ ช่วยส่งสารตรงถึงโสตพระเบื้องบน หวังผู้หนึ่งเกิดศรัทธา หมื่นประชาอุดหนุนเงินทองดังทรายในแม่น้ำคงคา ผลสำเร็จดุจธรรมจักรขับเคลื่อน ระฆัง

กลองเริ่มดังสู่นภากาศ ธูปเทียนสว่างไสวสู่ฟ้าเบื้องก่อน จากนี้ไปนับหมื่น ๆ ปี สง่าน่าเกรงขามดุจวัชระ ทั้งเทพ คน เจ้า ผี บุญกุศลจักจารึกตลอดไป ณ เจดีย์อันถาวร

จึงกราบเรียนมาด้วยความเคารพ

เจ้าอาวาสเห็นใบประกาศที่จี้เตียนเขียนขึ้น มีความหมายลึกล้ำและละเอียดอ่อน รู้สึกซาบซึ้งปิติยินดียิ่งนัก จึงตอบรับเป็นเจ้าอาวาสวัดเจิ่นฉือ แล้วมีคำสั่งให้พนักงานคัดลอกให้เป็นระเบียบ แล้วให้ปิดประกาศไว้หน้าประตูวัด คนที่ผ่านไปผ่านมา ต่างชมเปาะว่าเขียนได้งามนัก มิช้ามินานข่าวก็แพร่ไปทั้งเมืองตลอดจนเศรษฐี ต่างก็มาอ่านใบประกาศส่วนใหญ่ศรัทธาบริจาค มีทั้งเงินทองข้าวสารและผ้าแพร มีมาทำบุญทุกวันจนเจ้าอาวาสรู้สึกดีใจกล่าวว่า "ผู้คนมีความศรัทธาเช่นนี้ ไม่ช้าวัดก็เริ่มลงมือก่อสร้างได้" จี้เตียนว่า "การบริจาคเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้หน้าวัดครึกครื้นเท่านั้นจะทำอะไรได้ อีกสองวันต้องมีไม่น้อยกว่าพันหมื่นชั่ง ต้องมีผู้บริจาครายใหญ่จึงจะลงมือได้" เจ้าอาวาสว่า "เตือนคนให้บริจาคก็จากน้อยไปสู่มาก พูดอะไรตั้งพันตั้งหมื่น" จี้เตียน หัวเราะว่า "ผู้บริจาคคนละเล็กน้อยรวมกันได้มากก็จริงแต่ช้า หากได้พบผู้บริจาครายใหญ่ที่เกินพันเกินหมื่นโดยที่เขาออกปากหยิบให้เอง" เจ้าอาวาสว่า "หากมีแบบนี้ก็ยิ่งดี"

เวลาผ่านไปสองวัน จี้เตียนรีบเข้ามายังห้องเจ้าอาวาส แล้วกล่าวกับเจ้าอาวาสว่า "ขอให้เอาใบประกาศที่หน้าประตูวัดมา แล้วให้ใช้ผ้าแพรดี ๆ ลอกเขียนอย่างบรรจงขึ้นมาผืนหนึ่ง" เจ้าอาวาสว่า "ใบประกาศแขวนอยู่หน้าประตูวัด ใคร ๆ ก็เห็นแล้วจะคัดลอกมาทำอะไร" จี้เตียนว่า "คือพวกที่ไม่ชอบออกนอกบ้านจะมาขอดู รีบเรียกคนเขียนเถอะ เดียวจะเขียนไม่ทัน" เจ้าอาวาสเห็นจี้เตียนพูดมีเหตุผล จึงเรียกคนให้เอาแพรไปเขียนผืนหนึ่ง พอเขียนเสร็จก็มีคนที่หน้าประตูเขามารายงานว่า "ที่นอกประตู

มีท่านขุนวังลี่ ขี่ม้ามาขอพบท่านเจ้าอาวาส" เจ้าอาวาสได้ยินแล้วรีบออกไปนอกประตู คำนับแล้วกล่าวต้อนรับว่า "มิทราบว่าใต้เท้ามาเยี่ยม ขอโทษที่ไม่ได้ไปต้อนรับข้างนอก ขอเชิญดื่มน้ำชาภายในก่อน" เมื่อขุนวังพบเจ้าอาวาสแล้ว ก็ลงจากหลังม้าพลางตอบว่า "มิต้องใช้น้ำชา ขอถามว่าใบประกาศหน้าวัดนี้ แขวนขึ้นไว้ตั้งแต่เมื่อไร" เจ้าอาวาสว่า "ตั้งแต่ 3 ค่ำ ถึงวันนี้ก็ 7 วันแล้ว" ขุนวังว่า "เมื่อคืนตอนยามสาม ท่านอ๋อง ได้ฝันว่าประพาสทะเลสาบซีหู ได้พบพระโพธิสัตว์ปรากฏขึ้นที่วัดเจิ่นฉือ ก็พอดีเห็นใบประกาศที่หน้าประตูวัด อักษรแต่ละตัวสว่างไสว ยังพบคำว่า **เบื้องบนก็กราบประตูสวรรค์** ในใบประกาศ พอทรงตื่นพระบรรทมก็จำไม่ค่อยได้ มิรู้ว่ามีอยู่หรือไม่ ดังนั้นจึงมีรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาสำรวจดู ก็พอดีมีใบประกาศหน้าประตูจริง ๆ ด้วย แล้วก็มีคำว่า เบื้องบนก็กราบประตูสวรรค์ นับว่าแปลกประหลาดมาก ข้าพเจ้าจะกลับไปรายงานมือเปล่าก็ไม่เหมาะ อยากรบกวนท่านเจ้าอาวาสช่วยคัดลอกให้แผ่นหนึ่ง เพื่อนำไปถวายพระองค์" เจ้าอาวาสสั่งให้พนักงานนำแพรที่เขียนไว้แล้ว ส่งให้ท่านขุนวังแล้วว่า "อาตมาได้คัดลอกไว้รอนานแล้ว" ขุนวังดีใจกล่าวว่า "ที่จริงอาจารย์ก็รู้ล่วงหน้าแล้วหรือ ข้าพเจ้าจะรายงานท่านอ๋องคงมีข่าวดีแน่ ๆ" พูดจบก็ขับม้าพุ่งออกไป เจ้าอาวาสได้พบข้าหลวงมาขอคัดลอกใบประกาศบอกเรื่องว่าพระองค์ทรงพระสุบิน ยิ่งทำให้รู้ว่าจี้เตียนมิใช่คนธรรมดา กำลังจะเข้ามาขอบใจจี้เตียนก็ไม่รู้ว่าเขาแล่นไปไหนเสียแล้ว

วันรุ่งขึ้น ขุนวังลี่ได้นำคนมาหลายคน พร้อมกับเงินสามหมื่นชั่งมายังวัด พูดว่า "เมื่อท่านอ๋องได้อ่านใบประกาศแล้ว ทรงตรัสว่าเหมือนกับในพระสุบิน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาลทั้งยังพบคำว่าช่วยส่งสารตรงถึงโสตเบื้องบน จึงทรงพอพระราชหฤทัยยิ่ง ดังนั้นจึงทรงบริจาคพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์สามหมื่นชั่ง เพื่อให้ก่อสร้างให้สำเร็จ จึงมีรับสั่งให้นำเงินมาพวกท่านโปรดตรวจตรารับไว้ ข้าพเจ้าจะกลับไปกราบทูลรายงาน"

เจ้าอาวาสดีใจมาก จึงนำพระสงฆ์ทั้งหมดห้าร้อยรูปมาจุดธูป เพื่อขอบพระคุณพระองค์แล้วจึงตรวจรับเงิน จากนั้นเชิญท่านขุนวังลี่ ให้อยู่รับประทานอาหารเจ จากนั้นขุนวังลี่ก็ลากลับไป

เมื่อเจ้าอาวาสมีเงินถึงสามหมื่นชั่งแล้ว มีพอเพียงจะสร้างวัด จึงได้หาฤกษ์ลงมือก่อสร้างเรียกคนให้หาซื้อพวกไม้ กระเบื้อง ปูน พร้อมกับหาช่างก่อสร้าง ข่าวการทรงพระสุบินเห็นใบประกาศ และการพระราชทานเงิน ได้แพร่สะพัดออกไปถึงหัวเมืองต่าง ๆ ตั้งแต่ข้าราชการระดับสูงจนถึงพ่อค้าประชาชน ทุกคนพากันมาดู ทำให้มีเงินล้นเหลือแต่กลับหาต้นซุงขนาดใหญ่ไม่ได้เลยในเมืองหลินอัน นายช่างกล่าวว่าจะหาได้ก็แต่ที่เสฉวน ซึ่งอยู่ไกลมาก ไม่มีใครจะไปซื้อ เมื่อซื้อแล้วก็บรรทุกมายากจะทำอย่างไรดี เจ้าอาวาสกระวนกระวายมาก จึงนำเรื่องนี้มาปรึกษากับจี้เตียน จี้เตียนว่า “หากมีใจจะทำงาน สวรรค์ก็ถามหาได้ เสฉวนถึงแม้จะไกล แต่ก็ยังอยู่บนพื้น หากจำเป็นต้องใช้ต่อให้ลำบากข้าพเจ้าก็ต้องทำ ให้ข้าพเจ้าไปหามาก็แล้วกันแต่ว่าระยะทางไกล ต้องดื่มเหล้าให้เมามาก ๆ” เจ้าอาวาสฟังแล้วทั้งดีใจทั้งตกใจ “ท่านล้อเล่นใช่ไหม” จี้เตียนว่า “ต่อหน้าคนอื่นล้อเล่นได้ ต่อหน้าเจ้าอาวาสไม่กล้าล้อเล่น” เจ้าอาวาสว่า “ถ้าพูดอย่างนี้ก็จริงนะซิ” ว่าแล้วก็รีบสั่งให้คนรีบไปซื้อเหล้าดี ๆ ให้จี้เตียนได้ดื่มจำนวนมาก จี้เตียนเห็นเหล้าดี ทั้งยังเป็นของเจ้าอาวาสเลี้ยงเขาเอง ในใจสุขอารมณ์ยิ่ง หนึ่งชามไม่พอ สองชามไม่หยุด เพียงครู่เดียวดื่มเสียยี่สิบ - สามสิบชาม ดื่มเสียจนตาค้าง ตัวนี้อ่อนปวกเปียก เหมือนคนที่ตายแล้ว นั่งก็ไม่อยู่ เจ้าอาวาสพูดกับเขา เขาก็เมาไม่รู้เรื่อง จึงบอกกับพนักงานรับใช้ว่า “จี้กงวันนี้เมาจนไม่รู้เรื่อง ลุกไม่ไหว พวกเจ้าช่วยพยุงเข้าไปที่พัก” ผู้รับใช้รับคำสั่ง คนหนึ่งก็พยุงไม่ไหว สองคนก็หามไม่ขึ้น ต้องใช้คนถึงสี่คนหามทั้งแคร่เข้าไปยังเตียงข้างใน ปล่อยให้นอนจนถึงวันรุ่งขึ้นก็ยังไม่ตื่น พวกพระสงฆ์ว่าเขาเมาจนตายแล้วแต่ตัวก็ยังอุ่นอยู่ ลมหายใจก็ยังปกติ

เรียกเขาให้ตื่นเขาก็ไม่ยอมตื่น ผู้จัดการเข้าไปต่อว่าเจ้าอาวาสว่า “เสฉวน ระยะทางไกล จี้เตียนคนเดียวจะไปได้อย่างไร เขารับปากรับคำคงเพียงจะหลอกกินเหล้า เจ้าอาวาสก็เชื่อเขาโกหก เมาจนหลับเหมือนตาย นอนมาทั้งคืนทั้งวันยังไม่ลุกขึ้น ถ้าหากจะให้เขาไปเสฉวน ไม่รู้จะเป็นเมื่อไร” เจ้าอาวาสว่า “จี้กงตอบรับแล้ว ย่อมมีวิธี เขาหรือกล้าหลอกข้า วันนี้นอนไม่ตื่นคงกินเหล้ามากไป รอให้เขาตื่นก่อนค่อยว่ากัน” ผู้จัดการเห็นเจ้าอาวาสพูดปกป้องก็มิกล้าต่อคำ

ผ่านไปอีกหนึ่งวัน จี้กงก็ยังนอนสลบไสลไม่ยอมลุกขึ้น ผู้จัดการร้อนใจก็มาพบเจ้าอาวาสพร้อมกับหัวหน้าสงฆ์แล้วพูดว่า “จี้เตียนนอนติดกันสองวันสองคืน ปลุกก็ไม่ตื่น หามก็หามไม่ขึ้น ไม่รู้ว่าเมาจนปอดบวมหรือเปล่า ต้องตามหาหมอมาตรวจให้ยาไหม เจ้าอาวาสว่า “เจ้าไม่ต้องร้อนรน เขาขึ้นมาเองได้” ทั้งสองถูกเจ้าอาวาสว่าเอา ก็มาพูดกับพวกพระว่า “เจ้าอาวาสต้องถูกจี้เตียนหลอกเอาแน่ ๆ หากไม่เชื่อให้เรียกเขาตื่นขึ้นมา ถ้าตื่นขึ้นมาก็ไปเสฉวนไม่ได้แน่ ๆ น่าขัน น่าขัน!”

จี้เตียนนอนถึงวันที่สาม ทันใดนั้นก็ลุกขึ้นฉับพลัน ร้องตะโกนว่า “ต้นซุงใหญ่มาแล้ว รีบเรียกช่างสร้างร้านขึ้นมา” พวกพระได้ยินหัวเราะกันใหญ่ต่างก็พูดว่า “จี้เตียนหลอกกินเหล้าของเจ้าอาวาสเมาหลับไปสามวันยังเพ้อละเมออีก วิกลจริง ๆ” จี้กงร้องเรียกอยู่ตั้งนานก็ไม่มีคนสนใจ จึงวิ่งเข้าไปในห้องเจ้าอาวาสแล้วว่า “พวกพระในวัดนี้ขี้เกียจกันเหลือเกิน ศิษย์เปลืองพลังจิตและพลังปราณไปมากกว่าจะได้ต้นซุงขนาดใหญ่มา เรียกให้พวกเขาบอกช่างก่อสร้างให้ตั้งร้านขึ้น ก็ไม่มีใครสนใจจะทำ” เจ้าอาวาสฟังแล้วก็ดูเหมือนจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งจึงถามว่า “ต้นซุงพวกนี้เอามาจากไหน” “ศิษย์คิดว่า ซุงใหญ่หนทางไกล หากมาทางลำน้ำก็จะสิ้นเปลืองแรง ดังนั้นจึงเอามาทางทะเล” เจ้าอาวาสว่า “หากมาทางทะเลก็ต้องมาทางจื้อเหมิง ถึงแม่น้ำเฉียนถัง ขึ้นฝั่ง แล้วทำไมต้องตั้งร้านด้วย”

จี้เตียนว่า "ซุงใหญ่จำนวนมาก หากมาทางเฉียนถัง ก็ต้องเปลืองแรงงานมาก ศิษย์เห็นบ่อน้ำ "ปลุกจิต" หน้าโบสถ์มีทางติดต่อกับทะเล ดังนั้นจึงลำเลียงซุงมาทางใต้บ่อ ดังนั้นจึงต้องตั้งร้าน" ผู้จัดการเรียนท่านเจ้าอาวาสว่า "อาจารย์โปรดอย่าเชื่อเขาพูดเพ้อเจ้อ เขากินเหล้าเมามาสามวันไม่ได้ไปไหน แล้วจะได้ซุงมาจากไหน ยังจะทำตั้งร้านให้เปลืองแรงงาน" เจ้าอาวาสว่า "ให้เจ้าไปทำตั้งร้านก็ไปซิ ทำไมต้องพูดมาก!" ผู้จัดการเห็นเจ้าอาวาสโมโหเลยไม่กล้าต่อคำ จึงเลี่ยงออกมา แล้วสั่งให้พวกช่างทำตั้งร้านขนาดใหญ่ขึ้นที่บ่อน้ำ ทั้งสี่ด้านมีลูกรอก มีเชือกคล้อง และมีตะขอผูกติดเชือกไว้ เตรียมพร้อมที่จะชักรอกต้นซุง เมื่อพวกช่างทำตั้งร้านเสร็จก็วิ่งมาดูที่ข้างบ่อ ก็เห็นมีแต่น้ำเต็มบ่อ ไม่เห็นมีแม้แต่ตอไม้ ต่างก็หัวเราะขึ้นมาว่า "จี้เตียนพูดเพ้อเจ้อจนเคยแล้วแต่ก็เอาเถอะ ทำไมเจ้าอาวาสก็พลอยไปด้วย" ผู้จัดการกำลังจะจับผิดเจ้าอาวาส จึงมารายงานว่า "ตั้งร้านสร้างเสร็จแล้วในบ่อก็มีแต่น้ำ ไม่รู้ว่าจะชักรอกเอาอะไร" เจ้าอาวาสถามจี้เตียนว่า "ไม่รู้ว่าซุงใหญ่จะมาถึงเมื่อไร" จี้เตียนว่า "ก็ราวอีกสามถึงห้าวัน หากเจ้าอาวาสต้องการเร็ว ก็ต้องซื้อเหล้าให้อีกหนึ่งกา ข้าพเจ้ามีเหล้าดื่มพรุ่งนี้ก็มาถึง" เจ้าอาวาสว่า "จะดื่มเหล้าไม่ยาก" ว่าแล้วก็สั่งให้คนไปซื้อเหล้ามาอีกสองขวดแล้วเอาไปให้จี้เตียน จี้เตียนก็ไม่ถามความยาว ดื่มเสียจนเมาแอ้แล้วก็ไปนอนอีก เจ้าอาวาสพอรู้ ๆ บ้างก็อดทนรออยู่ พวกพระเห็นเข้า ต่างจับกลุ่มกันพูด แล้วก็หัวร่อกันไม่หยุด

พอวันรุ่งขึ้น ฟ้าเริ่มสาง จี้เตียนรีบตื่นขึ้นแต่เช้าแล้วร้องตะโกนลั่นวัดว่า "ซุงมาแล้ว! ซุงมาแล้ว! รีบเรียกพวกช่างมาชักรอก" พวกพระได้ยินแล้วต่างก็ว่าจี้เตียนกำลังเพ้อเจ้อ ไม่มีใครสนใจเขา จี้เตียนก็วิ่งไปที่ห้องเจ้าอาวาสรายงานว่า "ซุงใหญ่มาถึงบ่อน้ำแล้ว ขอเชิญเจ้าอาวาสไปรับ" เจ้าอาวาสดีใจใหญ่ ตกแต่งจีวรแล้วก็เดินมาที่แท่นพระ ไหว้พระเสร็จแล้วก็เรียกผู้จัดการให้ตามพวกช่าง ให้ตามมาที่ข้างบ่อเพื่อสาวซุง ผู้จัดการสั่ง

แล้วหัวเราะ แต่เจ้าอาวาสสั่งว่า "ลองไม่มาซิ" พอเดินมาถึงข้างบ่อ ก็แลดูว่ามีเงาของหัวซุงหรือไม่ ผู้จัดการจะได้หัวเราะเจ้าอาวาส ก็จะไม่พูดว่ามีหรือไม่มี แต่จะให้เจ้าอาวาสดูด้วยตาเอง เมื่อเจ้าอาวาสมาถึงข้างบ่อแล้วมองดู ตรงกลางของบ่อน้ำ ก็มีหัวซุงโผล่พ้นพื้นน้ำขึ้นมาหนึ่งถึงสองฟุต เจ้าอาวาสเห็นแล้วก็ดีใจใหญ่ จึงเอาผ้าสไบเฉียงวางลง แล้วก้มกราบไปที่บ่อน้ำสี่ครั้ง ไหว้เสร็จก็พูดกับจี้เตียนว่า "จี้กงลำบากท่านจริง ๆ เลย" จี้เตียนว่า "เรื่องของพุทธกิจ จะพูดว่าลำบากได้อย่างไร แต่พวกหัวโล้นนี่ซิ เห็นหัวซุงโผล่ขึ้นมาแล้ว เรียกเขาให้เรียกคนงานมาชักรอกขึ้นมา ทำไมป่านนี้ยังไม่ยอมกระดิกมือ" เจ้าอาวาสเรียกผู้จัดการว่า "ซุงใหญ่มาถึงแล้ว ทำไมยังไม่ลงมือลงไม้" ผู้จัดการค่อย ๆ เดินไปข้างบ่อ มองดูอีกทีก็เห็นหัวซุงโผล่พ้นน้ำขึ้นมาก็ตกใจกลัว คิดในใจว่า "อิทธิฤทธิ์ของจี้เตียน ไม่คาดคิดเลยทีเดียว!" แล้วรีบออกคำสั่งให้พวกช่างลงมือทำงาน หย่อนเชือกและตะขอลงมา สับตะขอเข้าที่หัวซุง แล้วค่อย ๆ ชักรอกขึ้นมา ซุงที่เอาขึ้นมามีขนาดวัดรอบได้ 5 - 6 ฟุต ยาว 7 - 8 วา พอสาวขึ้นมาต้นหนึ่ง ก็เห็นอีกต้นหนึ่งโผล่พ้นน้ำขึ้นมา เจ้าอาวาสถามจี้เตียนว่า "ซุงใหญ่พวกนี้มีจำนวนเท่าไร" จี้เตียนว่า "เจ้าอาวาสไม่ต้องถาม ให้เรียกช่างมาคำนวนดูว่าต้องใช้จำนวนเท่าไรก็เอาเท่านั้นก็พอ อย่าให้สิ้นเปลือง" เจ้าอาวาสสั่งให้ช่างคำนวนดูว่าต้องเป็นเสาเท่าไรเป็นคานเท่าไร นับได้หกสิบเจ็ดสิบต้น ช่างบอกว่า "พอแล้ว" พูดเพียงคำเดียวว่าพอแล้ว ในบ่อน้ำก็ไม่มีไม้โผล่ขึ้นมาเลย พวกพระทั้งหลายต่างตกใจในความอัศจรรย์ และอิทธิฤทธิ์ของจี้เตียน

เมื่อทางวัดมีต้นซุงใหญ่เพียงพอแล้ว ชั่วเวลาผ่านไป ๒ ปี ทั้งตำหนักหอพระ ห้องเจ้าอาวาส ก็สร้างเสร็จ มีความสง่ากว่าเมื่อก่อนนั้นเสียอีก

มาวันหนึ่ง ขณะที่นั่งอยู่ใต้เงาเจดีย์เหลยฟง ที่ทอดตัวลงในสายน้ำซึ่งกำลังร่วมดื่มสุรากับเจ้าอาวาสฉาง ทันใดก็ได้ยินคนงานในวัด ร้องเรียกหา

“เจ้าอาวาสให้ตามหาท่านไปดื่มรีบ ๆ หน่อย” จี้เตียนได้ยินว่าเจ้าอาวาสตามหา จึงผละจากเจ้าอาวาสฉาง แล้วรีบกลับไปยังวัด เมื่อพบเจ้าอาวาสแล้วจึงว่า “คนงานที่ท่านเจ้าอาวาสให้เรียกหาศิษย์ มิทราบว่ามีอะไรจะชี้แนะ” เจ้าอาวาสว่า “ข้าเห็นว่างานก่อสร้างวัดได้เสร็จสิ้นไปเป็นส่วนใหญ่แล้ว จิตใจก็สบาย ดังนั้นจึงซื้อเหล้ามาเลี้ยงท่าน ไม่รู้ว่าท่านก็ได้ดื่มมาแล้วท่านจะดื่มได้อีกหรือไม่” จี้เตียนว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านขงจื่อ อริยชนได้กล่าวไว้ว่า “ทานไม่เบื่อของที่ละเอียด เคี้ยวไม่เบื่อเนื้อที่ละเอียด” ข้าพเจ้าขอเพิ่มเติมอีกสองคำ “เหล้าไม่เบื่อที่มีมาก ดื่มไม่เบื่อเมา” เมื่อมีก็เอามาดื่มเถอะ ทำไมจะดื่มไม่ลง” เจ้าอาวาสฟังแล้วดีใจใหญ่แล้วว่า “เหล้ายังไม่ทันดื่ม ก็ตีปริศนาธรรมแตกแล้ว ยอด ยอด ยอด” ว่าแล้วก็เรียกผู้รับใช้ให้เอาเหล้าออกมา จี้เตียนเห็นเหล้าเข้าก็ทำราวกับว่าไม่ได้ดื่มมานานพอยกติดมือก็ดื่มเสียตั้งสิบชาม พลางดื่มพลางพูดว่า “วันนี้รู้สึกละอายที่ต้องเชิญเจ้าอาวาสมาเป็นหลัก เรียกให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือ ตอนนี้ก็ได้รูปร่างขึ้นมาแล้ว เหลือแต่รูปที่จะเขียนลงข้างฝาผนัง ที่ระเบียงทั้งสองด้านซึ่งยังไม่ได้เขียน ศิษย์ก็ยังไม่เบาใจ” เจ้าอาวาสว่า “หากเจ้ายังไม่เบาใจ ทำไมไม่หาบริจาคจากข้าราชการอีก เพื่อให้เสร็จสมบูรณ์” จี้เตียนว่า “ท่านเจ้าอาวาสลองเรียกผู้ดูแลเอาสมุดมาตรวจดู ดูซิว่าเมืองหลินอันยังมีใครเหลืออีกที่ยังไม่ได้บริจาค” ผู้ดูแลตรวจไปตรวจมา ก็มีผู้กำกับหวังที่เพิ่งมารับตำแหน่งใหม่ ที่ยังไม่ได้บริจาค จี้เตียนว่า “ยังไม่ได้บริจาค รอให้ข้าพเจ้าไปบิณฑบาตคงต้องได้สักสามพันชั่งเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการวาดภาพผนัง เห็นทีต้องไปรบกวนเขาหน่อย” เจ้าอาวาสได้ยินว่าดังนั้น ก็ทำคิ้วย่นสั่นศีรษะไปมา “ผู้กำกับผู้นี้อย่าไปรบกวนเขาเป็นอันขาด มิเพียงไม่บริจาคเกรงว่าจะหาภัยมาใส่ตัว” จี้เตียนถามว่า “เพราะอะไร” เจ้าอาวาสว่า “ท่านยังไม่รู้ ข้าได้ยินว่าผู้กำกับคนนี้ เดิมทีเป็นนักศึกษายากจน ตอนยังไม่ได้ตำแหน่งมักไปอาศัยข้าววัด แต่ละครั้งมักถูกพวกพระแอบซ่อนไม่ยอมให้กินข้าว แถมยังยั่วเย้า

เขาอีก ดังนั้นเขาจึงเกลียดพวกพระมาก โกรธถึงกับเขียนด่าไว้บนกำแพงว่า **"เจอะคนก็หัวหดเหมือนเต่า เจอะข้าวก็คอยาวเหมือนห่าน"** ความโกรธเกลียดขนาดนี้ ท่านจะไปได้ประโยชน์อันใด จี้เตียนว่า "ไม่ต้องห่วงเขาโกรธเกลียดข้าพเจ้ายิ่งจะไปขอบิณฑบาต"

พวกพระเตือนจี้เตียนไม่ฟัง เขาไปด้วยความคะนองของเหล้า ตรงไปยังหน้าบ้านของผู้กำกับ ยืนอยู่บนสะพานซวนหวา ยื่นหน้าแหงนมองส่องเข้าไปในบ้าน เห็นผู้กำกับนั่งอยู่ในห้องรับแขก ผู้กำกับเห็นเข้าก็โกรธว่า "ข้าเป็นผู้พิทักษ์กฎหมาย ทำไมพวกพระยังทำเบ่งจ้องยืนมองอยู่ที่นั่น" ว่าแล้วก็สั่งให้พลตำรวจว่า "ไปจับมันมา" พวกพลตำรวจ 3 - 4 นาย รับคำสั่ง แล้วตรงไปที่สะพาน แล้วจับจี้เตียนให้มาคุกเข่าที่ห้องรับแขก ผู้กำกับตบโต๊ะด่าไปว่า "เจ้าหัวโล้นทำไมบังอาจนัก ยืนอยู่บนสะพานหน้าบ้านยื่นหัวจ้องมองเข้ามา" จี้เตียนว่า "ใต้เท้า นอกประตูที่ทำการทุกคนยืนได้ ทำไมอาตมาจะยืนบ้างไม่ได้หรือ" ผู้กำกับตบโต๊ะด่า "บังอาจ" จี้เตียนว่า "ทำไม แค่ยืนก็ว่าบังอาจ" ผู้กำกับว่า "เจ้ายังเสียงแข็ง ผู้อื่นเขายืนประเดี๋ยวก็ไป เจ้าพระขอทานไม่เพียงแต่ยืนแล้วไม่ไป ยังจ้องมองเข้ามาอย่างนี้ไม่นับว่าบังอาจหรือ" จี้เตียนว่า "อาตมาเพียงต้องการพบใต้เท้าแต่กลัวว่าไม่มีใครยอมมาเรียนใต้เท้า ดังนั้นจึงจำยืนมองจากที่นี่" ผู้กำกับว่า "เจ้ามีเรื่องอะไรจะมาพบข้า" จี้เตียนว่า "ได้ยินมาว่าใต้เท้าโกรธพวกพระดังนั้นจึงมาปรับความเข้าใจ" ผู้กำกับว่า "เจ้ารู้ว่าข้าโกรธพวกพระจากไหนแล้วเจ้ามีอะไรจะปรับความเข้าใจ" จี้เตียนว่า "อาตมาก็ไม่กล้าจะปรับความเข้าใจอะไรหรอกแต่เพราะมีกรรมสัมพันธ์จะพูดให้ใต้เท้าฟัง ขอให้ใต้เท้าได้พิจารณา" ผู้กำกับว่า "ขอให้พูดมา ถ้าพูดดีก็ไม่เอาโทษเจ้า หากพูดไม่ดีก็จะเพิ่มโทษเจ้า" จี้เตียนว่า "เมื่อก่อนนี้ **ซูตุงปอ** กับ **ฉิวเส้าโหยว หวงหลู่จือ ฝ่ออิ่นฉานซือ** สี่คนร่วมดื่มด้วยกัน ตุงปอเดินไปมาแล้วออกคำสั่งว่า ให้ทุกคนต่อกลอน บาทที่ต่อที่สำคัญ บาทแรกต้องเป็นของที่ตกพื้นแล้ว

ไม่มีเสียง บาทที่สองต้องเป็นชื่อของคนโบราณสองคน บาทสุดท้ายต้องมีสองประโยคที่มีเหตุผลคล้องกัน หากใครไม่ได้ก็ต้องปรับโทษ” ในตอนนั้นคนที่ยืนดูอยู่ข้าง ๆ จี้เตียนก็เป็นห่วงแทนจี้เตียน ส่วนจี้เตียนไม่ทุกข์ร้อนชี้หัวชี้มือว่า ใต้เท้าโปรดฟัง

ซูตุงปอ: “ขนพู่กัน ตกพื้นไม่มีเสียง แหงนหน้าพบ**ก่วนจ้ง ก่วนจ้ง**ถาม**เผาซู**ว่า ทำไมไม่ปลูกไผ่ **เผาซู**ว่า ต้องการเพียงสองสามลำ ลมพัดเย็นก็พอเพียง”

ฉินเส้าโหยว: “หิมะตกพื้นไม่มีเสียง แหงนหน้าพบ**ไป่ฉี่ ไป่ฉี่**ถาม**เหลียนฝ้อ** ทำไมไม่เลี้ยงห่าน **เหลียนผ้อ**ว่า ขนขาวลอยเต็มน้ำ ตีนแดงตีคลื่นใส”

หวงหลู่จือ: ขี้มอด ตกพื้นไม่มีเสียง แหงนหน้าพบ **ขงจื้อ ขงจื้อ**ถาม**หยวนฮุย** ทำไมไม่ปลูกเหมย **หยวนฮุย**ว่า ใต้หิมะลึกหมู่บ้านโน้น เมื่อคืนดอกเหมยบาน”

ฝ๋ออิ่นฉานซือ: “บุปผาสวรรค์ ตกถึงพื้นไม่มีเสียง แหงนหน้าพบ **เป่ากวง เป่ากวง**ถาม**วิมลเกียรติ** พระเข้าใกล้เป็นอย่างไร **วิมลเกียรติว่า** เจอะคนหัวหดเหมือนเต่าเจอะข้าวคอยาวเหมือนห่าน”

ผู้กำกับหวัง พอได้ยินแล้วสะเทือนถึงเรื่องราวในอดีต อดกลั้นไม่อยู่เลยหัวเราะขึ้นมาว่า “คติธรรมแยบยล น่าคิดมาก ขอถามว่าท่านเป็นพระวัดไหน มีชื่อว่าอะไร” จี้เตียนว่า “อาตมาเป็นพระเลขาวัดเจิ่นฉือ มีชื่อว่าเต้าจี้” ผู้กำกับหวังดีใจมาก กล่าวว่า “ที่แท้ ก็คือพระที่เขียนใบประกาศจนดังไปถึงพระกรรณ ชื่อเสียงไม่มีใครปาน ขอเชิญโปรดลุกขึ้น” มาทักทายกันใหม่ เสร็จแล้วก็เชิญเข้าห้องชั้นใน สั่งให้จัดสุรามาเลี้ยงกัน ผู้กำกับก็เฝ้าเลี้ยงรับรองทั้งสองดื่มกันจนสนิทสนม แล้วจี้เตียนจึงว่า “ที่วัดอาตมาถูกอัคคีภัย ตอนนี้ได้พระองค์ท่านกับขุนนางช่วยเหลือจนก่อสร้างเสร็จ เหลือ

แต่ภาพบนผนังระเบียงทั้งสองข้างที่ยังไม่เสร็จ อยากขอร้องให้ใต้เท้าช่วยเหลือ" ผู้กำกับว่า "ข้าพเจ้ารับหน้าที่ไม่นาน กลัวว่าจะไม่สามารถช่วยเหลือได้มาก แต่เมื่ออาจารย์จี้มาแล้วก็ต้องช่วยเหลือ เป็นเพราะมืดค่ำแล้วก็ขอให้ค้างคืนเลย ไว้พรุ่งนี้ค่อยตระเตรียมเงินสักสามพันชั่ง เรียกคนให้ไปถวายถึงวัดเจิ่นฉือ" จี้เตียนก็ขอบคุณผู้กำกับ เมื่อกลับถึงวัดไม่รู้ว่าเรื่องต่อไปเป็นอย่างไร

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. อาตมาต้องการให้เจ้าอาวาสเชื่อถือ พอเมาแล้วก็เขียนใบประกาศ เจ้าอาวาสเห็นแล้วชอบใจใหญ่กล่าวชมว่า "เป็นบทความชั้นเอก มิใช่ธรรมดา" เมื่อเขียนเสร็จ เอาแขวนไว้หน้าประตูวัด ให้คนเดินผ่านไปมาได้เห็นจะได้เกิดศรัทธาบริจาค เพื่อจะได้ก่อสร้างวัดใหม่ หลังจากนั้นถึงแม้จะมีผู้เข้ามาบริจาคในแต่ละวัน ก็หาเพียงพอไม่เพราะยังไม่มีรายใหญ่สักราย อาตมาจึงว่า "อยากได้ผู้บริจาครายใหญ่ ต้องไม่น้อยกว่าเป็นพันเป็นหมื่นถึงพอ" ว่าแล้วก็เรียกคนให้คัดลอกใบประกาศอีกใบไว้รอ.....
2. แขวนใบประกาศได้เจ็ดวัน อาตมาก็แผ่อิทธิฤทธิ์ กลางคืนก็เข้าฝันขอบริจาคจากท่านอ๋อง คืนนั้นท่านอ๋องฝันว่าได้มาเที่ยวที่ทะเลสาบซีหู ได้เห็นพระโพธิสัตว์ ได้เห็นวัดเจิ่นฉือเห็นใบประกาศหน้าวัด ในประกาศมีข้อความว่า "ขอกราบยามประตูสวรรค์ ให้ส่งสารถึงพระกรรณเบื้องบน หวังคนหนึ่งศรัทธา หมื่นประชาร่วมแรง....." เพื่อให้ท่านอ๋อง (โอรสสวรรค์) ได้บำเพ็ญกุศล พอท่านอ๋องตื่นขึ้นจึงสั่งให้มหาดเล็กมาตามหา ก็พบว่าในความฝันนั้นมีจริง ท่านอ๋องทรงโสมนัสบริจาคเงินสามหมื่นชั่ง การแสดงอิทธิฤทธิ์ครั้งนี้ จี้เตียนต้องรู้ล่วงหน้าก่อนแล้ว จึงยอมเขียนใบประกาศเพื่อให้โอรสสวรรค์ได้ใกล้ชิดองค์พุทธะจะได้หยั่งรากพระโพธิสัตว์

3. พวกข้าราชการ ขุนนางผู้ใหญ่ เมื่อเห็นท่านอ๋องประทานบริจาคถึงสามหมื่นชั่ง ต่างก็แย่งกันบริจาคเอาหน้า ทำให้ได้ปัจจัยเข้ามามากเพียงพอ พวกพระสงฆ์ก็ดีใจ นั่นคือ

สูญเสียวัดเจิ่นฉือไป เปลี่ยนมาได้เงินทอง
ผ้าแพรแถมดอกไม้ทอง ในหิมะกลับไม่มีฟืน

4. เงินทองพร้อมขาดแต่ต้นซุงใหญ่ เจ้าอาวาสซ่ง ใจคอกลัดกลุ้ม ช่างก่อสร้างว่า "ถ้าต้องการต้นซุงใหญ่ ที่มณฑลเสฉวนถึงจะมี ถึงแม้จะซื้อได้แล้ว ก็ไม่มีรถบรรทุก ไม่มีมือกลจะทำอย่างไร" อาตมาว่า "หากมีจิตจะทำงาน เบื้องบนก็ช่วยเหลือ เสฉวนแม้จะไกลก็ยังอยู่บนโลก" นั่นคือ

ความศรัทธาสุดยอด ทองในหินก็เอาได้
สุขาวดีแม้จะไกล บ้านอยู่ก็เป็นพระยูไล

5. อาตมา ยอมที่จะไปหาไม้ถึงเสฉวน เมื่อดื่มให้เมาแล้วนอนไปสามวันค่อยกลับมา เจ้าอาวาสถามว่า "ไปไหนมา" ข้าฯ ว่า "ไปซื้อไม้" ถามอีก "อาจหาญชาญชัยเช่นนี้ โลภหวังได้หักเปอร์เซนต์หรือ หรือให้พ่อค้าซุงเลี้ยงเหล้า" จี้เตียนว่า "หักเปอร์เซนต์ไม่มีดื่มเหล้าละก็มี แต่ก็อาศัยเหล้าสำรอกหมดแล้ว อย่างนี้ไม่นับว่าคอรัปชั่น ทำให้เจ้าอาวาสหมดทางกำจัด

6. พูดจาเมามาย เมื่อตื่นขึ้นมากลับเป็นเรื่องจริง เรียกพวกซุงให้ร่องมาตามใต้ทะเล หน้าวัดมีบ่อหนึ่งเรียกว่า "บ่อจิตตื่น" บ่อนี้มีทางทะลุถึงทะเล ฟังดูแล้วเป็นนิทานโกหก กายคนก็มี (บ่อจิตตื่น) ใต้ทะเลก็อยู่ที่ก้น มีปัสสาวะอุจจาระ ช่องทางที่สะดวกเช่นนี้ เป็นรากฐานของต้นซุงใหญ่ ข้างบนเป็นต้นมังกร (กระดูกสันหลัง) ข้างใต้ติดต่อถึงยมโลก

พอจิตคนตื่น อสุจิไม่หลั่ง ปราณไม่แตกสลาย ก็สามารถสร้างเจดีย์เจ็ดชั้นได้ พอเพิ่มเติมไม้กี่ท่อน (กระดูกซี่โครง) ก็สำเร็จเรียบร้อย

7. ไม่มากก็ไม่น้อย ซุง 60 - 70 ท่อน พอเพียงก็หยุด ถึงแม้จะไม่ต้องซื้อก็ควรประหยัดโทรศัพท์สำนักงานใช้ให้น้อยหน่อย

ตอนที่ 15

แสดงอภินิหารในการปิดทองพระ แก้หนี้กรรม คนตายเดินได้

ผู้กำกับหวัง นำเงินสามพันชั่งพร้อมกับผู้ใต้บังคับบัญชาให้มาส่งจี้เตียน เจ้าอาวาสและเหล่าสงฆ์ต่างแซ่ซ้องสรรเสริญว่า "บิณฑบาตจากคนผู้นี้ได้นับว่าเป็นฝีมือชั้นครู" เมื่อได้เงินมาแล้วก็จัดแจง หาช่างเขียนให้มาเขียนภาพทั้งสองข้างของระเบียง เวลาเพียงไม่กี่วันก็เขียนเสร็จเจ้าอาวาสปรึกษากับจี้เตียนว่า "ตอนนี้ทุกอย่างก็เสร็จเรียบร้อย ขาดเหลือแต่พระพุทธรูปสามองค์ที่ยังไม่ได้ปิดทอง เหลือแต่ของบริจาคปลีกย่อยจะนำไปเปลี่ยนเป็นทองก็ไม่ได้ ของไม่เป็นชิ้นเป็นอันจะทำไงดี" จี้เตียนว่า "ไม่ต้องพะวงหรอก ท่านเจ้าอาวาสเอาพวกของปลีกย่อยเหล่านี้ไปซื้อเหล้ามาเลี้ยงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับรองจะปิดทองพระพุทธรูปองค์ใหญ่ทั้งสามรูปองค์" เจ้าอาวาสว่า "ถ้าหากจี้กงยอมรับภาระในการปิดทองละก็จะซื้อเหล้ามาให้ดื่ม" จี้เตียนดีใจกล่าวว่า "ว่ากันเข้าใจแล้วก็รีบ ๆ ไปซื้อมา รอให้ข้าพเจ้าเมาเสียก่อน พรุ่งนี้ค่อยปิดทองก็จะปิดให้หนาสักหน่อยเจ้าอาวาสดีใจพลางเรียกพระทำบัญชี ให้นำเงินที่บริจาคใช้สำหรับปิดทองมาซื้อเหล้าให้จี้เตียน จี้เตียนดื่มเสียเมามายแล้วก็เข้านอน พอวันรุ่งขึ้น ก็รู้ว่าเงินสำหรับปิดทองยังมีเหลืออยู่ก็ดื่มอีก พระที่เก็บเงินก็ไปซื้อมาให้ดื่มอีกเพราะเจ้าอาวาสได้สั่งไว้ ดื่มแล้วก็ดื่มอีกติดต่อกันถึงสิบวัน จนเงินที่บริจาคซื้อเหล้าหมดลง คนที่จะมาบริจาคเงินเพื่อปิดทองพระ พอได้ยินว่าจี้เตียนนำไป

ซื้อเหล้ากินก็ไม่ยอมบริจาคอีก จี้เตียนจึงว่า “เหล้าหมดแล้วหรือ” ผู้ดูแลพูดกับจี้เตียนว่า “ท่านได้ใช้เงินปิดทองจนหมดแล้ว ที่แท้ปิดทองอยู่บนตัวท่าน ตอนนี้เงินก็หมดแล้วก็ยังไม่เห็นทองสักแผ่น คนเขาเลยไม่เชื่อจึงไม่ยอมบริจาคอีก หากท่านปิดทองได้ ทำไมไม่ปิดให้ดูสักองค์ก่อนเพื่อคนเขาจะได้เห็นจึงจะมาบริจาคอีก ถึงตอนนั้นกลัวว่าจะกินไม่หมด” จี้เตียนว่า “เจ้าก็พูดมีเหตุผล หากตอนนี้เจ้ายอมเจียดเงินมาให้อีกหน่อยเพื่อซื้อเหล้าอีกสองกา พอดื่มเสร็จเมาเหล้าแล้วก็จะลงมือปิดทอง” ผู้ดูแลได้ยินว่าดื่มเมาแล้วจะปิดทอง ก็เลยเรียกคนให้ไปซื้อมาอีกสองกา จี้เตียนดื่มเหล้าแล้วก็ไม่เมา ต้องการให้ผู้ดูแลไปซื้ออีก ผู้ดูแลก็ไปซื้อมาอีก จี้เตียนก็ดื่มจนหมดอีก แต่ก็ยังไม่เมาเต็มที่ก็จะเอาอีก ผู้ดูแลว่า “ท่านดื่มหมดไปสามกา เมาจนตาลายแล้วก็ยังจะดื่มอีก เงินนี้ก็ยักย้ายมาจากที่อื่น จะเอามากอย่างไงได้ท่านช่วยปิดทองขึ้นมาก่อนค่อยซื้อเหล้าเลี้ยงก็ไม่สายไป” จี้เตียนว่า “ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าอยากกินหรอกนะ แต่องค์พระสามองค์ ทั้งองค์ก็ใหญ่ต้องใช้ทองมาก หากดื่มไม่เมามากพอปิดขึ้นมา ขาดเหลือไม่พอก็เสียแรงเปล่า ซื้อให้กินอีกกาไม่ได้หรือ” ผู้ดูแลฟังแแล้วก็คิดว่าจี้กงจะหลอกกินเหล้า จึงร้องตอบไปอย่างแข็งขันว่า “ตอนนี้ไม่มีเงินซื้อแล้ว ท่านก็ดื่มพอแล้ว หากปิดทองไม่หมด เหลือเท่าไรค่อยหาบริจาคทำต่อให้เสร็จ ท่านช่วยทำให้ดูหน่อย” จี้เตียนว่า “หากพูดเช่นนี้ คืนนี้ข้าพเจ้าจะนอนบนแท่นพระ”

ตอนนี้บนแท่นพระพุทธรูป ตกแต่งเรียบร้อยแล้ว ผู้ดูแลเกรงว่าเขาจะทำเลอะเทอะจึงพูดว่า “จะนอนบนแท่นพระได้อย่างไร” จี้เตียนว่า “องค์พระอยู่บนแท่น แล้วข้าพเจ้าไม่ขึ้นไปจะให้ข้าพเจ้าปิดทองได้อย่างไร” ผู้ดูแลหมดปัญญาก็เลยสั่งให้พระที่ดูแลธูปเทียน ให้หาที่นอนขึ้นมา

ปูบนแท่นแล้วก็ให้เขาขึ้นไปนอนบนแท่นพระ จี้เตียนสั่งให้ผู้ดูแลธูปเทียนให้ยกพวกกระถางธูปเชิงเทียนที่ตั้งอยู่บนโต๊ะออกไปให้หมด แล้วก็เอาผ้าปูข้างบนแล้วสั่งผู้ดูแลว่า "ให้ปิดตำหนักหอพระเสียห้ามใครแอบดูเป็นอันขาด หากใครแอบดูแล้วปิดทองไม่เสร็จก็อย่ามาโทษข้านะ" พอสั่งเสร็จก็ขึ้นไปบนโต๊ะแล้วกางที่นอนออก พอหัวลงหมอนก็หลับสนิท ผู้ดูแลเห็นเข้ามีความแยบยลอยู่ ก็ไม่กล้าตอแย สั่งให้ปิดประตูหอพระแล้วเอากระดาษมาปิดตามช่องรูที่มีอยู่

ขณะนั้นท้องฟ้ามืดลงแล้ว พวกพระต่างไม่นิ่งนอนใจ หูก็คอยฟังอยู่นอกประตูในระยะแรกก็ไม่มีเสียงแม้แต่น้อย หัวหน้าพระว่า "ไม่เห็นมีสุ้มเสียง คงหลับสนิท คนเห็นแก่นอนจะปิดทองได้อย่างไร" พวกกรรมการพระว่า "อย่าว่าเขาเห็นแก่นอน เห็นแต่ตัวเปล่า ๆ มีทองอยู่ที่ไหน" บ้างก็ว่า "เป็นเพราะเจ้าอาวาสไม่เป็นตัวของตัวเองเชื่อเขาโกหก" คนนั้นก็ว่าคนนี้ก็พูด จนเวลาล่วงมาถึงยามสาม ทันใดก็ได้ยินเสียงโอ้กอ้ากดังลั่นไปหมด ผู้ดูแลได้ยินแล้วขาอ่อนลงว่า "แย่แล้ว ! ข้าพเจ้าบอกให้เขาดื่มน้อยหน่อยก็ไม่ยอมหยุดยั้ง หากอาเจียนใส่บนโต๊ะบูชาแล้วจะดูกระไร เรื่องปิดทองคงเป็นเรื่องคุยเสียมากกว่า" เวลาผ่านไปชั่วครู่เสียงอาเจียนก็ดังขึ้นอีก พวกพระว่า "พอแล้ว ! พอแล้ว ! จะปิดทองอะไรกัน รีบเปิดประตูแล้วเชิญเขาให้ออกมาไว ๆ จะได้เก็บกวาดน้อยหน่อย" ผู้ดูแลว่า "ถ้าหากเป็นการอาเจียนก็อดใจรออีกสักครึ่งชั่วยาม รอให้เขาออกมาก่อนแล้วค่อยเล่นงานเขา เข้าจะได้พูดไม่ออก ถึงตอนนั้น เจ้าอาวาสคงปากปิดสนิท หากเปิดเร็วไปแล้วเขายังไม่แล้วจะทำไฉน" พวกพระว่า "ก็ดี ! ก็ดี !" รอไปสักพักหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงอาเจียนยิ่งดังลั่นใหญ่ พวกพระ

ต่างทนไม่ไหวต้องการเปิดประตูเข้าไป ผู้ดูแลก็ทนไม่ได้ เมื่อฟังพวกพระจะเปิดประตูให้ได้ จะไม่เปิดก็ไม่ได้ว่าแล้วจึงเปิดเข้าไปดู แลเห็นพระพุทธรูปทั้งสามองค์ทุกองค์เหลืองอร่ามตระการตายิ่ง พระจี้กงก็กำลังอยู่ในท่าอุ้มพระพุทธรูปองค์ทางขวามือกำลังทำท่าอาเจียนอยู่ บนโต๊ะบูชาหามีของที่อาเจียนไม่ จี้เตียนกระโดดลงมาแล้วกล่าวโทษผู้ดูแลว่า "ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าเหล้าไม่พอ เรียกเจ้าให้ซื้ออีกกาก็ไม่ได้ ถ้ากินพอแล้วก็สามารถทำได้เสร็จสมบูรณ์ เจ้านี่ขี้เหนียวอย่างมากที่ไม่ยอมออกเงิน ตอนนี้ทางไหล่ขวาของพระพุทธรูปองค์ทางขวามือ ขาดทองปิดไปประมาณฟุตหนึ่ง หากเจ้าฟังข้ารออีกสักครู่ค่อยเปิดประตู รอให้ข้าพเจ้าพยายามอาเจียนให้หมดพุงเสียก่อนอาจจะปิดทองได้หมดก็เป็นได้ เจ้าก็มัวแต่ฟังพวกนั้นให้เปิดประตู ตอนนี้ส่วนที่ขาดไปจะทำไงดีข้าพเจ้าเห็นทีต้องอธิบายให้เจ้าอาวาสเข้าใจ จะได้ไม่โทษข้าพเจ้าว่าทำงานไม่เรียบร้อย" ผู้ดูแลเห็นอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของเขาเช่นนี้ก็ยอมรับผิดโดยดี "เป็นความผิดของข้าพเจ้าเอง" แล้วก็รายงานให้เจ้าอาวาสรู้ เจ้าอาวาสดีใจรีบ ๆ ล้างหน้าล้างมือแต่งจีวรแล้วก็เข้ามายังตำหนักพระ พวกพนักงานก็ตีกลองให้พวกสงฆ์ทั้งหมดมาประชุมกันแล้วเข้ามานมัสการองค์พระพุทธรูป ชาวบ้านเห็นรัศมีทองแสบตา มีความแวววาวกว่าทองทั่วไป ทุกคนต่างชมกันไม่หยุดปาก พอเห็นที่ไหล่ขวาขององค์พระพุทธรูปไม่ได้มีทองปิด ต่างถามกันก็ได้ความว่าขาดเหล้าไปหน่อยหนึ่ง กับเปิดประตูเร็วไปหน่อย เจ้าอาวาสโกรธจัดแล้วว่า "โทษอันนี้ต้องให้ผู้ดูแลไปซื้อทองมาปิดให้เสร็จ" ผู้ดูแลยอมจำนนต้องไปซื้อทอง แล้วหาช่างขึ้นไปปิดทอง และก็แปลกไม่ว่าจะทองร้อยเปอร์เซนต์ขนาดไหน เมื่อปิดขึ้นไป มองดูแล้วก็ยังเห็นว่าคล้ำกว่าที่อื่น ต่อมาภายหลังก็มีเพียงที่นี้แห่เดียวที่ทองจะลอกออก ส่วนที่อื่นไม่เป็น เป็นที่ตระหนัก

ดีว่าอานุภาพแห่งพุทธะไม่สิ้นสุดเหลือที่จะคิดได้ นั่นคือ

มิใช่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ไม่มีรอยศักดิ์สิทธิ์
หากประทับรอยศักดิ์สิทธิ์ต้องไม่ธรรมดา
ธรรมที่พูดกำกวมมักเป็นปริศนา
ยกตนว่าเป็นพระสูงศักดิ์มิอายหรือ

วันหนึ่ง จี้เตียนเข้าไปเที่ยวที่หมู่บ้านสนเก้าลี้ พอดีเจอะเศรษฐีคนหนึ่งกำลังจะก่อสร้างบ้าน กำลังจะขึ้นคานบ้าน เห็นจี้เตียนเดินผ่านมาพอดี รู้ว่าจี้เตียนมีวาจาสิทธิ์จึงเข้าไปนิมนต์ให้อยู่ ขอร้องให้จี้เตียนให้ศีลให้พร เพื่อเป็นมงคลฤกษ์ จี้เตียนว่า "พุทธพจน์นั้นมีอยู่แต่ต้องมีเหล้าดื่มให้สบาย พูดแล้วจะได้ศักดิ์สิทธิ์" เจ้าของบ้านก็รีบเรียกคนให้เอาเหล้ามาเลี้ยง จี้เตียนดื่มรวดเดียวสิบสามสิบสี่ชาม รู้สึกเมาบ้าง ก็เริ่มพูดขึ้นว่า "มงคลฤกษ์ถึงแล้ว ลงมือได้"พวกช่างได้ยินแล้ว ก็ช่วยกันยกคานขึ้นวางบนที่ตั้ง จี้เตียนก็ร้องด้วยเสียงอันดังว่า

วันนี้ยกคานขึ้นตั้ง
ขอให้กำเนิดพันศพ
เมียตายก่อนผัวตาย
ลูกอยู่พ่อตายก่อน

จี้เตียนพูดจบ ก็ไม่รอให้เจ้าภาพขอบคุณเดินหลีกไปเลย เจ้าของบ้านรู้สึกตกใจจึงพูดขึ้นว่า "พระสงฆ์รูปนี้ใช้ไม่ได้ ข้านี้อุตส่าห์เลี้ยงเหล้าเสียอย่างดี อยากให้เขาให้ศีลให้พรเอาฤกษ์ เขากลับพูดเรื่องศพเรื่องตายอย่างนี้ร้ายมาก น่าจะอยู่เพื่อให้ด่าเสียทีหนึ่งก็จะดี"คนงานคนหนึ่งพูดขึ้นว่า "พระสงฆ์องค์นี้ พูดแต่ละคำล้วนเป็นศีลเป็นพร ท่านจะไปว่าเขาทำไม "เจ้าของบ้านกำลังโกรธอยู่พูดว่า "พูดแต่เรื่องตายจะดีอย่างไร"คนงานว่า "ท่านลองคิดดู บ้านหลังนี้ หากกำเนิดศพพันศพ (หมายความว่ามีคนเกิดที่บ้านหลังนี้ตั้งพันคน) บ้านหลังนี้ต้องมีอายุอยู่ถึงหลายร้อยปีเป็นอย่างน้อย

ภรรยาตายก่อนสามี ก็หมายความว่า จะไม่มีหญิงหม้ายลูกอยู่พ่อตายก่อน แสดงว่ามีผู้สืบสกุลกันต่อ ๆ ไป ความเป็นมงคลของคนเรา ก็มีไม่มากไปกว่านี้น่าจะรีบไปตามท่านมาขอบคุณ !" เจ้าของบ้านฟังแล้วก็คิดได้ จึงรับสั่งให้คนไปตาม ก็ไม่รู้ว่าไปถึงไหนแล้ว

จี้เตียนเดินมาถึงร้านขายเกี๊ยว เจ้าของร้านรู้จักจี้เตียนจึงออกมาต้อนรับเข้าไปดื่มชา จี้เตียนดื่มแล้วพูดว่า "ข้าเห็นเจ้ามีอัธยาศัยดี ไม่มีอะไรตอบแทนเจ้าเอาพู่กันกับที่ฝนหมึกมา จะเขียนหนังสือเกี่ยวกับเกี๊ยวติดไว้ข้างฝาให้คนเขาดู" เจ้าของร้านรีบหาพู่กันมาให้ จี้เตียนยกพู่กันขึ้นมาเขียนว่า

ข้างนอกเหมือนห่อของ ภายในเก็บของดี ทั้งนวดทั้งคลึง ปั้นได้รูปสวย ๆ ข้าหวังทำมาหากิน พวกเขาหวังอร่อยปาก ไม่ต้องเอาขึ้นเขียงสับ เพียงกลิ้งขลุกขลิกในหม้อน้ำเดือดช่วยแก้ให้หายหิว ไม่มีกระดูก ไม่เหมาะแกล้มเหล้า ถ้าคีบได้ก็ได้กิน ถ้าคีบไม่ได้ก็กลิ้งไปทางซ้ายทีทางขวาที นึกขึ้นได้เมื่อครั้งพระป่ากัดมันแตก ตอนนั้นรีบคายลงเต็มพื้น ร้องเสียงดังลั่น

พอจี้เตียนเขียนเสร็จ ทันใดนั้นก็มีคนหนึ่งหน้าตาซีดเหลือง วิ่งมาถึงหน้าบ้านแล้วล้มลง มองดูรู้สึกว่าจะสิ้นใจเสียแล้ว เจ้าของร้านเห็นเข้ารู้สึกตกใจกลัว ขาสั่นพูดว่า "คนตายผู้นี้จะทำไงดี" จี้เตียนว่า ไม่ต้องกลัวเดี๋ยวข้าเรียกเขาไปก็แล้วกัน !" ว่าแล้วก็พูดกับคนตายว่า

คนตายเอ๋ยเจ้าอยู่ไหน
ทำไมเจ็บป่วยตายข้างถนน
ข้าจะชี้ทางให้เจ้าพ้น
ข้างหน้าสงบพักผ่อนดี

พอพูดจบก็เห็นคนตายลุกขึ้นฉับพลันราวกับยังมีชีวิตอยู่ แล้วก็มุ่งตรงไปข้างหน้าไปจนถึงเชิงเนินเขาแล้วก็ล้มลงตาย เจ้าของร้านและคนรอบข้างต่างก็เห็น ดีใจจนพูดไม่ถูกต่างขอบคุณไม่หยุดปาก ! พอหันมา

จะขอบคุณจี้เตียนก็หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ขณะที่เดินมาถึงสระน้ำ "บ้วนกง" ก็เห็นคนอยู่หมู่หนึ่งกำลังนั่งกินหอยขม โดยสับก้นหอยขมขาด แล้วเอาเข็มแหลมแทงเนื้อหอยออกมารับประทาน จี้เตียนเห็นแล้วก็ร้อง "อมิตตาพุทธ" แล้วพูดว่า "มีรสชาติอะไร ตัดชีวิตตั้งมากมาย ขอบิณฑบาตเอาไปปล่อยดีไหม" จี้เตียนพูดจบ พวกนั้นหัวเราะว่า "อาจารย์อย่าล้อเล่น หอยขมที่สับก้นตายหมดแล้ว จะปล่อยสัตว์ได้อย่างไร"จี้เตียนว่า "หากไม่ยอมปล่อยก็ตาย หากยอมปล่อยแม้ไม่มีก้นก็เป็นได้ การเกิดการตายก็อยู่ที่หนึ่งขณะจิตของพวกเจ้านี่เอง" พวกนั้นก็เอาหอยขมเหล่านั้นส่งให้จี้เตียนไปพลางพูดว่า "หากเป็นเช่นนี้พวกเราก็ยอมเสียสละ ขอให้อาจารย์ช่วยปล่อยชีวิตมันให้พวกเราได้ดูหน่อย" จี้เตียนรับมาไว้ในมือ แล้วก็พากันเดินไปที่สระน้ำ ปากก็กล่าวว่า

"เจ้าหอยขมเจ้าหอยขม ก็เป็นสิ่งมีชีวิต แม้ชีวิตจะสั้น ๆ จิตจะไม่รู้หรือ ! โชคไม่ดีที่พบคนตะกละ จึงตายในหม้อน้ำเดือด หากมีบุญสัมพันธ์กับพลานุภาพแห่งพุทธะ ให้ชีวิตเจ้าในสระสะอาด อย่าโทษว่าไม่มีก้นเลย ควรรู้ว่าเป็นทางสะดวก

เฮ้อ ! ตอนนี้ก็กลับไปยังสายน้ำที่สะอาดอีกครั้ง จะได้อยู่รวมกับพวก ปู ปลา อย่างเคย"

พวกเขามองในสระก็เห็นหอยขมที่ตายแล้วกลับพื้นขึ้นมาใหม่ รู้สึกตกใจกลัว พอกลับมาจะถามจี้เตียนว่าถึงสาเหตุ ก็ไม่รู้ว่าจี้เตียนนั้นไปถึงไหนแล้ว เรื่องนี้จึงถูกเล่าขานมาต่อ ๆ กันว่า เป็นหอยขมที่ไร้ก้น แห่งสระน้ำ บ้วนกง นั้นคือ

พวกโหดร้ายชั่วช้าที่ยังอยู่น่าจะตาย
ความตายไม่น่ามีกับผู้เมตตาการุณย์
ทั้งนี้อยู่ที่ชะตาชีวิตที่ต่างกัน
อย่ามัวคิดว่ามันเป็นอานุภาพแห่งพุทธะ

อยู่มาวันหนึ่งที่หน้าวัด ขณะที่ฝนกำลังตกหนักมีฟ้าคะนองและฟ้าแลบตลอดเวลามีชายคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหลบฝนที่วัด จี้เตียนใช้ตาทิพย์มองเห็นบนศีรษะของเขามีธงของฟ้าผ่าตายปักอยู่ จึงถามว่า "เจ้าชื่ออะไร ทำมาหากินอะไร ที่บ้านยังมีใครอยู่" ชายคนนั้นตอบว่า "ผมแซ่หวง ขายข้าวสารอยู่ที่ตรอกเต๋อกอ ที่บ้านยังมีมารดาชราอายุแปดสิบปี" จี้เตียนว่า "เจ้ากตัญญูหรือเปล่า" ชายคนนั้นตอบว่า "เป็นมารดาบังเกิดเกล้า ทำไมจะไม่กตัญญู" จี้เตียนว่า "หากเจ้ากตัญญูทำไมถึงถูกฟ้าไล่ผ่า ต้องเป็นกรรมเก่าชาติก่อนแน่นอน เพราะชาติที่แล้วทำเงินปลอมหลอกชาวบ้านทำให้เสียชีวิตไปไม่น้อย ตอนนี้ข้าจะช่วยเจ้าก่อน !" จึงพาชายคนนั้นเข้าไปในห้องเจ้าอาวาสแล้วตั้งโต๊ะขึ้นตัวหนึ่งให้เขาเข้าไปอยู่ใต้โต๊ะแล้วเอาจีวรที่คลุมตัวถอดออก นำไปล้อมรอบทั้งสี่ด้านแล้วก็นั่งตัวเปลือยอยู่บนโต๊ะ รอถึงขณะที่สายฟ้าแลบใส่กันพลางพูดว่า "ชายผู้นี้ ! ชายผู้นี้ ! ได้ฝ่าฝืนกฎสวรรค์ ได้สร้างกรรมเวรชาติก่อนไว้ จึงติดมาถึงชาตินี้ พระเจ้าให้มาเกิดแล้วก็ขอให้เจ้าเปลี่ยนแปลงใหม่ ตอนนี้ข้าช่วยเจ้าไว้เพื่อให้ไปปรนนิบัติมารดา ต่อไปภาคหน้าให้ปฏิบัติดี ๆ เพื่อตอบแทนพระคุณ บาปทั้งปวงไม่ทำ ความดีทั้งหลายให้ประกอบ" พูดจบก็เห็นฟ้าแลบและฟ้าร้องคำรามรอบ ๆ สามครั้ง แล้วก็แสดงอำนาจโดยมีเสียงฟ้าผ่าดังเปรี้ยง ทำให้ต้นสนที่อยู่หน้าวัดแหลกละเอียด ชายผู้นั้นที่อยู่ใต้โต๊ะตกใจกลัวจนวิญญาณแทบแตกสลาย มุดหัวรอจนกว่าฝนฟ้าสงบลงไม่มีเสียงคำรามแล้วจึงกล้าออกมาข้างนอก กราบขอบคุณจี้กงที่ช่วยเหลือชีวิต แล้วลาจากไปนั่นคือ "ถึงพุทธจะทรงพลานุภาพ แต่จะไม่ใช้พลานุภาพช่วยจากความตายสู่การเกิดใหม่ พระเจ้าแห่งอสนีบาตโปรดให้อภัย"

มีวันหนึ่งขณะจี้เตียนกำลังสัปหงกอยู่ มีชายชราคนหนึ่งถือธูปมาห่อหนึ่ง เพียรถามหาท่านเลขาจี้เตียน มีคนบอกว่า กำลังนั่งสัปงกอยู่ในห้องหวินถัง ชายชราผู้นั้นจึงเข้าไปในห้องหวินถัง จี้เตียนได้ยินเสียงฝีเท้าเดินจึงลืมตา

ขึ้นมอง ก็เห็นชายชรากับห่อธูปที่ถืออยู่ตรงหน้าอกตรงมาถึงก็เข้าไหว้แล้ว พูดว่า "ผู้น้อยเป็นพ่อของหลานย้วยอิง แม่เล้าที่ถนนเหล่าเจี๋ยนอิ๋งโชคไม่ดีที่ตายเสียแล้ว พรุ่งนี้ก็จะเผา อยากจะเชิญอาจารย์กรุณาอภัยให้เธอที่บาปกรรมหนักช่วยไปจุดไฟเผาเพื่อโปรดสัตว์ด้วยเถิด" จี้เตียนรับคำ วันรุ่งขึ้นจึงจ้างเรือเล็กให้ไปส่งที่สะพานสือเหยียน ก็เห็นบรรดาญาติของหลานย้วยอิงมากันพร้อมหน้าพร้อมตา เมื่อยกโลงศพมาตั้งที่หน้าวัดจิ่นหนิงแล้ว ผู้เฒ่าหลานก็เชิญจี้กงให้ประชุมเพลิง จี้เตียนว่า "เจ้าต้องการให้ข้ามาเผาก็ต้องถวายปัจจัยให้บ้าง" ผู้เฒ่าว่า "ได้เตรียมปัจจัยไว้ร้อยเหรียญแล้ว" จี้เตียนว่า "ไม่ต้องถึงร้อยเหรียญหรอกแค่ห้าเหรียญ พอซื้อเหล้ามาให้ข้าดื่มแล้วค่อยลงมือ" ผู้เฒ่าหลานรีบไปยกเหล้ามาให้หลายขวด จี้เตียนดื่มแล้วมือก็ถือคบไฟแล้วร้องว่า

"ภายใต้หน้าต่างแห่งกรรมสัมพันธ์ นายจังจี้ได้วาดภาพนางงามหง้อใบ๊

อ้อนแอ้นอรชรใครเลยจะไม่รู้	**ถึงตอนนี้ลมตกเดือนสลาย**
วันนี้ได้ถอดหนังนางสุนัขป่า	**นางหลานย้วยอิง ! นางหลานย้วยอิง !**
รูปร่างงามเพริศพริ้ง	**ทำงานน่าอับอาย เปลี่ยนคู่นอนหาเงินทุกคืน**
ท่ามกลางเฆมฝน	**เจ้ามีคู่ทุกวัน รู้จักแต่ความงามว่าจีรัง**
ไม่คาดคิดดาวรุ่งไม่นาน	**วันนี้นางสุนัขป่าก็เข้าใจ จึงรู้ว่ารูปคือความว่างเปล่า**
ฉับพลันหน้าตาก็ร่วงโรย	**เริ่มรู้ว่าไม่มา มีแต่ไป**
พระป่าขอยืมไฟนี้	**ช่วยชำระล้างเปลี่ยนกระดูก**
โดยอาศัยพุทธานุภาพ	**ให้เปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตา**

เฮ้ย! กวาดล้างความเหม็นแห่งเครื่องสำอาง

จากวันนี้ไปจะได้แต่ความหอมฟุ้ง!

จี้เตียนกล่าวจบก็จุดไฟเผา คืนนั้นผู้เฒ่าหลาน ก็ได้ฝันเห็นลูกสาวมาบอกเขาว่า "รู้สึกละอายคุณพ่อที่เชิญพระอรหันต์จี้กงมาจุดไฟให้ ตอนนี้หนูก็ได้ไปเกิดใหม่แล้วที่บ้านเศรษฐี" นั่นคือ "การหมุนเวียนโดยพลานุภาพแห่งพุทธะ การหลุดพ้นอยู่ที่จิตคน บำเพ็ญจนได้จิตปทุมไม่เปรอะเปื้อนโคลนตม"

อีกวันหนึ่งจี้เตียนจะออกจากวัดไปหาเหล้าดื่ม เฉินบ้วนฝ่ากล่าวว่า "ศิษย์มีเงินจำนวนหนึ่งเอาไปซื้อเหล้ามาให้อาจารย์ดื่มดีไหม จะได้ไม่ต้องไปทางโน้นทีทางนี้ที" จี้เตียนว่า "วันนี้ไม่ใช่จะไปทางโน้นทางนี้ แต่เพราะมีเรื่องของเวรกรรม ที่ต้องไปชี้แจงพวกเขา เป็นการชดใช้หนี้กรรมจะได้หมดเวรกัน หากผิดพลั้งไปก็จะจองเวรกันไม่รู้จบ" พูดจบก็ไปถึงบ้านคุณปู่จางที่เฟยหลายฟง คุณปู่จางไม่อยู่บ้าน คุณย่าจางเห็นจี้เตียนก็เชิญเข้าไปนั่งในบ้าน พอนั่งลงแล้วก็พูดว่า "อาจารย์จี้กงท่านดีเหลือเกิน เมื่อปีกลายคุณปู่แก่ไม่สบายเกือบจะตาย เพิ่งจะหายเร็ว ๆ นี้ ไม่เห็นท่านคิดถึงจึงไม่มาดูกันเลย" จี้เตียนว่า "เพราะคิดถึงวันนี้จึงมาเยี่ยมโดยเฉพาะก็ไม่อยู่เสียนี่" คุณย่าจางก็เตรียมกับข้าวและเหล้ามาถวายจี้เตียน จี้เตียนฉันเสร็จแล้วก็ว่า "ข้าพเจ้ามารบกวนท่านประจำรู้สึกไม่สบายใจ พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเลี้ยงคุณปู่บ้าง ถ้าคุณปู่กลับมาเรียกเขาพรุ่งนี้ต้องไปที่สี่แยกตงฮัวหยวน ต้องมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรอเขาอยู่ที่นั่น" คุณย่าจางว่า "ไม่ดีกระมังที่ท่านต้องมาหาเสียเงิน" จี้เตียนว่า "ไม่เป็นไรยังไงก็จะรอ" พูดจบก็กลับไปที่วัด

คุณปู่จางกลับมาถึง คุณย่าก็เล่าเรื่องของจี้เตียนให้ฟังโดยละเอียด คุณปู่หัวเราะว่า "พระสงฆ์อย่างเขามีแต่ตัวไม่มีอะไรเลย จะมาเลี้ยงข้าได้อย่างไร เกรงว่าจะเมาแล้วพูด" คุณย่าจางว่า "เขาย้ำแล้วย้ำอีก อย่างไรเสียก็เรียกให้ท่านไปให้ได้ ไม่ใช่เมาแล้วพูด" คุณปู่จางว่า "ตงฮัวหยวนไม่ไกล ไปเดินสักรอบก็ได้ไม่เป็นไร" พอวันรุ่งขึ้น คุณปู่จางก็ไปถึงสี่แยกตงฮัวหยวน

มองหาจี้เตียนทั่วไปหมดก็ไม่พบแม้แต่เงา รออยู่เกือบครึ่งวัน ท้องก็เริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาก็เลยบ่นอย่างฉุน ๆ ว่า "เมียข้าฟังคนเมาพูด ช่างโง่เง่าเสียจริง ๆ คงต้องไปร้านขายหมี่กินหมี่สักชามแล้วค่อยกลับ" ว่าแล้วก็เข้าร้านขายหมี่ไป รับประทานหมี่ไปชามหนึ่งก็รู้สึกให้ปวดอุจจาระขึ้นจึงรีบเข้าไปห้องน้ำเพื่อถ่ายทุกข์ พอเดินเข้าห้องน้ำแหงนหน้าขึ้นมองการมองเห็นครั้งนี้เป็น "หนี้กรรมชาติก่อน ตอนนี้เกิดกลัวเวรกรรมชาติที่แล้ว ชาตินี้สะสาง" ที่แท้คุณปู่จางเห็นอะไรในห้องน้ำ

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. **ตำหนักหอพระใหญ่สร้างเสร็จเหลือแต่ภาพวาดข้างฝาผนัง เพื่อองค์พุทธะจะได้ไม่โดดเดี่ยว เมื่อทุกอย่างก็ดีหมด ขาดแต่องค์พระพุทธรูป**สามองค์ใหญ่ยังไม่ได้ปิดทอง คราวนี้อาตมาต้องลงไม้ลงมือเองแต่ถ้าไม่เมาก็เกรงว่าหมดปัญญาจะทำสำเร็จ ดื่มเสียจนเมามายแต่ขาดเหล้าไปนิดหน่อยก็ต้องปิดประตูตำหนักไม่ให้คนข้างนอกแอบดู ถ้าแอบดูก็จะไม่สำเร็จ
2. ได้ยินแต่เสียงอาเจียน คนข้างนอกคิดว่าอาเจียนจนเลอะเทอะไปทั่ว เปรอะเปื้อนองค์พระเลยอดทนไม่ไหวเปิดประตูเข้าไปดู ตกตะลึงไม่เห็นอะไรเปรอะเปื้อน เห็นแต่องค์พระสามองค์ที่มีแสงทองอร่ามเลยถูกอาตมาดุ "เพราะเหล้าน้อยไปหน่อย แถมความขันติก็ไม่มี อารมณ์จึงพุ่งขึ้น เมื่อเปิดประตูออก ความลับสวรรค์รั่วไหล องค์พระที่ไหล่ด้านขวาจึงขาดทองไปประมาณฟุตหนึ่ง คราวนี้ต้องโทษพวกเจ้าเองแล้ว!" ต่อมาแม้พวกพระจะออกเงินซื้อทองร้อยเปอร์เซ็นต์มาปิดก็ตาม รัศมีก็หมองคล้ำกว่า ครั้นต่อมาภายหลังทองที่อื่นไม่ชำรุดยกเว้นที่ปิดทีหลังนี่แหละคือพุทธานุภาพเหลือที่จะคิดได้
3. ทำไมเมาเหล้าจึงปิดทองได้ ทองมาจากไหน อาตมาว่า "เปลืองเงินซื้อ

เหล้ามากมายดื่มเข้าท้องสู่โรงงานหลอมทอง ผ่านการเผาและหลอมเงินก็กลายไปเป็นทอง ที่กินเข้าไปก็อาเจียนออกมา โดยใช้กายวัชระที่สำเร็จ เล่นกลใคร ๆ ก็ทำได้แต่ต้องใช้อย่างแยบยลเหลือเพียงจิตหนึ่งรับเอาเงินที่สกปรกนี้ ชะล้างในไส้และท้องก็กลายเป็นทองคำ อัศจรรย์!"

4. เจ้าของบ้านจะสร้างบ้าน จะให้อาตมาให้ศีลให้พรเพื่อเป็นสิริมงคล อาตมาก็ไม่เกรงใจว่า "วันนี้ยกคานขึ้นตั้ง ขอให้กำเนิดพันศพ เมียตายก่อนผัวตาย ลูกอยู่พ่อตายก่อน" เจ้าของบ้านหัวเสีย เขาไม่รู้ว่าอาตมากำลังให้พรเขาอย่างเงียบ ๆ

พวกท่านหากมีงานมงคล อาตมาก็ยอมพูดให้พร แต่ต้องเลี้ยงเหล้า อาตมาก็ไม่ต้องการซองแดง (อั้งเปา) ขออวยพรให้

คู่บ่าวสาวงามพร้อม **บ้านเก่าพังสลาย**
การค้าเจริญงอกงาม **ตายแล้วไม่ฝังดีไหมเอย**

ตอนที่ 16

ตัวเปลือยเปล่ารักษาโรคปอด ถูกหาว่าไร้มารยาทพูดจาภาษาเมา

พูดถึงคุณปู่จางเมื่อเขาไปในห้องน้ำ พอแหงนหน้าขึ้นมอง ก็เห็นถุงของแขวนอยู่บนต้นเสา เอามือไปจับดู เห็นเป็นวัตถุเข็ง ๆ ก็เลยไม่ถ่ายทุกข์ แก้เชือกที่เอวออกแล้ว ยัดถุงใส่เข้าไปข้างในแล้วก็รีบร้อนกลับบ้าน พอมาถึงเปิดถุงผ้าออกก็เห็นเงินสิบก้อน ทั้งสองปู่ย่าดีใจมาก พอวันรุ่งขึ้นภายหลังอาหารเช้าแล้ว แลเห็นจี้เตียนเดินมาอย่างช้า ๆ แล้วมีเสียงเรียกคุณปู่ว่า "ตอนนี้ท่านยังไม่ออกไปอีกหรือ คงถูกรางวัลตั้งเมื่อวาน" คุณปู่จางว่า "ท่านผู้สัตย์ซื่อ นัดที่จะเลี้ยงข้า ทำให้เสียเวลาไปวันหนึ่งที่ตงฮัวหยวน ที่นั่นไม่มีแม้แต่เงาของท่าน รอจนท้องกิ่วหิวจนทนไม่ไหวเลยต้องไปกินหมี่เอง" จี้เตียนยิ้มว่า "ข้าพเจ้าถึงแม้ไม่ได้เลี้ยงท่านโดยตรง แม้ท่านรับประทานของท่านเองก็จริง แต่ก็นับว่าข้าพเจ้าได้เลี้ยงท่านแล้ว" คุณปู่จางหัวเราะว่า "อันนี้คิดได้อย่างไรต้องให้ท่านออกเงินจึงนับว่าท่านเลี้ยงข้า" จี้เตียนว่า "ของที่อยู่ในถุงแม้ไม่ใช่เงินของข้าพเจ้า แต่ว่าเป็นเงินของท่านหรือ" คุณปู่คุณย่า ฟังแล้วก็หัวเราะชอบใจ รู้ว่าปิดบังเขาไม่ได้แล้วจึงว่า "ก็เพราะว่าท่านชี้แนะจึงเก็บของได้ ก็นับว่าท่านเลี้ยงก็แล้วกัน!" จี้เตียนว่า "เมื่อวานนับว่าข้าพเจ้าเลี้ยงท่าน พรุ่งนี้ยังมีเหตุแห่งกรรมอีกตอนหนึ่งต้องให้ท่านเลี้ยงข้าฯ" คุณปู่จางว่า "พรุ่งนี้ข้าจะเลี้ยงท่าน ขอให้ท่านอย่าผิดนัด" จี้เตียนว่า "พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะรอท่านแน่ ๆ พูดจบก็ละจากไป

พอวันรุ่งขึ้น คุณปู่จางก็ไปยังตงฮัวหยวนอีก แลเห็นจี้เตียนได้รออยู่

ก่อนหน้านั้นแล้วคุณปู่จางหัวเราะว่า "พระแสนดี! ตนเองจะเลี้ยงชาวบ้านกลับหลบซ่อนตัว ทีคนอื่นเลี้ยงกลับมาแต่เช้า" จี้เตียนฟังแล้วหัวเราะลั่นแล้วทั้งสองก็จูงมือกันเข้าไปยังร้านเหล้าแห่งหนึ่ง สั่งเหล้าและกับแกล้มมารับประทาน เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ๆ จี้เตียนจึงเอ่ยขึ้นว่า "เลิกดื่มแล้วเราออกไปดูข้างนอกกันเถอะ" คุณปู่จางรีบชำระเงินแล้วออกมานอกร้านก็พอดีเห็นที่หน้าห้องน้ำมีเสียงเจี๊ยวจ๊าวมีกลุ่มคนมุ่งดูอยู่ที่นั่น คุณปู่จางไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไร จึงรีบสาวเท้าเข้าไปดูใกล้ ๆ พยายามแหวกฝูงชนเข้าไปดูถึงข้างใน ก็แลเห็นตรงเสาที่แขวนถุงเงินเมื่อวานนี้ มีคน ๆ หนึ่งเอาผ้าขาวม้าผูกที่คอห้อยโตงเตงอยู่ที่นั่น คุณปู่จางตกตะลึงกลัวมากหัวใจเต้นถี่และแรงรีบ ๆ เดินออกจากที่นั้นแล้วจึงพูดกับจี้เตียนว่า "ถึงแม้จะเก็บของได้ แต่บาปกรรมอันนี้จะรับไหวอย่างไรได้" จี้เตียนว่า "โปรดวางใจ ไม่มีบาปกรรมแม้แต่น้อย" คุณปู่จางว่า "เขาตายเพราะทำเงินหายถึงแม้มิใช่ข้าพเจ้าขโมยของเขาก็จริง แต่เพราะข้าเป็นคนเก็บได้ ทำไมจะไม่มีบาป" จี้เตียนว่าเพราะท่านไม่รู้เหตุแห่งกรรม ชาติก่อนท่านเป็นแขกเข้าไปดื่มชาแห่งหนึ่ง เขาเป็นกุลีหาบของ เขาได้รังแกท่านเพราะท่านเป็นแขกมาคนเดียวเขาฆ่าท่านตายลงแล้วเอาเงินของท่านไปห้าพันชั่ง ดังนั้นในชาตินี้เขาจึงเอาทั้งต้นทั้งดอกมาคืนท่าน ที่ตายก็เพื่อชดใช้ชีวิต จากนี้ไปก็หมดเวรกรรมกัน" คุณปู่จางฟังแล้ว ค่อยสบายใจขึ้นหลังจากนั้นก็ลาจากกันไป

ส่วนจี้เตียนก็เดินเข้าไปในเมืองคนเดียว เดินไปเรื่อย ๆ จนถึงตลาดชิงเฮอ ตรงหน้าประตูของร้านเหล้าหวัง โดยปกติเจ้าของร้านเหล้าเมื่อเห็นจี้เตียนจะดีอกดีใจ กุลีกุจอร้องเรียก แต่วันนี้กับนิ่งเฉยไม่สนใจจี้กงจึงทักว่า "ข้าไม่ได้มาขอเหล้าเจ้าดื่ม ทำไมจึงแกล้งทำหน้าอย่างนั้น" เจ้าของร้านได้ยินคนกำลังว่าเขา เมื่อได้สติก็แลเห็นจี้เตียน จึงรีบขออภัยว่า "ที่แท้ก็ท่านอาจารย์จี้กง ผู้น้องมีเรื่องวุ่นในใจ จึงเผลอไปไม่ทันเห็นท่านมา ขออาจารย์อย่าถือสาเลย กรุณาเข้ามานั่งสักหน่อย" จี้เตียนว่า "เจ้ามี

เรื่องในใจอะไรจนจิตใจไม่อยู่กับตัวเช่นนี้” เจ้าของร้านว่า “จะเล่าอย่างไม่ปิดบังอาจารย์ ผู้น้อยมีลูกสาวคนหนึ่งอายุ 19 ปี เป็นลูกกตัญญู ไม่รู้ว่าเป็นโรคอะไรขึ้นมา นานครึ่งปีแล้ว ตอนกลางวันก็เบาหน่อย ตอนกลางคืนก็หนักขึ้น ทำให้ผ่ายผอมไปเยอะ ให้หมอตรวจแล้วไม่รู้กี่คนก็ยังไม่ได้ผล เกรงว่าคงตายแน่ ภรรยาก็เอาแต่ร้องไห้ทุกวัน ดังนั้นตนเองก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ในใจว้าวุ่นจึงเผลอสติไปจึงมองไม่เห็นอาจารย์” จี้เตียนว่า “อันนี้เรียกว่า โรคปอด เจ้ายอมให้ลูกสาวมานั่งกับข้าทั้งคืนไหม รับรองหายแน่” เจ้าของร้านว่า “ลูกสาวของผู้น้อยนับว่าเหมือนคนตายแล้ว อาจารย์ก็นับว่าเป็นพระจริง ทำไมจะไม่ได้” จี้กงว่า “ถ้าเจ้าว่าไม่เป็นไร ข้าก็รับรองว่าหาย แต่ต้องรีบเอาเหล้ามาให้ข้าดื่มให้สบายใจ!” เจ้าของร้านรู้ว่า จี้กงมีอภินิหาร จึงรีบเอาเหล้าออกมาเลี้ยง ส่วนจี้เตียนก็ดื่มชามแล้วชามเล่า จนเมามาย ดื่มติดต่อกันสิบเจ็ดสิบแปดชาม จนกระทั่งท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว จึงสั่งกับเจ้าของร้านว่า ให้ปิดหน้าต่างประตูห้องนอนของลูกสาวให้มิดชิด แล้วเอากระดาษปิดช่องให้สนิท โดยไม่ยอมให้ผ่านได้แม้แต่ลม แล้วก็เอาน้ำหอมอาบน้ำให้ลูกสาวอย่างหมดจดแล้วให้รออยู่ในห้อง ส่วนตนเองก็ดื่มอีก 5 - 6 ชาม ดื่มจนตัวอ่อนนุ่มนิ่ม แล้วจึงเดินเข้าห้องนอนลูกสาวแล้วปิดประตูอย่างแน่นหนา ตนเองนั่งอยู่บนเตียงแล้วถอดจีวรบนตัวออกหมด เผยให้เห็นหลังอันว่างเปล่า แล้วเรียกลูกสาวให้ถอดเสื้อออก ให้เห็นหลัง แล้วเอาสันหลังแนบกับสันหลังของเธอ แขนก็คล้องแขนไว้ ปากก็พูดว่า “เจ้าตัวหนอนตัวคล้ายผึ้ง เจาะเข้าไขกระดูกคน กินเลือดกินหนอง คนเป็นหมดโอกาสหาย คนรักษาหวังผลยาก รมด้วยพลังแห่งสมาธิ ไล่ไปไม่เหลือร่องรอย”

เด็กสาวคนนั้นถูกจี้กงคล้องแขนนั่งหลังแนบติดกัน ในตอนแรกไม่รู้สึกอะไร พอนั่งนานแล้ว พลังสมาธิของจี้กงโหมขึ้นเผาไหม้พวกตัวหนอนมันไชขึ้นลงตามสันหลังของเด็กสาวจนไม่มีที่จะหลบซ่อน เด็กสาว

ถูกหนอนไชจนรู้สึกทั้งเจ็บทั้งคัน คิดแต่จะแยกหลังออก แต่จี้กงก็เอาแขนรัดเสียแน่นไม่ยอมปล่อย นั่งจนถึงตีห้าพลังยิ่งโชติช่วง พวกตัวหนอนทนไม่ไหว ในที่สุดบินออกมาท่างช่องจมูก เด็กสาวก็ดิ้นพล่านไปมาหลายครั้ง จี้กงรู้ว่า พวกหนอนโรคปอดบินออกไปหมดแล้ว จึงรีบปล่อยแขนแล้วรีบลงจากเตียงเพื่อไล่จับ โดยไม่คิดว่ามีคนแอบดูอยู่นอกหน้าต่างโดยเจาะกระดาษแอบดู พวกหนอนก็บินออกทางรูนั้นได้ไปทำลายผู้อื่นอีก จี้กงโกรธแค้นมากจึงเปิดประตูห้องออกมา พูดกับเจ้าของร้านว่า "ลูกสาวเจ้าได้รับพลังสมาธิจากข้า กลับคืนสู่ปกติไม่เพียงแต่หนอนถูกขับออก จากนี้ต่อไปโรคต่าง ๆ ก็จะไม่เป็นอีก" เจ้าของร้านสามีภรรยาได้ยินดังนั้น ดีใจมากคุกเข่าลงกราบที่พื้นกล่าวขอบคุณ แล้วก็เตรียมเหล้าพร้อมผัดเจอีกสองอย่างมาถวาย จี้กงทั้งฉันทั้งดื่มติดต่อกันสิบชาม แล้วค่อยจากไป

กลับมาถึงวัด พอดีท่านขุนวังเฉิน ได้จัดอาหารนกพิราบคู่หนึ่งมาถวายพร้อมกับเหล้าไหหนึ่ง ให้คนนำมาเลี้ยงเขาที่วัด โดยไม่ได้คาดคิด คนที่เอามาก็เป็นนักเลงเหล้า พอเดินมาระหว่างทาง ทนต่อกลิ่นเหล้าไม่ไหว ก็ขอยืมชามชาวบ้าน มารินเหล้ากินไปหนึ่งชาม แถมเปิดฝาขโมยปีกนกข้างหนึ่งไปกินเสียสบายเฉิบพลางคิดว่า "แม้จะเป็นเทพเทวดาก็ไม่รู้ได้" พอมาถึงวัดก็พอดีพบจี้กงกลับมา จึงนำเหล้าและนกพิราบส่งให้จี้กงแล้วบอกว่า ขุนวังสั่งให้นำมาแล้วก็จะกลับ จี้กงว่า "เจ้านั่งสักครู่ ให้ข้าเทของออก จะได้นำกล่องเปล่ากลับคืนไปด้วย" แล้วเรียกเฉินบ้วนฝ่าไปเอาชามมาใบหนึ่ง พร้อมกับตะเกียบคู่หนึ่ง เทเหล้าใส่ชาม เอาตะเกียบคีบเนื้อพิราบใส่ลงในเหล้า ชั่วครู่หนึ่ง เหล้าก็ดื่มหมด เนื้อนกพิราบก็ฉันหมด คนที่นำของมาก็เก็บกล่องจะกลับ จี้กงว่า "เจ้าช้าก่อน ขโมยเหล้าไปเท่าไรเข้าท้องไปแล้วก็ช่างเถอะ แต่นกพิราบตัวนี้ซิขาดปีกไปข้างหนึ่ง เจ้าจะพูดว่าอย่างไร" คนนำของเห็นจี้กงกินจนหมดแล้ว ไม่มีหลักฐานจึงปากแข็งพูดว่า "เหล้าอาจหกไปบ้าง เพราะเดินมามีการกระฉอก ส่วนนกพิราบก็

อาจารย์ฉันหมดแล้วนี่ ทำไมเอาเรื่องอะไรมาโทษข้า" จี้กงว่า "เจ้าหาว่าโทษเจ้า ข้ามีพยานหลักฐานจะให้เจ้าดู" ว่าแล้วก็เดินไปข้างนอก แหงนขึ้นฟ้าแล้วว่า "เจ้านกพิราบ จงออกมาเถิด" ปรากฏว่ามีเสียงก๊อก ๆ ที่ลำคอ ทันใดนั้นก็มีนกพิราบสองตัวบินออกมา ตัวหนึ่งมีปีกอยู่ครบ บินขึ้นท้องฟ้าไป อีกตัวหนึ่งมีปีกอยู่แค่ข้างเดียว บินไม่ไป ก็กระโดดไปมาอยู่ข้างหน้า จี้กงจึงพูดกับชายคนนั้นว่า "เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม ถ้ามิฉะนั้นคงโทษเจ้าไม่สำเร็จ" ชายคนนั้นเมื่อเห็นอิทธิปาฏิหาริย์ของจี้กงเช่นนี้จึงยอมคุกเข่าลงแล้วก็โขกหัวลงพื้น แล้วว่า "ผู้น้อยสมควรตาย ขอให้อาจารย์โปรดละเว้นด้วยเถิด" จี้กงหัวเราะแล้วพูดกับนกพิราบนั้นว่า

ปีกคู่ก็บินคู่ ปีกเดียวก็บินเดี่ยว
ถึงแม้จะกินแรง ก็แรงพอที่จะหาบิน

พูดจบ นกพิราบปีกเดี่ยวก็กระพืบกระพั๊บ แล้วก็บินขึ้นไป นั่นคือ

เหลือเชื่อเหลือที่จะคิดได้ มือเซียนได้เสกสรรเล่นกล
แรกรู้โพธิสัตว์เพียงดวงกมล ทั้งนี้ควรให้ประโยชน์ทั่วทุกสรรพสัตว์

อีกวันหนึ่ง ขณะจี้เตียนออกไปเดินเล่น ได้พบจิตรกรคนหนึ่งรั้งให้เขาหยุดแล้วพูดว่า "เมื่อวานนี้ ผมมีความปลาบปลื้มได้วาดภาพเทพเจ้าที่ร่าเริงไว้ ขอท่านโปรดพิจารณาดูว่าเหมือนใคร" จี้กงเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ แล้วหัวเราะว่า "หัวก็น่าเกลียดหน้าก็พิกล หน้าคล้ายกับข้าด้วย ข้าก็ไม่มีเงินจะให้เจ้า ทำไมมาวาดรูปให้ข้าล่ะ" จิตรกรว่า "ผมรู้สึกว่า ท่านเป็นคนดี เลยวาดให้เปล่า ๆ แต่ว่าท่านควรจะเขียนอะไรไว้บนรูปภาพด้วยตัวท่านเอง" จี้เตียนว่า "อย่างนี้ง่าย" เมื่อขอพู่กันกับที่ฝนหมึกมาฝนเสียน้ำหมึกเข้มข้น แล้วเขียนว่า

หน้าเหลืองเหมือนเทียน กระดูกผอมเหมือนไม้

ท่าทางอย่างนี้กินเจได้อย่างเดียว ก็มีที่แปลกไปอย่าง กล่าวปริศนาธรรมไม่ต้องตระเตรียมมาก่อน

จี้เตียน เขียนเสร็จกล่าวขอบใจจิตรกรแล้วก็เอาภาพม้วนเก็บแล้วเดินเข้าเมืองไป มาถึงร้านติดกรอบภาพแซ่อวี่[1] เอาภาพที่ม้วนมาให้ติดกรอบ บ้านอวี่ก็เป็นอุปัฏฐากของวัดเจิ่นฉือคนหนึ่ง และมีความสนิทสนมดีกับจี้เตียนดี จึงรู้สึกยินดีมากเลยรั้งให้เขาอยู่ดื่มเหล้า จี้เตียนก็ไม่พูดมาก ดื่มเสียเมามายจึงผละไป เดินโซเซไปทางซ้ายทีขวาทีจนถึงตลาดชิงเฮอ เดินสะดุดขาเลยล้มลงพื้น จะลุกก็ไม่ขึ้นเลยปิดตาลงนอนเสียเลย บังเอิญท่านขุนวังเพิ่งนั่งเกี้ยวผ่านมา พวกทหารเดินเท้าเห็นจี้เตียนนอนขวางทางอยู่ก็เรียกให้ลุกขึ้น จี้กงจึงว่า "เจ้าก็เดินตามทางเจ้า ข้าก็นอนส่วนข้า ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวอะไรกับเจ้า" ทั้งสองกำลังต่อล้อต่อเถียงกัน เกี้ยวของขุนวังก็มาถึงร้องตวาดว่า "เจ้าพระสงฆ์ผู้ออกบวช ทำไมไม่มีมารยาทเช่นนี้" จี้กงว่า "ข้าพเจ้าดื่มมากไปหน่อยเลยเดินไม่ไหวขอนอนที่นี่สักครู่ ท่านถามข้าพเจ้าทำไม" ขุนวังโมโหต่อว่า "เจ้าพระนี่ยังกล้าต่อกรกับข้า รอสักครู่เถอะ!" เสร็จแล้วก็สั่งทหาร 4 - 5 คนให้หามจี้เตียนเข้าไปในจวน แล้วตวาดว่า "เจ้าพระนี่เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ควรถือศีล แต่กลับโลภดื่มเหล้าจนเมานอนอยู่ข้างถนน แถมยังบอกว่าไม่ผิดอีก" เรียกลูกน้องให้เอากระดาษและพู่กันให้เขาให้ถามว่าเป็นพระวัดไหน ชื่ออะไร มีความสามารถอะไร ให้บอกมาตามตรง จี้เตียนรับกระดาษกับพู่กันแล้ว ก็เขียนว่า

ข้าพเจ้าชื่อเต้าจี้ เป็นเลขาวัดเจิ่นฉือแห่งเขาหนานผิง เกิดในตระกูลขุนนาง โตขึ้นออกบวช ปัญญาหยั่งรู้สมาธิ สติปัญญาอยู่ที่จิตหนึ่ง ธรรม

---

(1) การติดกรอบภาพ คือการเอาภาพวาดติดลงบนแผ่นกระดาษที่ค่อนข้างหนาและมีลวดลายชายบนและชายล่างจะเป็นชิ้นไม้กลม ๆ และมีเชือกผูกที่ชายบน สามารถแขวนได้และเอาม้วนเก็บไว้ก็ได้

มนสิการสูงสุด นำมาใช้ไม่หมด อรหันต์เหยียบเมฆยังผงกศีรษะให้ พุทธรูปหินเมืองฉินคุยโอ้อวดไม่ได้ เป็นหมอดูก็หากินได้ แข็งแกร่งยิ่งกว่าคนเมืองเต๋อ ล้มทับชายฉกรรจ์มาก็มาก พูดปริศนาธรรมในวัดนางชีคนก็หัวเราะว่าข้าพเจ้าวิกล พูดถึงเหตุแห่งกรรมในซ่องโสเภณีก็ได้ ข้าพเจ้าก็ย่อมรับว่าตนเองวิกลจริต ขับกลอนตลาดกล่าวปรัชญาดื่มเหล้าดีๆ แต่ละชามเหมือนสายธาร นั่งไม่อยู่บนโต๊ะสมาธิ เมาจนตีลังกา ศีลรักษาไม่อยู่ ภายในบาตรก็หาเลี้ยงปากได้ ทั้งจีวรหรือลูกเสเพลแม่บ้านรู้ทั้งนั้น เหล้าดีกับพระพิกลตีธรรมแตกกลมกลืนกับมรรค เป็นพระทันสมัยดื่มเมามายแต่กลับสบายใจยามวุ่นวายก็ไม่ถูกผูกมัด หากจะเพิ่มความผิด รังแกพระง่ายแต่ไม่ผิดกฎหมาย อำนาจขุนนางยากสำเร็จ จงมองดูหน้าพระพุทธรูปจะรู้สึกเมตตาดึงจิตของคนให้อภัยถึงที่สุด วันนี้ได้เขียนหมด ทุกอย่างล้วนเป็นจริง

จี้เตียนเขียนจบก็ส่งให้ขุนวังเพิ่ง ถึงแม้จะไม่ค่อยรู้ความละเอียดอ่อนของบทความ แต่เมื่อเห็นเขาเขียนรวดเร็วราวลมพัด รู้สึกทั้งเกรงทั้งยินดีทั้งเห็นชื่อว่าเต้าจี้ รู้สึกยำเกรงว่า "อ้อ ที่แท้ก็ท่านเลขาจี้ แห่งวัดเจิ่นฉือนี่เอง แต่ในเหล่าพวกพ้องของข้าพเจ้าต่างก็คิดคะนึงว่าเป็นพระสงฆ์ผู้สูงส่ง แต่ทำไมมานอนอยู่บนถนนเช่นนี้ หรือว่าเป็นตัวปลอม แต่ข้าพเจ้าก็ได้ยินมาว่า พระจี้กงก็แต่งกลอนได้เก่ง จะช่วยแต่งกลอนให้ข้าพเจ้าดูสักบทหนึ่งได้ไหม จะได้รู้ว่าปลอมหรือจริง" จี้กงว่า "จะแต่งกลอนนั้นง่าย" ว่าแล้วก็ยกพู่กันเขียนกลอนว่า

ปลงผมบวชพระนานหลายปี
บุญสัมพันธ์มีกลอนกับสุรา
นั่งดูเมตไตรยเล่นกลกลางนภา
ทุกวันหลับตาอยู่บนอภิธรรม
ปล่อยมือลวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์นา
แม้ก้มหัวข้าไม่สยบปราชญ์ชน

จักรวาลไม่มีผู้รู้สักคน
พระพิกลชอบกวนกิเลสเมือง

เขียนจบก็ส่งให้ขุนวัง ขุนวังดีใจ กล่าวว่า "กลอนเยี่ยม กลอนเยี่ยม! คิดว่าคงเป็นจี้เตียนตัวจริงแน่ ถ้าเป็นแบบนี้ไม่ต้องเพิ่มโทษ จึงเรียกลูกน้องให้ปล่อยตัวไป" จี้เตียนหัวเราะลั่นว่า "พระอย่างข้าพเจ้าดื่มจนเมา กระแทกถูกท่านขุนวัง ท่านขุนวังมีไมตรีสูงปลดปล่อย แต่เกรงว่าท่านขุนวังจะตรวจไม่พบ กำยานซิลิคอน ราชวังคงไม่ยอมปล่อยเจ้าแน่ ๆ" ขุนวังได้ยินจี้เตียนพูดถึงคำว่า "กำยานซิลิคอน" ทำให้สะดุ้งกลัวจึงรีบถามว่า "ท่านอาจารย์คงรู้เบาะแสของกำยานซิลิคอน กระมัง" จี้กงยิ้มแล้วว่า "อาตมาก็ได้พูดไปแล้วว่าเป็นหมอดูก็มีข้าวกิน เรื่องเล็ก ๆ อย่างนี้ ทำไมจะไม่รู้" ขุนวังได้ยินว่าเขารู้ก็ดีใจ รีบ ๆ ลงจากที่นั่งมาพยุงจี้เตียนขึ้นมานั่งที่โต๊ะรับแขก แล้วถามว่า "หากท่านจี้เตียนรู้ก็ขอให้บอกนักเรียนให้รู้แจ้ง" จี้เตียนว่า "สุราบนหนังท้องของข้าพเจ้าถูกท่านตะเพิดเสียจนตื่น เมื่อหายเมาแล้วเกรงว่าจะพูดไม่แม่น! นอกจากขุนวังจะบริจาคเพื่อให้กลับคืนสู่หน้าตาดั่งเดิมของข้าพเจ้า เมื่อเมาแล้วก็จะพูดได้กระจ่างแจ้ง" ขุนวังหมดท่าก็เลยสั่งให้ผู้รับใช้ตระเตรียมเหล้าออกมาเลี้ยงนั่นคือ "ปริศนาธรรมไม่สามารถพูดได้โดยตรง ต้องทำเป็นเมาแล้วพูดมั่ว" ที่แท้ กำยานซิลิคอนมีความเป็นมาอย่างไร จี้เตียนรู้จักกับขุนวังเพิ่ง ก็เพราะความวุ่นวายเรื่องนี้ โปรดฟังตอนต่อไป

อธิบายท้ายบท โดย พระอรหันต์จี้กง

1. คุณปู่จางพบเงินจากห้องน้ำ ที่แท้เป็นการเก็บหนี้คืนจากชาติที่แล้ว ช่วยไม่ได้ที่ทำให้ผู้ที่สูญเสียทรัพย์ต้องตาย คุณปู่จางได้แต่ร้องว่า "บาปกรรม" อาตมาว่า "เพราะเขาเป็นคนฆ่าท่านตายในชาติที่แล้ว ก็เพื่อแย่งเอาทรัพย์จากท่านไป ชาตินี้ชดใช้ทั้งต้นทั้งดอก เขาก็ได้เบาตัว

ห้อยโตงเตงอยู่ในห้องน้ำ อาศัยเรื่องนี้เป็นหลักฐานยืนยัน ถึงการชดใช้เวรตามกฎแห่งกรรม” เวไนยสัตว์เอยอย่าโลภมาก อย่าเกิดตัณหา-ราคะ จะได้กลับบ้านไม่ต้องเกิดใหม่ชาติหน้า

2. **เจ้าของร้านเหล้านายหวังต้อนรับเต้าจี้อย่างสนิทสนม** เล่าว่าลูกสาวอายุ 19 เกิดป่วยหนัก ทำให้ผอมเหลือแต่กระดูก พวกหมอต่างก็ว่า “ไม่มีทางรักษา” อาตมาว่า “มันเป็นโรคหนอนในปอด อาตมารักษารับรองว่าหาย” กลางคืนดื่มเสียจนเมามาย เรียกลูกสาวให้นั่งเปลือยเปล่าอยู่บนเตียง อาตมาก็ถอดเสื้อออก ให้หลังแนบกับหลังแล้วคล้องแขนนั่ง อาตมาก็ปลุกพลังสมาธิ ให้เผาผลาญตัวหนอน จนต้องบินหนีออกมาทางจมูกของหญิงสาว โรคก็หายขาด แถมยังได้ปราณคุ้มครอง เจ้าของร้านลงก้มกราบขอบคุณไม่หยุดหย่อน

3. ที่พูดกันว่า “พระกับร่างเปลือยของผู้หญิง ที่หลังแนบกันเป็นการเสื่อมเสียในพุทธศาสนา” อาตมาว่า “บริสุทธิ์กองหินก็ถล่ม ร่างเปลือยเปล่ามองเห็นกัน พบหน้าตาที่แท้ตนเอง ที่แท้ก็อัปลักษณ์ ไม่พอต่อการหลงรัก โรคปอดน่ารังเกียจ มิกล้าเกิดตัณหาราคะ หนึ่งขณะจิตที่เกิดตัณหาราคะ หนอนเป็นร้อยเป็นหมื่นก็จะเข้าตัว มิกล้าแน่ ๆ พิษบาดเจ็บทั้งปวงเกิดจากอารมณ์ทั้งเจ็ด และความยากแห่งอายตนะทั้งหก มนุษย์ควรงดกามตัณหาเพื่อถนอมกาย” ถามว่า “ชาวบ้านฝึกวิธีแบบนี้ได้ไหม” อาตมาว่า “หากยังไม่มีพลังสติ อย่าฝึกวิธีนี้ มิฉะนั้นคุณหมอจะกลายเป็นคนไข้ไม่มียารักษา” ถามอีกว่า “หากให้เนื้อตัวถูกต้องกันเช่นนี้ ผิดศีลหรือไม่” อาตมาว่า “แบกโรคโครงกระดูกสู่สุสานผี พุทธะของอาตมาทรงเมตตา ความดีทำให้มาก มิเพียงศีล ไม่ขาด หากจะได้บุญกุศลเพิ่มมากขึ้นอีก หากจิตไม่เคลื่อน **หญิงงามข้างกายจะทำไม**หรือ กายแม้อยู่ที่บ้าน วิญญาณเร่ร่อน คิดแต่รูปงาม นี่ซิมีบาป! จิตวิญญาณอยู่ โดยไม่ว้าวุ่น ไม่เหมือนในโลกนี้ที่ม้าฆ่าไก่ ไม่มีกลัวเกรง”

ตอนที่ 17

สามีภรรยาตายร่วมกัน สมานรักกันชาติหน้า
ทหารกล้าเกิดเป็นแมลง ได้รับการปลดปล่อย

เรื่องราวของกำยานซิลิคอน คือเมื่อสามปีก่อน เป็นเครื่องบรรณาการ (จิ้มก้อง) จากต่างประเทศ เป็นเครื่องหอมชนิดหนึ่ง พระราชวังได้นำมาจุดครั้งหนึ่งแล้ว ของที่เหลือสั่งให้ขุนวังเพิ่งเก็บรักษาไว้ ขุนวังรับราชโองการนำมาเก็บไว้ในพระคลัง ได้เก็บไว้ในลิ้นชักของช่องที่เจ็ด มาเมื่อปีกลายอันเนื่องจากวันสารทพระจันทร์ จักรพรรดิ์ทรงพระประชวร องค์จักรพรรดินีจึงนำมาจุดเพื่อบูชาเบื้องบนให้ทรงคุ้มครอง แล้วก็เก็บที่เหลือไว้ในลิ้นชักช่องที่สามจักรพรรดิ์มิทรงทราบ มาถึงตอนนี้ จักรพรรดิ์มีพระประสงค์จะจุดกำยานนี้อีก จึงสั่งให้ขุนวังเพิ่งไปเอามา แต่พอขุนวังเพิ่งไปเอา ปรากฏว่าไม่อยู่เสียแล้ว จึงมีความกังวลไม่กล้าถวายรายงานให้ทรงทราบ ดังนั้นจึงได้นั่งเกี้ยวออกมาเพื่อถามหาหมอดู ก็ให้บังเอิญได้ปะจี้กงเข้าพอดี กำลังหัวเสียอยู่แล้วก็เลยพาลระบายอารมณ์ใส่จี้กง ดังนั้นการสอบสวนครั้งนี้ ได้พบจี้กงพูดถึงความในใจของเขาเข้า ทำไมจะไม่ตกใจ แถมยังได้ยินว่าเขารู้เบาะแสอีก ทำไมจะไม่ดีใจ จึงรีบนำสุรามาเลี้ยงเขาเพื่อให้เขาบอก จี้กงก็ดื่มจนเมามายแล้วจึงค่อยพูดออกมาว่า เมื่อวันสารทพระจันทร์ปีที่แล้ว องค์จักรพรรดินีนำมาใช้จุดเพื่อกราบเบื้องบนให้ทรงปกปักรักษาองค์พระจักรพรรดิ์ แล้วนำไปเก็บไว้ในลิ้นชักช่องที่สาม ท่านทำไมไม่ถามสักคำ เอาแต่ร้อนรนเที่ยวหาทั่ว" พูดจบก็ลากลับไปทันที ท่านขุนวังเพิ่งเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็รีบรุดเข้าพระราชวังก็พบว่าของอยู่ใน

ลิ้นชักช่องที่สาม แม้กระทั่งองค์จักรพรรดินีก็ทรงลืมไปแล้ว ถึงได้รู้ว่าจี้เตียนไม่ต้องทำนายก็รู้ก่อนแล้ว ช่างเป็นอรหันต์ที่มีชีวิต

วันหนึ่งขณะจี้กงกำลังเดินเล่นอยู่ข้างทะเลสาบ พลันก็เหลือบเห็นคนหลายคนกำลังหามโลงศพมาสองโลง มองจากที่ไกลคล้ายอยู่ด้วยกันแต่ก็แยกกัน ทั้งยังเป็นพวกวัยรุ่นจับกลุ่มกันสองคนบ้างสามคนบ้าง กำลังวิพากษ์วิจารณ์กัน จี้กงได้ฟังจึงรู้ว่าศพหนึ่งเป็นลูกชายเศรษฐีหวัง ชื่อหวังซวนเจียว อีกศพหนึ่งเป็นลูกสาวของเถาซือเหวิน ชื่อเถาซิ้วอี้ ทั้งสองคนหน้าตาดีและหลงรักซึ่งกันและกัน ทั้งสองไปมาหาสู่กันอย่างลับ ๆ และอยากเป็นของกันและกัน ได้สาบานว่าจะไม่แยกจากกัน ต่อมาภายหลังคนทั้งสองบ้านรู้เรื่องเข้า ต่างก็กล่าวหาพวกเขาว่าทำไม่ถูกต้อง พ่อแม่ต่างฝ่ายต่างบังคับให้แต่งงานกับผู้อื่น ทั้งสองก็ขัดใจกับพ่อแม่ไม่ได้แต่ก็ไม่ยอมรับ ทั้งสองจึงนัดแนะหาทางออกโดยการกระโดดน้ำตาย ทั้งสองบ้านต่างรู้สึกเสียใจ ทั้งสองฝ่ายต่างก็จัดการศพกันเอง ต่างฝ่ายต่างซื้อโลงกันเองและต่างฝ่ายต่างก็เผากันเอง ชาวบ้านก็เอาเรื่องนี้เป็นข่าวพูดกันไม่หยุด จี้กงจึงเข้าไปพูดว่า "หากทั้งสองมีเหตุแห่งกรรมเช่นนี้ ทั้งสองจิตยังไม่ยอม เกรงว่าจะเผาไม่ไหม้ นอกจากข้าต้องไปจึงจะเผาได้สำเร็จ

ชาวบ้านได้ฟังแล้วไม่มีใครยอมเชื่อ แต่ศพของหวังซวนเจียว อยู่ที่วัดซินเจียว ส่วนศพของเถาซิ้วอี้อยู่ที่วัดจินหนิว ทั้งสองต่างจุดไฟเผาปรากฏว่าเผาเท่าไรก็ไม่ไหม้พ่อแม่ทั้งสองฝ่ายต่างตกใจไม่ทราบสาเหตุ ก็ปรากฏว่าเรื่องที่จี้กงได้พูดไว้เข้าถึงหูพ่อแม่ทั้งสองฝ่าย ทั้งสองบ้านก็เลยมาเชิญจี้เตียนจี้กงก็ว่า "จะให้ข้าจุดไฟเผาก็ไม่ยาก แต่ต้องมีเหล้าไม่น้อยนะ" ทั้งสองฝ่ายว่า "เหล้าอยู่ที่นี่ ยอมฟังคำของอาจารย์ก็แล้วกัน" จี้กงไปยังวัดซินเจี้ยวก่อน ทางฝ่ายเศรษฐีเถาก็รีบกุลีกุจอเอาเหล้ามาเลี้ยงบ้าง จี้กงดื่มติดต่อกันเจ็ดแปดชามแล้วจึงกล่าวกับสองฝ่ายว่า "เขาทั้งสองเมื่อชาติปางก่อนเป็นสามีภรรยาที่ดี แต่เพราะปากเสีย ทำให้ทำลายคู่แต่งงานของคนอื่นเขา

ดังนั้น ชาตินี้พ่อแม่จึงไม่ยอมตามใจ แต่ทั้งสองกลับยอมตายครั้งนี้ แม้เป็นอารมณ์แต่ก็มีการผูกพัน ชาติหน้าจะเกิดเป็นสามีภรรยาอีก ตอนนี้เอาแยกกันเผาเป็นสองแห่ง ใจจะยินยอมได้อย่างไร ต้องย้ายศพให้มาเผารวมกัน ก็จะสำเร็จสมตามบุญสัมพันธ์ชาติต่อไป" ทั้งสองบ้านต่างยอมฟังคำของจี้กง ไม่กล้าขัดขืนจึงเรียกคนให้ย้ายศพของเถาซิ้วอี้มายังวัดซินเจียวจี้เตียนจึงลงมือจุดไฟเผา พร้อมกล่าวว่า

ชาตินี้ตายแล้วชาติหน้าเกิด
ตายตายเกิดเกิดอารมณ์มืดมัว
ท่ามกลางทะเลสาบน้ำไม่กลัว
ไม่กลัวแม้แต่ไฟที่เผาผลาญ

ศพแยกกันเผาจิตแค้นเคืองกัน
เผารวมกันเป็นเถ้าถ่านก็พอใจ
แม้เดินช้าผูกเชือกจูงหาอยู่ไม่
ปิดโลงไซร้อิงกันสนิทแนบ

เฮ้ย! ด้วยไฟสว่างแห่งสมาธิ
ให้เห็นหน้าตาดั่งเดิมของทั้งสอง

กล่าวจบ ก็จุดไฟ ไฟลุกโชติช่วงขึ้นสู่ฟ้า และที่โลงศพของทั้งสองก็มีช่อของดวงไฟพวยพุ่งขึ้นมา แล้วรวมเข้าเป็นที่เดียวกัน ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าไป

วันหนึ่ง ขณะที่จี้กงกับเฉินถี่เตี่ยนเดินผ่านหน้าร้านทำกรอบรูปของคนแซ่ฉือ เห็นที่ข้างฝามีรูปของจี้เตียนที่เข้ากรอบไว้แขวนอยู่ เฉินถี่เตี่ยนเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็ชมว่า "วาดได้เหมือนมากแต่เขียนหนังสือใส่ไว้น้อยไปไม่พอกับความอัศจรรย์ของท่าน ข้างบนของรูปยังเหลือที่ว่างมีกระดาษเหลืออยู่แยะ ทำไมไม่เติมลงไปอีก" จี้กงหัวเราะว่า "กลัวว่าไม่มีที่จะเขียน

แล้ว" ว่าแล้วก็เรียกคุณฉือให้นำภาพลงมา แล้วเขียนเติมว่า

ดูแต่ไกลก็ไม่ใช่ ดูใกล้ ๆ ก็ไม่เหมือน เปลืองแรงไปมาก วาดออกมาได้แบบนี้คิ้วดุจไม้กวาดสองข้าง สามารถกวาดความทุกข์โศก พออ้าปากกว้างก็โลภดื่มสุรา ไม่กลัวหนาวเท้าเปล่าเป็นประจำ ยังไม่ทันแก่ผมก็หงอกเสียแล้ว มีรูปไม่มีจิต มีเปรอะเปื้อนแต่ไม่ยึดติด เวลานอนไม่ห่วงคลื่นลมทะเล เสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง วิกลจริตเหมือนปุถุชน ตัณหาราคะตัดสิ้นเชิง ลมเย็นเดือนผ่องยิ้มได้ร้องเพลงได้ สักวันหนึ่ง ขี่ล่อคืนสู่สวรรค์ จันทร์เสี้ยวดั่งเคียวเกี่ยวเมฆเจียรนัยตนเอง

จี้เตียนเขียนเสร็จ เฉินถีเตี่ยนกล่าวว่า "อย่างนี้ค่อยดูมีชีวิตชีวาหน่อย" จากนั้นก็ชวนคุณฉือไปร่วมดื่มกันที่ภัตตาคารที่สะพานทงจิน ทั้งสามสนทนาพลางหัวเราะพลางจนเวลาใกล้ค่ำจึงแยกย้ายกันไป ขณะนี้อากาศอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ชาวเมืองหางโจวต่างนิยมเล่นกัดจิ้งหรีดกัน แม้กระทั่งพวกขุนนางในวัง โดยเฉพาะจะมีพนันขันต่อด้วยจำนวนเงินมาก ๆ

ณ ที่ศาลเจ้าที่บริเวณตงฮัวหยวน มีร้านขายผลไม้ร้านหนึ่ง ลูกชายหวังกงชื่อหวังเอ้อมีอาชีพจับจิ้งหรีดขาย จะออกจากบ้านตั้งแต่ตีห้าเพื่อจับจิ้งหรีด ขณะเดินมาถึงกอหญ้าได้ยินเสียงจิ้งหรีดร้องเสียงฟังดีจึงแหวกกอหญ้าดูก็เห็นจิ้งหรีดตัวหนึ่งเกาะอยู่บนหัวงู สีแดงเปลวไฟถึงกับสะดุ้ง จึงหาก้อนอิฐก้อนหนึ่งปาไปที่ตัวงู งูตัวนั้นก็เลี่ยงหนีไป ส่วนจิ้งหรีดก็กระโดดลงมาที่พื้นดินก่อนหน้านั้นแล้ว หวังเอ้อนำกล่องที่สานด้วยไม้ไผ่ออกจากเอว แล้วจับจิ้งหรีดใส่เข้าไปในกล่อง แล้วก็พิจารณาดูด้วยอย่างละเอียด มันมีรูปร่างดีเยี่ยม รู้สึกดีอกดีใจจึงกลับบ้านทันที เรียกเมียให้เอาอ่างน้ำเทน้ำออก แล้วปล่อยจิ้งหรีดลงในอ่าง นำมาเลี้ยงไว้สองวันแล้วจึงพามันไปสู้กับตัวอื่น ผลปรากฏว่าชนะเขาเรื่อยมา จนชื่อกระฉ่อน

มาวันหนึ่ง ขณะที่หวังเอ้อเพิ่งจะกัดจิ้งหรีดชนะกลับมา ขณะเดิน

ผ่านสะพานอ้วงเซียนเฉียว ก็ประจวบเหมาะกับทหารของท่านขุนวังจาง กำลังร้องตะโกนให้ชาวบ้านหลีกทางหวังเอ้อถืออ่างจิ้งหรีดยืนหลบอยู่ข้างทาง เพื่อให้ขุนวังผ่านไป เนื่องจากขุนวังจางเป็นคนชอบเล่นจิ้งหรีดอยู่แล้ว เมื่อเห็นหวังเอ้อถืออ่างจิ้งหรีดอยู่จึงเรียกให้หยุดเกี้ยว แล้วเรียกหวังเอ้อให้เข้ามา หวังเอ้อส่งจิ้งหรีดให้ดู ขุนวังเห็นจิ้งหรีดมีรูปร่างท่าทางดี รู้สึกดีใจมาก จึงพูดกับหวังเอ้อว่า "เจ้าเอาจิ้งหรีดตัวนี้ขายให้ข้าเถอะ" หวังเอ้อว่า "จิ้งหรีดตัวนี้เป็นจิ้งหรีดที่พ่อของข้าน้อยพอใจอยู่ หากใต้เท้าต้องการซื้อ ก็รอให้ข้าน้อยไปบอกกับพ่อก่อน แล้วจึงส่งมาให้" ขุนวังว่า "หากเจ้ายอมขาย ข้าจะให้สามพันชั่งกับโลงศพอีกหนึ่งโลง" หวังเอ้อขอบคุณแล้วก็รีบกลับบ้านบอกให้พ่อฟัง หวังกงพูดว่า "เมื่อขุนวังให้ของมากอย่างนั้นทำไมจะไม่ขายล่ะ ให้รีบ ๆ ส่งไปอย่าได้พลาดโอกาส" หวังเอ้อว่า "หากส่งไปวันนี้ มันจะดูไม่มีค่า รอให้ถึงพรุ่งนี้เสียก่อน" ว่าแล้วก็เอาจิ้งหรีดเก็บไว้อย่างดี แล้วก็ออกไปเดินเล่น

กล่าวถึงขุนวังจาง พอได้เห็นจิ้งหรีดตัวนี้แล้วรู้สึกพอใจมาก เมื่อไม่เห็นหวังเอ้อส่งมาให้ จึงเรียกลูกน้องสองคนให้ไปยังบ้านหวัง หวังกงพูดว่า "สู้ทีไรก็ชนะทุกที ช่างเป็นจิ้งหรีดที่วิเศษ" ลูกน้องว่า "ใคร ๆ ก็ว่าดีข้ายังไม่เคยเห็น" หวังกงว่า "รอให้ข้าเอาออกมาให้ชมกันหน่อย" แล้วก็เดินเข้าไปข้างในนำอ่างจิ้งหรีดวางไว้บนโต๊ะ เปิดฝาออกแล้วเรียกคนทั้งสองดูโดยไม่ได้ระมัดระวัง จิ้งหรีดตัวนั้นกระโดดออกจากอ่างไป กระโดดออกนอกบ้านทั้งสามคนช่วยกันจับ ก็ให้บังเอิญมีไก่ตัวหนึ่งเดินผ่านมา แล้วก็จิกเข้าปากไปแล้ว หวังกงเห็นแล้วโกรธจนอ้ำอึ้งพูดไม่ออก คนทั้งสองจึงพูดว่า "หวังกงโชคไม่ดี เงินสามพันชั่งกับโลงศพหนึ่งโลงหายวับไปแล้ว" ว่าแล้วกลับไปรายงานขุนวัง ไม่นานหวังเอ้อก็กลับมา หวังกงคาดว่าจะปิดเรื่องไม่มิด ก็ได้แต่พูดว่าเพราะลูกน้องขุนวังอยากดูจึงถูกไก่กินไป เล่าให้ฟังอย่างละเอียด หวังเอ้อโกรธจนกระโดดโลดเต้นถึงกับหงายโต๊ะ ทำให้อ่าง

และชามตกแตกละเอียด จะไปโทษพ่อก็ไม่ถูก ในใจก็โกรธจนทนไม่ได้ เลยออกมาเดินนอกบ้าน

ขณะเดินมาถึงทางแยก ก็ให้ปะกับจี้เตียนที่กำลังยิ้มฮำเพลงมา จึงพูดกับหวังเอ้อว่า "เจ้าไม่ต้องโกรธหากยอมเลี้ยงข้าให้เมา รับรองว่าจะทวงจิ้งหรีดคืนมาให้ แม้จากไก่ข้างบ้าน" หวังเอ้อคิดในใจว่า "เขารู้ได้อย่างไรว่าจิ้งหรีดของข้าถูกไก่กินไป คำพูดนี้รู้สึกชอบกล" จึงพูดว่า "เลี้ยงท่านไม่ยาก ขอให้อาจารย์ดื่มให้เมาเต็มที่ แต่ขอให้บอกชัดเจน หากไม่มีจิ้งหรีดคืนข้าน้อยล่ะ ตอนนั้นต้องถอดเสื้อเป็นค่าเหล้านะ อาจารย์ก็อย่าโกรธ" จี้กงว่า "อาตมาไม่เคยพูดเล่นมาก่อนขอให้เจ้าวางใจ" หวังเอ้อก็เป็นนักเลงสุราเหมือนกัน คนละชาม ๆ จนกระทั่งเมาอ้อแอ้จึงยอมเลิก แม้หวังเอ้อจะเมาแต่เรื่องยังค้างในใจ ก่อนจะออกจากร้านก็ยังถามจี้กงว่า "เลี้ยงเหล้าท่านแล้วจิ้งหรีดจะได้คืนเมื่อไร" จี้กงว่า "พรุ่งนี้ตอนตีห้าหากไม่ได้ก็ให้มาถอดจีวรเลย หากได้แล้วก็ยังต้องเลี้ยงข้าอีก" หวังเอ้อว่า "หากได้จริงแล้วก็จะเลี้ยงท่านอีกก็แล้วกัน" หวังเอ้อก็ตรงกลับบ้าน หวังกงกลัวลูกชายจะพูดมากจึงหลบอยู่ในห้องไม่ยอมออกมา หวังเอ้อก็เมาเหล้า ใจก็ยังโกรธอยู่ พอล้มตัวลงนอนก็หลับไปเลย

พอรู้ตัวตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่งก็พอดีตีห้า ก็ได้ยินเสียงร้องกรี๊ด ๆ ทั้งสะดุ้งทั้งตกใจ ผลุนผลันลุกขึ้นจากที่นอน คอยเงี่ยหูฟัง มันเป็นเสียงของจิ้งหรีดที่อยู่ในอ่าง เปิดหน้าต่างเพื่อปล่อยให้แสงสว่างเข้ามาในห้อง แล้วนำอ่างมาวางที่หน้าต่าง พอเปิดฝาออกดูก็เห็นเจ้าจิ้งหรีดตัวนั้นมันอยู่นิ่งเฉยในอ่าง ที่แท้ไก่ที่กินเข้าไปเมื่อตอนกลางวันเป็นแมลงสามหาง หวังเอ้อจดจ้องอย่างไม่ลดละเพื่อดูให้ชัดเจน ภายในอกเต็มไปด้วยความดีใจ รีบร้องเรียกพ่อว่า "พ่อ พ่อ! ท่านไม่ต้องกังวลแล้ว ตอนกลางวันที่ไก่จิกกินนั้นเป็นตัวแมลงสามหาง จิ้งหรีดยังอยู่" หวังกงได้ยินแล้วร้องว่า "เอ้อดี เอ้อดี" แล้วก็ลุกจากที่นอน หวังเอ้อก็เล่าเรื่องของจี้กงว่าจะหาจิ้งหรีดให้พ่อ

ฟัง สองคนพ่อลูกดีใจจนบอกไม่ถูก ทั้งสองไม่ยอมนอนต่อ ต่างนั่งจับเจ่าจนฟ้าสาง เมียหวังเอ้อจัดอาหารเช้าให้รับประทานแล้ว จึงนำอ่างตรงไปยังจวนขุนวังจาง ยามหน้าประตูแจ้งให้ขุนวังทราบ ขุนวังสั่งให้หวังเอ้อเข้าไปหาแล้วถามว่า "เมื่อวานคนของข้ามาบอกว่าจิ้งหรีดตัวนั้นถูกไก่จิกกินไปแล้ว น่าเสียดายนะ วันนี้เจ้าคงมีจิ้งหรีดตัวดี ๆ มาให้หรือ" หวังเอ้อว่า "เมื่อวานพ่อไม่รู้ ที่เอาออกมาไก่กินไปเป็นแมลงสามหาง จิ้งหรีดตัวเก่งยังอยู่ที่นี่" ขุนวังยินดียิ่ง จึงจ่ายเงินให้สามพันชั่งพร้อมโลงศพหนึ่งโลงให้เขาไป หวังเอ้อขอบคุณแล้วก็สั่งให้คนหามกลับไป จากนั้นก็ไปตามหาจี้กงเพื่อเลี้ยงเหล้าอีกไห เมื่อขุนวังจางได้จิ้งหรีดไปแล้ววันนั้นก็นำไปต่อสู้กับขุนวังสือปรากฏว่าได้เงินมาสามพันชั่ง ต่อสู้ติดต่อกันตั้งสามสิบครั้ง ชนะทุกครั้งไป ดีใจจนบอกไม่ถูก ดังนั้นจึงได้ตั้งชื่อให้มันว่า "อ๋องปราชญ์" รักมันเหมือนสิ่งมีค่า เลี้ยงดูมันจนสิ้นฤดูใบไม้ร่วง จวบจนหมดอายุขัยของมัน ขุนวังรักมันมากถึงกับทำกล่องเงินเล็ก ๆ เป็นโลงศพ กราบไหว้มันด้วยธูปเทียนนานถึง 21 วัน จึงนำมันไปเผา โดยเชิญจี้เตียนไปจุดไฟ ส่วนโลงก็ให้ชาวบ้านไป จี้เตียนจุดไฟแล้วพูดว่า

เจ้ามารนี้เป็นสัตว์เล็ก ๆ รังมันอยู่ตามซอกหิน ยามค่ำคืนอันดึกสงัดร้องเรียกจนลมพัดเย็นเพ็ญผ่อง เสียงเซ็งแซ่อื้ออึงจนนักเที่ยวเปล่าเปลี่ยวใจ ร้องเรียกจนแม่ม่ายน้ำตานองปานสายเลือดท่ามกลางห้องนอนอันเวิ้งว้าง ไม่มีเหตุเอาแต่ปลุกเร้าคนให้เกิดโลภโกรธหลง ทำให้สูญเสียแรงงานเปล่า ก็ไม่ใช่เป็นการแย่งชิงที่ดิน แล้วทำไมต้องลำบากต้องต่อสู้กัน พอพบหน้ากันก็แยกเขี้ยวชูหาง ตอนกัดกันชูหนวดตีปีก ผู้ชนะก็ร้องลั่นกระพือปีก ผู้แพ้ก็หนีแทบไม่ทัน ชนะได้เงินทองนับเป็นพัน ๆ รางวัลก็แค่น้ำกับข้าวครึ่งเม็ด ถึงแม้จะมีกรงทองแกะสลักล้วนเป็นอารมณ์โลก ๆ ไร้รูปลักษณ์ ทันใดฟ้าประทานวาระสุดท้ายมาให้ ถึงแม้จะเป็นอ๋องปราชญ์ก็หลีกไม่พ้นด้วยไฟที่ไร้นามนี้ เปลี่ยนหน้าตาที่แท้จริงกลับมา

เอ้อ! ได้เกิดข้างสระแห่งบุญกุศล เพื่อช่วยสวดพระอมิตตาพุทธ พอจี้กงจุดไฟเผา ลมเย็นพัดกระพือขึ้น บนกลางอากาศเห็นมีร่างกุมาร ใส่เสื้อสีเขียว พนมมืออยู่ที่หน้าอกไหว้มาทางจี้กงแล้วพูดว่า "ขอบคุณท่านอาจารย์ที่สั่งสอน ศิษย์ได้รับการปลดปล่อยแล้ว!" พูดจบก็หายวับไป ขุนวังจางเห็นแล้วรู้สึกดีใจ จึงเชิญจี้กงไปดื่มเหล้าที่จวนและได้พักค้างแรมที่จวนนั้นด้วย

วันรุ่งขึ้น ร่ำลาขุนวังแล้วกลับวัด เดินตัดผ่านหน้าจวนของหวังจินอี ก็ได้ยินเสียงกลองและเสียงร้องไห้ รู้สึกมีคนมากันมากจึงเดินเข้าไปถามยามหน้าประตูว่ามีสาเหตุอะไร ยามว่า "ใต้เท้าของข้าน้อยไม่มีบุตร จึงได้หาคุณนายน้อย ๆ ไว้สิบคน ปีที่แล้วเพิ่งจะได้บุตรชายมาคนหนึ่ง รักยิ่งกว่าแก้วตา เมื่อคืนตายเสียแล้ว ตอนนี้ก็เชิญพระสงฆ์มาสวดมนต์ จึงมีเสียงร้องไห้" จี้กงว่า "ถ้าเป็นเช่นนี้ช่วยรายงานว่าจี้เตียนจะเข้าพบ" ยามได้เข้าไปรายงานจินอี จินอีให้คนมาต้อนรับเข้าไปพบข้างในแล้วพูดว่า "ท่านมาได้พอดี ข้าพเจ้ามีบุตรชายน้อย ๆ คนหนึ่งฉลาดมาก โชคไม่ดีตายเสียแล้วตั้งเมื่อคืน ข้าพเจ้าก็รู้สึกอาลัยอาวรณ์มาก ขอโปรดได้กล่าวธรรมวาจาสักหน่อยค่อยไป เพื่อให้เขาได้ไปเกิดในที่ดี ๆ" จี้กงว่า "เอาไปฝังสู้เอาไปเผาไม่ได้ เขาเกิดที่อื่นก็สู้เกิดที่บ้านใต้เท้าไม่ได้" จินอีว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้าใจคอหดหู่ ขอให้อาจารย์โปรดเขาด้วยก็แล้วกัน" จี้กงว่า "หากเป็นเช่นนี้ ก็ให้ยกออกมาแล้วเผาเสียที่ลานบ้าน เพื่อไม่พลาดฤกษ์ดีเพื่อให้เขารีบไป" หวังจินอีรีบเรียกคนหามโลงออกมา แล้วให้นำไปวางไว้ที่ลานบ้าน จี้กงถือไฟแล้วว่า "คุณชายน้อย คุณชายน้อย ทำไมมาก็สาย ทำไมรีบกลับเร็วนัก เมื่อจะกลับมาเกิด ก็สู้มาอยู่ในที่คุ้นเคยดีกว่า

เอ้อ! ความฝันอันยาวนานเลิกเสีย ให้ตื่นท่ามกลางเปลวไฟ อาบน้ำใหม่ในอ่างเงิน"

ขณะที่หวังจินอีกำลังดูจี้กงจุดไฟเผา ก็มีคนใช้มารายงานว่า "ยินดี

ด้วยใต้เท้า ห้องที่เจ็ด คุณนายหลิวได้ให้กำเนิดบุตรชาย" หวังจินอียินดีมาก เพราะรู้ว่าจี้กงมีพุทธานุภาพมาก จึงรีบสั่งให้คนเตรียมเหล้ามาเลี้ยง จี้กงก็ดื่มจนเมาแล้วจึงลากลับวัด ไม่รู้ว่าต่อไปเรื่องเป็นอย่างไร

อธิบายท้ายบทโดยอรหันต์จี้กง

1. ลูกชายเศรษฐีหวัง หวังซวนเจียว รักลูกสาวเถาซือเหวิน เถาซิ้วอี้ หญิงงามชายหล่อ ต่างรักใคร่กัน เพราะพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายคัดค้าน บังคับให้แต่งงานกับผู้อื่น ทั้งสองนัดกันกระโดดน้ำตายนั่นคือ

   ฉันรักเธอ เธอรักฉัน หลงตายเกิด ก่อเคราะห์กรรม
   ฉันโดดน้ำ เธอโดดน้ำ เรื่องเศร้าโศก ต่างร้องไห้

2. เมื่อคนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืน การคิดสั้นเป็นโมหะ ทั้งสองคนหลงรักกัน คนตายแต่จิตไม่ตาย รักกันจนแยกกันไม่ออก ไม่ยอมแยกกันเผา ต้องให้ข้าช่วยบอกพวกเขา เพื่อจะได้เผาร่วมกัน จึงยอมหายโกรธ กลายเป็นดินพึ่งพากัน นั่นคือ

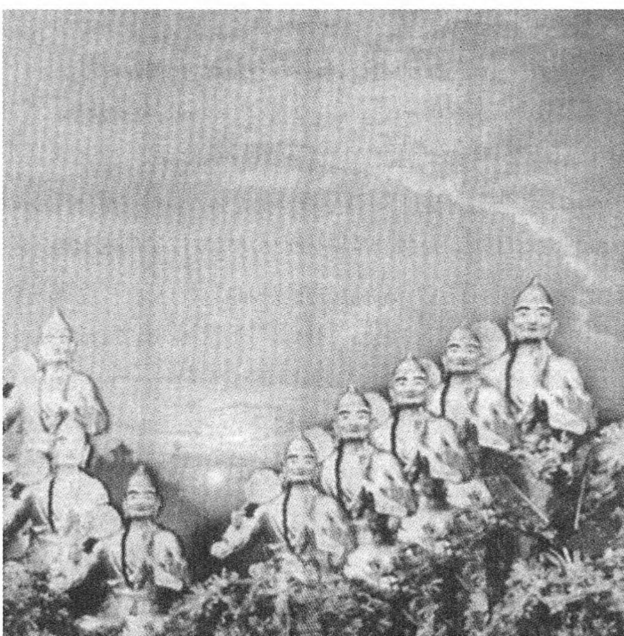
   ความรักเป็นไฟ ตายเผาทั้งสอง
   เกิดไม่สมหวัง ขอตายร่วมกัน

   ทำไมทั้งสองมีเรื่องเศร้าโศกอย่างนี้ เพราะชาติก่อนปากคอไม่ดี ทำลายคู่สัมพันธ์คนอื่น จึงได้รับกรรมแบบนี้ มนุษย์เอย! อย่าพูดทำลายกัน ปิดบังโกหก หลอกลวงกัน ชาติหน้าต้องมีเรื่องน่าสงสาร

3. พนันกัดจิ้งหรีด ในสมัยโบราณก็ยังมีเรื่องแบบนี้ อ้าย "ตัวพนัน" มันมีวิธีของมัน สู้จนผู้อื่นตายชนะจนตัวเต็มไปด้วยหนี้เลือด ซึ่งก็ลำบากตนเอง เจ้าของสุขสบาย เมื่อถึงเวลา ผู้กล้าคืนสู่ดิน ขุนวังจางรู้สึกบูชามันแต่งตั้งชื่อว่า "อ๋องปราชญ์" ทั้งยังจัดงานศพให้มัน คนช่างสู้สัตว์ไม่ได้ ยังต้องอาศัยข้าจุดไฟเผา เพื่อพูดให้มันรู้สึกตัว ท่ามกลางไฟ

ลุก มีลมพัดวูบหนึ่ง แลเห็นกุมารน้อยใส่เสื้อสีเขียวอยู่บนอากาศ หันมาขอบคุณอาตมา ว่า "ข้าน้อยหลุดพ้นแล้ว" อันนี้เหมือนกับหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ทั้งหมดพ้องกัน สัตว์ทั้งหลายร่างกายต่างกัน ล้วนมี พุทธจิต ผู้รู้สำเร็จพุทธ ผู้หลงเป็นเวไนยสัตว์ ชาวโลกเอย! ข้าจะชี้แนะพวกเจ้าว่า

เกิดมาอยู่บ้านนี้ ตายไปอยู่ที่ไหน
ญาณทวารทางถูกต้อง เป็นทางถึงซึ่งพุทธะ
จี้เต๋อพระกวนอิมอยู่ ต้นโพธิไร้ราก
ชี้เจ้าจิตลุ่มหลง ตื่นขึ้นบรรลุเอง

ตอนที่ 18

ผู้บำเพ็ญศีลฉือเสาะหาใบสุทธิ   จางถี่เตียนเมาเสาะหากลอน

เมื่อจี้กงได้จากกับหวังจินอีแล้วกลับมาที่วัด หลายวันนี้ไม่มีธุระอะไร แล้ววันหนึ่งจี้กงก็เข้าไปในครัวถอดเอาจีวรออกเพื่อจับหมัด ก็ได้เห็นชายหนุ่มผู้บำเพ็ญศีลคนหนึ่งถือจดหมายฉบับหนึ่งเข้ามาแล้วถามกับคนครัวว่า "ผมต้องการพบกับท่านเลขาจี้ เห็นทางห้องเจ้าอาวาสบอกว่าท่านอยู่ในห้องครัว ไม่ทราบว่าคือท่านไหน" คนครัวบอกว่า "ผู้ที่กำลังจับหมัดอยู่นั่นไง" ผู้บำเพ็ญศีลคนนั้นได้ยินแล้วก็เดินไปที่ข้างหน้า ทำความเคารพแล้วพูดว่า "ข้าน้อยอยู่ที่ศาลเจ้าเจี่ยงซีชื่อฉือเต้าเฉิน ถึงแม้จะออกบำเพ็ญศีลหลายปี ก็ยังไม่ได้ปลงผม ดังนั้น ท่านอาจารย์หลวงอาจึงได้มีหนังสือให้มาขอร้องอาจารย์ช่วยเขียนใบฎีกา เพื่อไปขอใบสุทธิ ขออาจารย์โปรดเมตตา" จี้กงรับหนังสือมาดูแล้วว่า "เจ้าต้องการให้ข้าเขียนใบฎีกา พูดปากเปล่าก็ไร้ประโยชน์ต้องซื้อเหล้าให้ข้าดื่มก่อน" ผู้บำเพ็ญศีลว่า "ต้องเลี้ยงอาจารย์ ก็ไปดื่มที่ร้านเหล้าได้แค่สามจอก" จี้กงว่า "ขอให้มีเหล้ากินร้านเหล้าจะเป็นไรล่ะ" จี้กงรีบแต่งจีวร แล้วตรงไปยังร้านเหล้าตาหวังที่แท้ผู้บำเพ็ญฉือมีเงินติดตัวน้อย จึงรีบนับเงินให้เจ้าของร้านก่อน แล้วค่อยเรียกเหล้ามาดื่ม จี้กงดื่มเสียเจ็ดแปดชาม พอจะดื่มอีก ก็ไม่มีเงินเสียแล้ว ไม่มีทางไหนจึงขอยืมพู่กันกับหมึกเจ้าของร้าน แล้วก็บอกให้ผู้บำเพ็ญฉือเอากระดาษออกมา แล้วเขียนว่า

เดิมที่เป็นผู้บำเพ็ญศีล ก็อยากบวชเป็นพระภิกษุ
ใบสุทธิก็ไม่มี เครื่องอัฐบริขารก็ไม่พร้อม
ข้าขอเตือนผู้บำเพ็ญ ควรจะหยุดรั้งรอก่อน

ผู้บำเพ็ญฉือเห็นหนังสือเขียนเช่นนั้น ไม่สบายใจ จึงถามว่า "ข้าน้อยมาขอร้องอาจารย์ช่วยเขียนใบฎีกา เพื่อขอให้ผู้อุปัฏฐากช่วยบวชให้ แต่อาจารย์ทำไมจึงเขียนว่า หยุดรั้งรอก่อน" จี้กงว่า "เหล้าไม่พอ ก็ให้หยุดรั้งรอ ถ้าหากเจ้ายังต้องการเป็นพระสงฆ์ ก็ต้องเลี้ยงข้าให้เมามาย รับรองว่าวันนี้ก็จะได้ใบสุทธิ" ผู้บำเพ็ญฉือหมดปัญญาจึงถอดเสื้อผ้าออกจำนำได้สองชั่ง เชิญจี้กงดื่มเสียจนหอมชื่น จี้กงจึงยกพู่กันเขียนเพิ่มอีกสองประโยคว่า

ออกไปพบผู้บำเพ็ญหวัง
กลับมายิ้มได้หัวใสเหน่ง

จี้กงเขียนเสร็จก็ออกไปเลย ผู้บำเพ็ญฉือไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ถือใบฎีกานั้นแล้วก็เดินไปทางสะพานหลิ่วเถียว เกือบ ๆ จะถึงสุสานเหย่เฟยเพราะใจไม่สบายกายก็หนาวเพราะถอดเสื้อจำนำร้านเหล้าไปจึงเดินอย่างเงียบขรึมและก้มหน้า ก็พอดีขุนวังผ่านมาจึงเดินชนเกี้ยวนั่งของขุนวังหวังเข้า เลยถูกผู้ติดตามจับไว้ ขุนวังหวังร้องตวาดว่า "เจ้าเป็นใครจึงบังอาจมาชนเกี้ยวของข้า!" ผู้บำเพ็ญฉือคุกเข่าลงรายงานว่า "ข้าน้อยชื่อฉือเต้าเฉินอยากบวชเป็นพระสงฆ์นานแล้ว แต่ไม่มีใบสุทธิดังนั้นจึงไปยังวัดเจิ่นฉือเพื่อขอร้องท่านเลขาจี้ให้เขียนใบฎีกา เพื่อหาผู้อุปัฏฐากโดยไม่คาดคิดเขาหลอกให้จำนำเสื้อผ้าแล้วดื่มจนเมามาย ใบฎีกาก็เขียนเสียไปแล้ว ใจจึงกลัดกลุ้มได้แต่เดินก้มหน้าจึงชนเอาเกี้ยวของใต้เท้าเข้า มิได้บังอาจขอรับ" ขุนวังหวังว่า "เอาใบฎีกามาให้ข้าดู" ผู้บำเพ็ญฉือจึงรีบเอาใบฎีกาออกจากแขนเสื้อส่งให้ ขุนวังเห็นแล้วหัวเราะชอบใจแล้วว่า "เจ้าช่างบังเอิญจริง เมื่อวานนี้พระจักรพรรดินีได้ออกใบสุทธิมาให้ร้อยฉบับ เพื่อให้บวชพระสงฆ์ยังไม่ทันจัดการ เจ้านี่ช่างมีบุญสัมพันธ์จริง" ว่าแล้วก็เรียกผู้บำเพ็ญฉือให้ตามไปที่จวนแล้วเอาใบสุทธิให้เขาหนึ่งฉบับเป็นฉบับที่หนึ่ง ผู้บำเพ็ญฉือยกมือไหว้ขอบคุณแล้วออกมา จึงรู้ว่าเป็นความแยบยลของพระจี้กง นั่นคือ

ตอนพูดเป็นธรรมเพี้ยน พอเกิดผลแล้วรู้แยบยล
เพราะฉะนั้นแสงแห่งสุริยันจันทรา รู้เพียงส่องแสงอยู่กลางนภา

วันหนึ่ง จี้กงนึกถึงจางถี่เตียนเจ้าของร้านขายยาไคเซิน ซึ่งไม่พบเห็นกันนานแล้วจึงตรงไปลงเรือที่ฉางเฉียวแล้วขึ้นท่าที่เฉียนถังเหมิน แล้วตรงไปร้านขายยาไคเซินที่ซอยจูกัง ก็พอดีพบภรรยาของจางถี่เตียนที่หน้าร้าน จึงเข้าไปทักทายว่า "ฮูหยิน คุณจางถี่เตียนอยู่บ้านหรือเปล่า" หญิงผู้นี้เดิมทีไม่ชอบหน้าพระสงฆ์อยู่แล้ว เมื่อเห็นจี้กงเข้าก็ปั้นหน้าแล้วตอบว่า "ไม่อยู่บ้าน" ขณะที่พระจี้กงกำลังจะหมุนตัวกลับออกไป จางถี่เตียนก็วิ่งออกมาจากบ้านหัวเราะหึหึว่า "ผมกลับมาแล้วไม่ได้พบกันเสียนาน ขอเชิญนั่งดื่มเหล้ากันสักแก้ว" จี้กงว่า "เหล้านะอยากดื่มแต่ข้าเห็นภรรยาท่านรู้สึกจะเกรงใจเธอจึงดื่มไม่ลง" จางถี่เตียนว่า "ถ้าเช่นนั้นเข้าไปดื่มที่ตลาดดีไหม" จี้กงว่า "ก็ดี ก็ดี" ทั้งสองจึงพากันไปดื่มเหล้าที่ร้านเซินเอี๋ยงก๋วน เมื่อเด็กนำเหล้ามา จี้กงก็ดื่มติดต่อกันถึงยี่สิบชาม ดื่มจนสบายใจ "ภรรยาท่านหาว่าข้ามาดื่มเหล้ากับท่าน ไม่รู้ว่าดื่มเหล้ามีอะไรดีบ้างไหม ข้ามีบทรำนำจะร้องให้ท่านฟัง

ทุกวันดื่มเหล้าจนเมามาย ยังไม่เคยลองดูว่าไม่เมาสักวัน แม้เธอจะด่าทอด้วยความโกรธ แต่ก็เป็นเรื่องของนักดื่มในสังคม อย่าได้ควบคุมเลย ขอหยุดความโง่เขลา ชีวิตคนเราอยู่ได้นานสักเท่าไร

ผู้คังฮุ้ย ได้ชื่อว่าร้องเพลงเพราะจนดอกบัวโรยรา หลิวหลิงเต้นระบำได้เก่ง ก็สู้หยุนหมิงที่เมาชมเบญจมาศจนถึงแดนตะวันออก ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหนกันเล่า คงเหลือไว้แต่ชื่อเสียงอันดีงาม" จางถี่เตียนกล่าวชมว่า "ยอด ยอด ยอด! ข้าพเจ้าบังเอิญมีกระดาษมาอยู่สี่แผ่น ขอถือโอกาสที่ท่านว่างตอนนี้ ช่วยเขียนกลอนให้สักสี่บท เพื่อแขวนไว้ที่บ้าน เมื่อท่านจากโลกนี้ไปแล้วจะได้นำออกมาดู ๆ เป็นการดีสำหรับการคิดถึง" จี้กง

ไม่ได้พูดออกมาคิดในใจว่า "ที่พูดอย่างนี้เป็นการเร่งให้ข้าตาย" แต่ก็ตอบกลับไปว่า "ก็ได้ ๆ" จางถี่เตียนจึงล้วงเอากระดาษออกมาปูลงบนโต๊ะ แล้วขอยืมหมึกกับพู่กันจากร้านเหล้า จี้กงก็เขียนมาให้สี่บทดังนี้

(1) สักกี่ครั้งนั่งเรือเดี่ยวเที่ยวซีหู
อาจารย์รู้จักข้าไม่พูดเงินทอง
ความเงียบถูกทำลายด้วยนกร้อง
ภูเขาส่องลงน้ำสะท้อนกัน

(2) แสงท้องน้ำทั้งคดทั้งโค้ง
ต้นไม้โด่งดุจราวกรงสลักตรึง
คิดแล้วไม่เปลืองเงินสักสลึง
คบกับพระจึงขาดทุนเป็นแน่แท้

(3) ดอกท้อบนฝั่งแดงไม่เต็มที่
หลิวเขียวขจีตามแนวเขื่อนหิน
สองเราเดินกระยางขาวถลาบิน
ทะเลบิ่นเป็นทางเสียความเรียบ

(4) พฤษภาบรรยากาศสุขสดชื่น
บัวดาษดื่นต่างชูช่อดูสดใส
ขึ้นศกหน้ามาลีหล่นคนหายไป
ถามดอกไหนก็ได้แต่วักหน้าลง

จี้กงเขียนจบแล้วพูดว่า "วันนี้ข้าไม่มีใจจะแต่งกลอน เขียนก็สับสนก็พอจะใช้ปิดผนังบ้านได้" จางถี่เตียนว่า "ผลงานดีเยี่ยมทำให้เหน็ดเหนื่อยท่าน โปรดดื่มอีกสักหน่อยให้สบายใจ" จี้กงว่า "วันนี้ข้าก็ไม่มีใจจะดื่มสู้ออกไปเดิน ๆ ให้สบายใจดีกว่า" ทั้งสองเดินตามกันจนถึงใต้สะพานอ้วงเซียนเฉียว ที่นั่นมีร้านน้ำชาของนางเฉินเฉียนเหนียง พอเห็นจี้กงเดินผ่านมา ก็ร้องเรียกว่า "อาจารย์จะไปไหน ขอเชิญดื่มน้ำชาพักเท้าสัก

หน่อย" จี้กงว่า "เอ้อดี กำลังคิดอยากดื่มชาอยู่" จึงนั่งลงพร้อมกับจางถี่เตียน นางเฉินเฉียนเหนียงรีบชงชาหอมมาให้สองถ้วย เมื่อจี้กงดื่มหมดแล้ว ก็พูดว่า "เฉินเฉียนเหนียง เจ้ามีใจต่อข้า ได้มารบกวนเจ้าอยู่บ่อย ๆ ไม่มีอะไรตอบแทน ข้าจะให้รูปวาดเจ้ารูปหนึ่ง ตอนนี้อยู่ที่บ้านของตู้ซู้สือแถวศาลเจ้าม้าขาว ข้าจะเขียนหนังสือให้เจ้าไปเอามา เก็บไว้ดี ๆ ต่อไปจะมีประโยชน์ นางเฉินเฉียนเหนียงขอบคุณแล้วก็ให้คนไปเอารูปมา พอเปิดดูก็เห็นที่รูปเป็นพระภิกษุที่หน้าอมโรคในใจก็ไม่ใยดีอะไรแล้วพูดว่า "ของแบบนี้จะมีประโยชน์อะไร" ว่าแล้วก็ม้วนขึ้นแล้วโยนไว้ข้าง ๆ เรื่องเขาว่ากันว่า หลังจากการมรณภาพของพระจี้กงแล้ว พวกขุนวังต่างถามหารูปของพระจี้กง เรียกคนให้ไปตามหาตามร้านทำกรอบรูป หาเท่าไรก็ไม่พบ จนกระทั่งถามถึงตู้ซู้สือ จึงรู้ว่าอยู่ที่นางเฉินเฉียนเหนียง ขุนวังสือเอาเงินสามพันชั่งไปซื้อกับนาง นี่เป็นเรื่องเล่าภายหลัง

พูดถึงจางถี่เตี่ยนกับจี้กง ดื่มชาเสร็จแล้วก็ออกมาไม่ไกลนักก็ไปเจอะกับคนหาบสิงโตทะเลมาหาบหนึ่ง จางถี่เตียนว่า "ข้าพเจ้าได้ยินว่า ผีเสื้อก็เอามาแต่งกลอนได้ ไม่รู้ว่าสิงโตทะเลจะแต่งได้ไหม" จี้กงจึงพูดเป็นกลอนออกมาว่า

พวกนี้เกิดแถบตะวันออกใต้
ไม่มีหนังไม่มีเกล็ดกระดอง
ตาข่ายแหอวนจับไม่คล่อง
ไม่พ้นช่องปากร้ายผู้ชอบกิน

จางถี่เตียนหัวเราะชอบใจใหญ่ว่า "แต่งได้ยอด แถมแฝงคติธรรม" ตอนนี้อยู่ในช่วงเดือนพฤษภาคม พอดีมีฝนตกลงมา ทั้งสองจึงวิ่งเข้าไปหลบฝนในร้านน้ำชา จี้กงเห็นคนกางร่มเดินผ่านไปก็พูดเป็นโฉลกออกมาว่า

"ไผ่ลำหนึ่ง โด่เด่อยู่ในมือ หนังน้ำมันคลุม ปกคลุมโดยรอบ ยาม

ขาดวิ่น มีตาเป็นแถวแถว ที่สานกันอยู่ด้วยเส้นไหม ถึงแม้อยู่กันแบบปลอมๆ แต่ก็เหมาะสมกันดี บางทีก็กางออก บางทีก็หุบลง แบกรับหมอกฝน ยอมให้มันพุ่งลาดลงไป ทำให้หยุดแห้ง อาศัยอำนาจนี้ไม่แพร่งพรายสวรรค์"

ชั่วครู่ฝนก็หยุดตก ทั้งสองก็เดินมาถึงสะพานฉางเฉียว ได้ยินเสียงกลอนดังมาจากหวังมาม่าที่ขายหมี่ กำลังทำพิธีกงเต็กให้กับคุณตาหวังที่ล่วงไปแล้ว จางถี่เตียนว่า "ชาวบ้านแถบนี้ ก็ยังทำกงเต็กเลี้ยงพระ" จี้กงว่า ทำไมจะทำไม่ได้ คงไม่รู้ว่ามีกลอนดีจะบอกให้

ในตลาดบ้านถังเที่ยวชินชา
บ้านหวังมาพระสงฆ์มักจะแวะ
ครบทุกรสด้วยเงินสามร้อยอีแปะ
ขนแกะงอกอยู่บนตัวแกะ

จางถี่เตียนได้แต่ยิ้ม คนทั้งสองเดินต่อไปจนถึง ชิงปอเหมิน ก็บังเอิญเหลือบเห็นที่หน้าประตูมีไหเต้าเจี้ยวตั้งตากแดดอยู่ จี้กงมองดู แล้วร้อง **"คุณพระช่วย"** แล้วก็เดินผ่านไปพอคิด ๆ ได้ก็หันกลับมาแล้วก็แก้เชือกผูกเอวออก หย่อนก้นลงนั่งบนไห เสียงพรืด ๆ ลงไปในไห คนใช้ของเจ้าของไหเต้าเจี้ยวเห็นเข้า ก็ร้องเสียงหลงออกมาจากประตู เพื่อจะคิดบัญชีกับเขาส่วนเจ้าจี้กงก็โกยแนบไปไกลเสียแล้ว คนใช้จึงรีบไปรายงานเจ้าของบ้านเจ้าของถึงกับร้องว่า "พระอะไรกัน ทำไมจึงไร้มารยาทเช่นนี้ เห็นทีข้าต้องไปลากตัวกลับมาให้ชดใช้" คนข้างบ้านจึงกล่าวเตือนเขาว่า "ข้าจำได้ว่า เป็นพระวัดเจิ่นฉืออาจารย์จี้เตียน ถึงแม้ไปตามมาก็ได้แต่ต่อว่าสักคำสองคำหรือตีเขาทีสองทีเท่านั้น เขามีอะไรจะชดใช้ท่าน ก็คิดว่ามันขึ้นรารีบ ๆ เอาไปเททิ้งเสีย" เจ้าของฟังแล้วว่าเป็นพระจี้กงที่วิกลก็ได้แต่ถอนหายใจแล้วเรียกคนใช้ให้เข้าไปเรียกคนแข็งแรงสองคนให้หามไปเททิ้งที่คลอง

ส่วนตนเองก็ยืนปิดจมูกอยู่ข้าง ๆ ยังไม่ทันเทหมด เจ้างูหัวแดงที่มีขนาดเท่าหัวถ้วยชาก็โผล่หัวออกมาแล้วร้องฟ่อ ๆ คนงานทั้งสองแลเห็นตกใจร้องเสียงหลง มือเลยปล่อยจากไห ทำให้ไหตกลงมาแตกละเอียด งูตัวนั้นก็เลื้อยลงคลองไป ยังมีงูตัวเล็ก ๆ อีกจำนวนนับไม่ถ้วนเลื้อยไปมาบนพื้นดิน เจ้าของเห็นเข้าทั้งตกใจทั้งดีใจแล้วกล่าวว่า "ที่แท้จี้กงทำเรื่องนี้เพื่อช่วยชีวิตทั้งครอบครัว หากไม่ได้เขาคงกินเต้าเจี้ยวตายก็ได้นะ" แล้วรีบสั่งคนให้ไปตามหาจี้กงกลับมาเพื่อขอบคุณ ก็ไม่รู้ว่าเขาเดินไปทางไหนแล้ว

กล่าวฝ่ายจางถี่เตียนดึงมือพระจี้กงแล้วรีบวิ่งออกมาพลางพูดว่า "แม้ท่านจะเล่นตลกแต่ก็ทำให้เต้าเจี้ยวเขาเสียไปไหหนึ่ง หากถูกเขาจับได้เขาต้องการให้ท่านชดใช้ ตอนนั้นท่านจะทำอย่างไร" จี้กงว่า "ท่านนะไม่รู้อะไร ในไหนั้นมีงูพิษอยู่ เต้าเจี้ยวได้รับพิษไว้ หากกินเข้าไปมิตายกันหมดหรือ ข้าอาศัยโอกาสนี้ช่วยเหลือชีวิตเขาทั้งบ้าน" จางถี่เตียนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งพูดพลางวิ่งพลางจนถึงหน้าร้านขายของเก่า ทั้งสองยืนดูอย่างสงบ ทันใดนั้นประตูก็เปิดออกมีหญิงสาวคนหนึ่งอายุประมาณสามสิบวิ่งออกมา รูปร่างหน้าตาดี กำลังยืนนิ่งอยู่หน้าประตูทำอะไรก็ไม่รู้ เมื่อแลเห็นมีคนอยู่ข้างนอก ก็รีบหมุนตัวกลับเข้าไป จี้กงแหงนหน้าขึ้นดู จึงร้องว่าคุณพระช่วย! แล้วก็ไม่รีรอวิ่งตามเข้าไปข้างใน แล้วก็เอามือโอบรัดผู้หญิงคนนั้นไว้ไม่รู้จะทำอะไร

อธิบายท้ายบทโดยอรหันต์จี้กง

1. ไม่ได้ขัดสีฉวีวรรณมานาน แม้แต่พวกหมัดก็ออกบวชตาม อาตมาว่างๆ ไม่มีธุระ จึงถอดเสื้อจีวรมาจับหมัด เพื่อเร่งพวกชีวิตสั้นเหล่านั้นกลับคืนสวรรค์ไป นั่นคือ

ตัวหมัดใส่จีวร

ฝึกวิกลเอาอย่างข้า

เจ้าสัตว์กินเลือดบ้า
อย่ารอช้ารีบ ๆ ไป

2. คนขายน้ำชาที่ใต้สะพานอ๊วงเซียนเฉียว ดูแลข้าไม่ท้อแท้ ดังนั้นจึงให้รูปเขียนไว้ใบหนึ่งฮาฮ้า! ทิ้งรูปทิ้งหนังสือเหมือนพินัยกรรมมีรูปเป็นมรดก กินดื่มเขามามากแล้ว ก็เลยให้รางวัลรูปตอบแทนเป็นการทดแทนบุญคุณ

๓. ก้นนั่งอยู่บนไห ปล่อยบอมบ์ที่ร้อนฉ่า ทำให้เจ้าของโกรธ "แทบเป็นแทบตาย" เกลียดพระจี้เตียน ทำไมทำตามอารมณ์อย่างนี้" คนออกบวชทำไมเกกมะเหรก เพราะเขาไม่รู้ว่าในไหเต้าเจี้ยวมีงูพิษซ่อนอยู่ อาตมาเลยเอาพิษสู้พิษ แต่ละท่อนล้วนเป็นอุจจาระพุทธะ เมื่อเทของทิ้งจึงเห็นความแยบยล ขอบคุณจี้เตียน ที่แท้ก็เป็นพุทธะเดินดิน ใช้วิธีนี้แก้พิษ ต้องขอบคุณที่พุทธทรงเมตตา แสดงว่าบรรพบุรุษมีบุญกุศล

普為印贈者
祈願回向偈

願以殊勝功德海
廻向出資助印者
世世安穩充法喜
消寃解孽心清淨
身體健康災難除
家安如意事業順
得子學進功名成
所求事項皆如願
先亡超昇轉安樂
法界眾生得離苦
以此道緣種善因
今世慧開福綿延

ตอนที่ 19

ช่วยคนไม่สำเร็จ พุทธานุภาพสู้กรรมานุภาพไม่ได้

คราวที่แล้ว พระจี้กงวิ่งเข้าไปกอดรัดผู้หญิงเอาไว้แล้วก็เอาปากกัดที่ต้นคอ หญิงสาวร้อนรนหน้าแดงกร่ำจนเหงื่อท่วมไปทั้งตัว ร้องตะโกนว่า “อย่า! อย่า! กลางวันแสก ๆ พระทำไมไร้มารยาทเช่นนี้!” พ่อแม่สามีและคนใช้ก็ได้ยินกันหมด ต่างวิ่งออกมาดู ทั้งด่าทั้งตีพระจี้กง จี้กงยอมให้เขาตีเขาด่า เอาแต่กอดแน่นแล้วกัดที่ต้นคอ แต่พระจี้กงก็ทนเขาตีที่หัวไม่ได้ทำให้ปล่อยมือหลวมไป หญิงสาวจึงดิ้นหลุดไป เมื่อจี้กงเห็นหล่อนวิ่งเข้าไปแล้ว ถึงกับกระแทกเท้าว่า “น่าเสียดาย น่าเสียดาย! ยังมีอีกเส้นหนึ่งยังไม่ขาด” จี้กงยังยืนอยู่หน้าร้านไม่ไปไหน ดีที่เจ้าของร้านไม่อยู่บ้าน จี้กงก็เข้าไปอุ๊ก คนใช้คนหนึ่งทนไม่ได้ ก็ร้องเรียกคนข้างเคียงให้มาช่วยเหลือ จางถี่เตียนอาศัยช่วงว่างตอนนั้นรั้งจี้กงให้กลับออกมา ขณะนั้นถึงแม้จะมีคนข้างเคียงออกมาหลายคน ต่างรู้จักจี้กงดี และรู้ว่าท่านไม่ใช่พระไม่ดี จึงวางเฉยเสียไม่ติดตามไป จางถี่เตียนพาจี้กงวิ่งออกมาเสียไกลแล้ว จึงต่อว่าว่า “ท่านจะเพี้ยนก็น่าจะเพี้ยนให้น่าดูหน่อยทำไมเป็นพระเป็นเจ้าไม่มีเหตุผล ไล่กอดคอผู้หญิงทำขายหน้า” จี้กงได้แต่ถอนหายใจแล้วว่า “ท่านไม่รู้อะไร ที่คอของผู้หญิงคนนี้มีรอยถึงฆาต เป็นรอยของเส้นเชือก ข้าเกิดเมตตาสงสารจะช่วยกัดให้ขาด ข้ากัดขาดไปสองเส้นแล้วทนถูกพวกมารรังแกจนไม่ยอมปล่อย ช่วยเหลือคนไม่ถึงที่สุด น่าโมโหนัก” จางถี่เตียนก็ไม่เชื่อ

เวลาผ่านไปสองวัน จึงได้ถามข่าวคราว หญิงสาวผู้นั้นได้ทะเลาะ

กับสามีแล้วฆ่าตัวตาย ปรากฏว่าเชือกที่ใช้แขวนขาดไปสองเส้น ยังเหลืออีกหนึ่งเส้นไม่ขาดจึงสิ้นใจตาย จึงได้รู้ว่าธรรมนุภาพของพระจี้กงไม่ผิดพลาด

กล่าวถึงวันนั้น วันที่ทั้งสองพระจี้กงและจางถี่เตียนวิ่งจนรู้สึกร้อน จึงเข้าไปในร้านเหล้า สองคนดื่มคนละไม่กี่จอก แล้วพูดเป็นโฉลกว่า

"เช้าก็ดื่ม เย็นก็ดื่ม ดื่มจนลำคอลื่น ดื่มจนหนังท้องตึง ดื่มจนตาเหลือกขาว ดื่มจนจมูกเห่อแดง

บางทีดื่มสามลิตร บางทีเป็นทะนาน บางทีเหมือนปลาวาฬเขมือบ บางทีเหมือนมังกรดูด บางทีแค่กระปุกข้างรั้ว บางทีก็เป็นกองไห

ดื่มอย่างรวดเร็ว ปานดาวตก ดื่มอย่างเนิ่นนาน ปานลำธารไหลไม่หยุด ดื่มจนแห้งผากปานทะเลทรายฝุ่นกระจาย ดื่มจนเต็มอิ่มปานแม่น้ำฮวงโหเต็มตลิ่ง ความสวยงามดุจอัญมณีฉายแสง กลิ่นหอมปานน้ำอมฤต ที่รู้ใจสนิทคือส่าเหล่า พูดถึงเพื่อนกองขยะไม่เคยขัดข้องเลย

พอยกแก้วขึ้นอวัยวะทั้งห้าก็ชื่นฉ่ำ ยังไม่ทันถึงปากน้ำลายก็ยืดยาวสามฟุตคิดแต่ยอมให้ผู้อื่นเลี้ยงแก้ความกระหาย ยังไม่เคยเป็นเจ้ามือเลี้ยงตอบแทนเขา เมาล้มที่ถนนบ้างตามตรอกบ้าง เหมือนกับพระที่ขาดศีล เมาแล้วตื่น ตื่นแล้วเมา ละอายต่อพุทธานุภาพ จักรพรรดิองค์เจ้าต้องการให้ข้ามาโปรดดวงวิญญาณ คัดเลือกร่อนตะแกรงออกมา ตามแต่ปากท้องจะฉัน พระสงฆ์องค์เจ้าชั้นสูงต้องการให้ข้าเขียนใบฎีกาถ้าไม่มีสักกาให้ข้าหนำใจ

ร่าเริงบันเทิงใจ สบายอกสบายใจ นับว่าเมามาตลอดชีวิต มึน ๆ ทึม ๆ ไม่รู้ว่าตื่นสักครึ่งวันเป็นอย่างไร อาศัยสภาวะนี้ทั้งยิ้มทั้งว่าคติธรรม อาศัยสภาพนี้ทิ้งรอยแห่งความพิเรน

คิดคำนึงดูแล้ว อันโพธิจิต นับว่าเหนื่อยเปล่า ๆ คิดดูอีกทีพลานุภาพแห่งพระกวนอิมมีประโยชน์อันใดต่อคนบ้าง อยู่ในโลกนี้ก็มีแต่ความ

มีดมัว สู้ดับขันธ์ให้เร็วกว่านี้ไม่ดีหรือ ถึงแม้จะพูดว่ามีชีวิตอยู่ดีกว่าตาย ที่จริงก็คือเคลื่อนไหวมีแต่ความว่างเปล่า ความสงบนั้นเป็นความจริง พอปล่อยวางมีแต่มือว่างเปล่าสองข้าง บุปผาร่วง นกร้องไห้ หากไม่รู้เวลาเหล้าหมดแขกย่อมสลาย ก็ถูกคนเขาตวาดว่าเอา

ความสวยสดงดงาม จะพร่ำรำพรรณถึงไหน สวนสำราญสุราหอมกรุ่น หยุดคุยว่าไม่มีที่จะเปรียบปานได้แล้ว ขนมหวานรสอร่อยแม้หวานหอมดั่งขนุนก็เพียงคำแรก พอรับประทานต่อคงไม่ต่างไปกับน้ำในคลอง" จี้กงกล่าวจบแล้วยิ้ม วางแก้วลงแล้วลุกขึ้น จางถี่เตียนเห็นเขาไม่อยากดื่มก็ไม่คะยั้นคะยอ จ่ายเงินแล้วก็เดินออกจากร้านพลางว่า "ท่านไม่พอใจจะดื่มเหล้า ก็ไปเดินชมทิวทัศน์กันเถอะ" สองคนก็จูงมือกันไปยังริมทะเลสาบ ทอดน่องไประหว่างหลิวตามริมเขื่อน แลดูเขาที่สะท้อนอยู่บนทะเลสาบอันราบเรียบ ธรรมชาติทำให้จี้กงบรรลุจิตจึงกล่าวเป็นโฉลกว่า

"ขุนเขาดั่งโครงกระดูก แววตาดั่งสายนที เผยให้เห็นความสวยงามของหญิงสาว รอยยิ้มดังบุปผา เสียงเพลงดังนกน้อย เป็นโอกาสแก่ชายหนุ่มเที่ยวเตร็ดเตร่

ถึงแม้มีเยื่อใยรัดรึงคน น้ำคงเขียวใสภูเขาคงเขียวขจี อยู่อย่างไรก็อย่างนั้น ถึงไม่ตั้งใจจะมาส่งข้า บุปผาก็ต้องร่วงหล่น นกน้อยร้องไห้ถึงจะรั้งรอก็มิอาจจะอยู่ได้อีก

โชกโชนกับความมั่งมีศรีสุข ได้กลืนกินชีวิตของคุณชายหนุ่มนับจำนวนไม่ถ้วน ฟังเพลงจากเรือสำราญ ไม่ต่างอะไรกับเมฆหมอกที่ลอยผ่านตา หอนารีระบำกรีดกราย ไม่ต่างไปจากนางนวลบนผิวน้ำ

เขาอยู่มานมนาน ได้รับรสชาติมามากมาย พระชราเพิ่งมา เฟื่องฟูไม่เบา

ท่านแม้จะทิ้งไป แล้วเราจะอาลัยทำไม ยืนอยู่ที่นี่ หากแต่กายว่างอยู่

คงจะต้องไปหลับตาลงในไม่ช้านี้

เฮ้ย !

มิใช่พระชราจะไม่ชอบภูเขาลำเนาไพร ที่ลืมภูเขาลำธาร เพราะดูจึงเห็น

ไม่สู้ดูแล้วไม่เห็น"

ฤดูนี้อากาศร้อน มีชายผู้หนึ่ง หาบน้ำผักดองมาขาย จี้กงจึงพูดกับจางถี่เตียนว่า "น้ำผักดองนี้อร่อย ท่านจะเป็นเจ้ามือเลี้ยงแขกไหม" จางถี่เตียนว่า "เรื่องเล็กน้อย หากท่านต้องการข้าพเจ้าจะจ่ายเงินเอง" ชายผู้นั้นตักให้หนึ่งชาม จี้กงดื่มสองสามคำก็หมดชาม จึงเรียกมาอีก จางถี่เตียนว่า "ของพวกนี้มีคุณสมบัติเย็น เกรงว่าจะทำให้ท้องเสีย ไม่ควรดื่มมาก" จี้กงว่า "ดื่มอร่อยดีไปยุ่งอะไรกับท้องล่ะ" ว่าแล้วก็ดื่มอีกหลายชามจนพร่องไปครึ่งถัง จากถี่เตียนจ่ายเงินแล้ว เห็นพระอาทิตย์ตกดินแล้ว กำลังจะส่งจี้กงกลับวัด ก็เพราะพอดีเฉินบ้วนฝ่ามาตามหาจี้เตียน ดังนั้นจึงแยกกันกับจางถี่เตียนขึ้นเรือกลับวัด เมื่อถึงวัดก็เข้าห้องนอนเลย จนกระทั่งยามสอง ได้ยินเสียงในท้องครืดคราด จึงร้องเรียกเฉินบ้วนฝ่าว่า "ท้องข้ารู้สึกพิกล เห็นทีต้องช่วยพยุงข้าไปที่ห้องน้ำหน่อย" เฉินบ้วนฝ่าผลุนผลันลุกขึ้นแล้วพยุงเขาลงจากเตียง พอเดินมาถึงหน้าประตู จี้กงร้องลั่นว่า "แย่แล้ว !" ปรากฏว่าถ่ายพรวด ๆ ออกมา บังเอิญข้าง ๆ มีคนงานกำลังเก็บกวาดพื้นอยู่ไม่ได้ระมัดระวัง ถูกถ่ายรดเต็มหน้าเต็มหัวไปหมด หัวเสียร้องขึ้นว่า "รู้ว่าถ่ายท้อง ก็น่าจะอดกลั้นไว้หน่อย ทำไมจึงถ่ายรดหัวรดหน้าแบบนี้ !" จี้กงรู้ว่าไร้เหตุผล จึงพูดอย่างระมัดระวังว่า "พี่ชายโปรดอภัย เพราะอดกลั้นไม่อยู่จริง ๆ ขออภัย ขออภัย !" คนงานก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่ไปชำระล้าง

ปรากฏว่าจี้กงถ่ายท้องทั้งวันไม่ได้หยุด นอนได้ประเดี๋ยว ท้องก็มวนขึ้นมา จนกระทั่งรุ่งเช้า ก็ฉันอาหารไม่ลง เจ้าอาวาสซ่งรู้เข้าจึงรีบเข้า

มาดู แล้วพูดว่า "จี๊กงท่านปกติแข็งแรงมาก ทำไมล้มป่วยเพียงวันเดียวก็ทรุดโทรมขนาดนี้" จี้กงก็ไม่ตอบคำถาม แต่กล่าวเป็นโฉลกขึ้นว่า

"แข็งแรง ๆ มีอะไรเหลือ เพียงแต่หน้าตาที่อยู่ต่อหน้าคน ข้าฯ รู้น้ำจะแห้งขอด ภูเขาจะถล่มทลาย จะมีเลือดเนื้อสังขารถึงหกสิบปีโดยไม่เปลี่ยนแปลงหรือ กระดูกแหลม ๆ สักกี่ท่อน ผืนหนังเหี่ยว ๆ ผืนหนึ่ง เมื่อไม่สามารถอยู่เสพสุขก็ให้มันได้อยู่สงบ แล้วจะทุกข์ไปไยที่ต้องหิว ทนหนาว ทนวิ่งแล่นให้มันต่ำต้อย ดูหรือว่าแท้ไม่แท้ ปลอมไม่ปลอม วิถีแห่งทางโลกดูยาก ที่เปรี้ยวก็เปรี้ยว ที่เค็มก็เค็ม จิตใจก็เอือมระอา

เมื่อตื่นจากความฝันแล้ว ก็มิอาจรั้งรอให้อยู่ได้แม้ครึ่งชั่วยาม เห็นได้ตลอดแล้ว แม้ร้อยปีก็ยังจำกัด! สู้ปิดบังคนแล้วรีบไป ความปีติแสวงหาได้เองในความสงบ ขอความเข้มแข็งเหมือนชีวิตอยู่ โลกที่ต่อสู้กัน กล่าวโทษกันในความเอ็ดอึง

คิดไวกลับไป มิใช่การเร่งรัดที่กำหนดไว้ อยากจะกลับคืนสู่ความดั้งเดิม เป็นการยินยอมที่แท้ของตนเอง เฮ้ย!

พายุหิมะมาแล้ว แดดที่ร้อนจากไป เย็นกับอุ่น ศิษย์รู้อยู่กระปุกแห้งขอดแล้ว ไหก็หมดเกลี้ยงแล้ว เมาหรือตื่น ขออาจารย์อย่าได้ขอร้องเลย"

เจ้าอาวาสซ่งฟังแล้ว ถอนหายใจด้วยความยกย่องว่า "การไปการมาของจี้กงนั้นชัดแจ้ง ธรณีสงฆ์ได้เพิ่มสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกเรื่องหนึ่ง อย่าได้ฝืนใจท่านเลย ช่วยประคองท่านไปพักผ่อนยังห้องอันเล้อถังเถิด!" เฉิน-บ้วนฝ่า ได้ยินว่า อาจารย์จะอำลาจากโลกไป ได้แต่เฝ้าร้องไห้ จี้กงว่า "เจ้าไม่ต้องร้องไห้ ข้าทำให้เจ้าต้องเหน็ดเหนื่อยเที่ยวตามหาในยามปกติในยามเมาเจ้าก็เฝ้าปรนนิบัติ วันนี้เจ็บป่วยก็ยังให้เจ้าเก็บกวาด เจ้าขันแข็งวิริยะมาตลอด โดยไม่เกียจคร้าน นับว่ายากที่มีอย่างเจ้า เจ้าขอกราบข้า

เป็นอาจารย์ต้องการให้ถ่ายทอดวิชาให้ ข้าเองก็มัวห่วงแต่ดื่ม ไม่มีวิชาจะถ่ายทอดให้ จะเอาความวิกลและการดื่มเหล้าถ่ายทอดให้เจ้า ก็กลัวว่าเจ้าไม่ชอบดื่มเหล้า กลับกลายเป็นทางผิด ทำให้ผิดหวังตลอดชีวิต ทำให้เสื่อมกฎระเบียบของพุทธศาสนา เจ้าสู้ไปเอากระดาษมาใบหนึ่งเถอะ ให้ข้าได้เขียนหนังสือให้เจ้าไปหาขุนนางหวัง เพื่อขอใบสุทธิมาบวชพระให้เรียบร้อย จะได้เสร็จสิ้นในชีวิตเจ้าเถอะ!" เฉินบ้วนฝ่าได้ฟังแล้วก็ร้องไห้แล้วว่า "อาจารย์อย่าได้เปลืองแรงเลย ขอเพียงให้ท่านหายไข้เสียก่อน ค่อยขอใบสุทธิก็ไม่สายไป" จี้เตียนว่า "ข้าจะหยุดอยู่แล้ว รออีกไม่ได้แล้ว รีบเอากระดาษมา !" เฉินบ้วนฝ่าเห็นอาจารย์เร่งรัด ก็เดินออกมาปรึกษากับพวกพระ พวกพระว่า "อาจารย์จะขอใบสุทธิให้เจ้า ท่านเป็นพระผู้ใหญ่จะไม่มีอัฐบริขารหรือ แม้ไม่มีในวัดก็อาจฝากให้กับญาติโยมที่สนิทก็ได้ ควรให้ท่านรู้สติเพื่อให้ท่านเขียนหลักฐานไว้ ภายหลังมรณภาพแล้วจะได้ไปขอคืนได้" เฉินบ้วนฝ่าสั่นศีรษะว่า "อาจารย์ข้าเมื่อมาแล้วก็ไปไม่เคยเก็บอะไรไว้จะมีได้อย่างไร" ผู้ดูแลวัดว่า "อาจารย์ของเจ้าสนิทกับสำนักราชวัง ตำหนักสิบหก มีขุนวังตั้งยี่สิบสี่ท่าน เศรษฐีอีกสิบแปดคน ยังพูดว่าไม่มีอัฐบริขารฝากไว้ ถึงแม้ไม่มีก็ต้องให้ท่านขออัฐบริขารมาให้เจ้า หากเจ้าไม่กล้าพูดก็เอากระดาษมาอีกใบ ให้ข้ารับหน้าพูดกับท่านจี้กงเอง"

เฉินบ้วนฝ่าเชื่อฟัง ก็นำกระดาษมาสองใบ วางไว้ข้างหน้าจี้กง จี้กงเอามาใบหนึ่งเขียนถึงขุนนางหวังเพื่อขอใบสุทธิ ก็ยังมีกระดาษเหลืออยู่อีกใบจึงถามว่า "กระดาษอีกแผ่นจะเขียนอะไร" เฉินบ้วนฝ่าได้แต่หลั่งน้ำ-ตาไม่พูดไม่จา ผู้ดูแลที่ยืนอยู่ข้าง ๆ จึงพูดแทนขึ้นมาว่า "เฉินบ้วนฝ่าบอกว่าเขาเป็นลูกศิษย์ท่านมาตลอด ตอนที่มาครั้งแรก ก็ยังไม่ได้รับอะไรเลย ได้แต่หวังให้อาจารย์กับศิษย์อยู่กันนาน ๆ ค่อย ๆ รับไว้ โชคไม่ดีที่อาจารย์เจ็บป่วยขึ้นมาเขาตัวคนเดียว เกรงว่าจะอยู่ลำบาก อยากขอให้

อาจารย์เขียนหนังสือ เพื่อขออัฐบริขารที่ฝากใครไว้ แล้วให้เขาไปขอไว้เป็นที่ระลึกสักอย่างสองอย่าง ขออาจารย์โปรดเมตตา" จี้กงฟังแล้วก็หัวเราะว่า "เขาต้องการอัฐบริขาร มี ๆ ให้ข้าเขียนไปขอ" ผู้ดูแลเอบดีใจแล้วกล่าวว่า "อันนี้เป็นบุญของเฉินบ้วนฝ้า" จี้กงยกพู่กันขึ้นมาเขียนว่า

ยามมาไม่ติดขัด ยามไปก็ไม่ติดขัด
หากต้องการอัฐบริขารของข้า
ก็มีย่ามเปล่าอยู่สองใบ

จี้กงเขียนเสร็จ ก็วางพู่กันลงไม่พูดจา ผู้ดูแลรู้สึกไม่มีอารมณ์ เฉินบ้วนฝ้าเอากระดาษสองใบ แล้วก็กลับไปห้องเจ้าอาวาส ให้เจ้าอาวาสดู เจ้าอาวาสเห็นแล้วก็ว่า "อาจารย์เจ้าเห็นธาตุทั้งสี่ว่างเปล่า ได้แต่ฝากคติไว้กับกลอนกับเหล้า จะมีอัฐบริขารอะไร เจ้านำหนังสือนี้ไปหาขุนวังหวัง เพื่อขอใบสุทธิ มันเป็นทุนของตัวเจ้า" เฉินบ้วนฝ้าตอบว่า "ขอรับ" เพื่อรีบ ๆ ไปขอใบสุทธิมารายงานให้อาจารย์ทราบ จี้กงก็เรียกเขาให้ไปรายงานแก่ขุนนางทุก ๆ คนว่า ข้าจะกลับคืนสู่ตะวันตก (ดับขันธ์)ในวันที่ 16 เดือนห้านี้ ขอเชิญผู้อุปัฏฐากทุกท่านมาส่งด้วย เฉินบ้วนฝ้าแจ้งข่าวแล้วก็กลับมา ท่านจี้กงก็หลับไปเสียแล้ว วันรุ่งขึ้น ทันใดก็ได้ยินจี้กงร้องถึงไฟไร้นาม ทำให้พวกพระตกใจ คิดว่าเกิดไฟไหม้ขึ้นอีก จึงรีบรายงานเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสกับเหล่าสงฆ์พากันมายังห้องอันเลือถึง เพื่อมาดู นั่นคือ "**ไปมากระจ่างแจ้ง จิตไม่มืด ถอดหนังขนออกเปลี่ยนเป็นสุวรรณกาย**" ที่สุดไม่รู้ว่าแท้จริงมีไฟเกิดขึ้นหรือไม่ โปรดติดตาม

อธิบายท้ายบท โดยพระอรหันต์จี้กง

1. บ้านขายของเก่า ลูกสะใภ้คนเล็กหน้าตาสะสวย พอเต้าจี้เห็นเข้าพอใจ จึงกัดคอหล่อนเสียแน่น อันนี้มิใช่เกิดหน้ามืดตาลายหรอกนะ ที่แท้ในปัญญาจักษุของอาตมา ได้เห็นรอยเชือกบนคอของหญิงสาว จึงรีบร้อน

ช่วยเหลือจะมัวห่วงอะไรกับมารยาทคอยสงบเสงี่ยมไม่สนิทสนม ทำให้หญิงสาวร้องอุแว้...............(คลอดลูก)

อาตมาเป็นคนที่ตรงแท้ แม้จะหัวเราะพิเรน โดยไม่เหมือนพวกที่แสร้งทำว่า ทำเที่ยงธรรม แต่ลับหลังเอา! จะกัดเชือดมรณะให้ขาด แต่ชีวิตไม่อาจหลีกพ้นหญิงสาวจึงร้องเสียงหลง หาว่าอาตมาเป็นพระทำบัดสีบัดเถลิง เชือกมรณะสามเส้น กัดขาดเพียงสองเส้น ในที่สุดก็หนีไม่พ้นต้องขึ้นตะแลงแกง นั่นคือ

ชะตาชีวิตมิอาจหลีกพ้น
เกิดเป็นคนย่อมดับเป็นธรรมดา
แม้เทพเทวามีจิตเมตตา
ดวงชะตาถึงฆาตสวดอภิธรรม

2. ช่วยชีวิตคนไม่สำเร็จ ชะตาพุทธะก็ถึงคราวดับขันธ์ เพราะการเกิดการตายมีกำหนด ไม่ว่าจะเป็นเทพเทวาหรือมหาพุทธะ เมื่อเหนื่อยแล้วก็ต้องหยุดเช่นกัน ไม่ต้องคอยเผยหน้าเชิดศีรษะ

ไปร้านสุรากับจางถี่เตียน ดื่มพอควรเพียงไม่กี่แก้ว จึงเขียนโฉลกหวนคิดถึงอดีตที่เป็นมา ทั้งหวานเปรี้ยวเผ็ดเค็ม จะมีความสะอาดบริสุทธิ์เหมือนพวกพระเหล่านั้นหรือ อันที่จริงพวกเขาดีกว่าอาตมาภาพมากมายนัก เป็นเพราะต้องการผูกบุญสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง จึงต้องทำพิเรนพิกล และเพราะต้องการโปรดทุกข์ให้ชาวโลก จึงทำสนิทกับสุรา

ชาวโลกเอย! อย่าเห็นว่าเต้าจี้โลภเสพบุญเพื่อปากท้อง ลองดูพวกทำธุรกิจเลี้ยงรับรองตามภัตตาคาร ดื่มกันจนเมามาย ล้วนเป็นสุราขมเต็มแก้ว แต่ในใจไม่รู้ว่าเร่าร้อนแค่ไหน จะเอ่ยปากบอกกับใครได้ อาตมาภาพมีความรู้สึกว่าการออกบวชเป็นเรื่องเล็ก แต่วัดที่จะไปอยู่ซิ

เป็นเรื่องใหญ่ เพื่อที่จะโปรดผู้คนให้ได้มาก และให้มีเรื่องเล่าขานที่ทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลัง ถึงการมาในโลกนี้อีก จึงสู้ทำเล่นพิเรนไว้ก่อน ทำให้กลิ่นเหล้าที่ยังคงหอมฟุ้งอยู่ต่อ ๆ ไป ทุกยุคทุกสมัยทิ้งรอยจารึกไว้ ณ ทะเลสาบซีหูมีทั้งทำลายล้างและเกียรติยศชื่อเสียง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับอาตมาขอเพียงให้จิตของอาตมาภาพนิ่งสงบ ไม่สนแม้ใครจะทำอึกทึกครึกโครมจะยกย่องจี้เตียนก็ได้ จะด่าว่าจี้เตียนก็เชิญ ล้วนเป็นเรื่องส่วนตัวของชาวบ้าน หน้าตาดั่งเดิมของตนเองไม่รู้ การเกิดดับอันเป็นเรื่องสำคัญก็จบกัน ยังจะกล่าวหาถูกผิดกันอยู่หรือ หยุดได้แล้ว จะได้ไม่ถูกพระพิเรนตีด้วยกระบอง นั่นคือ

หอมหวานราวกับน้ำผึ้ง ต่างอะไรกับหยดน้ำในคลอง
ด่าว่าอาตมาก็ดี ยกย่องชมเชยอาตมาก็ดี
ขอให้ทุก ๆ ครัวเรือนเกิดพุทธะ

3. โบราณว่า "โลภกามตายในกาม โลภทรัพย์ตายในทรัพย์" เต้าจี้ตลอดชีวิตไม่มีอะไรดี มีแต่ร่อยปากกินไม่หยุด ดังนั้นจึงได้ทุกข์ด้วยประการเช่นนี้ จึงให้จางถี่เตี๋ยนเลี้ยง "ของว่าง" เป็นครั้งสุดท้าย ดื่มน้ำผักดองไปหลายชาม ก็มัวแต่ปล่อยให้หนังท้องเพลิดเพลิน หารู้ไม่ว่าที่สุดได้มาถึงแล้ว กินเพื่อดำรงชีวิต และก็กินจนเสียชีวิตด้วย กลับมาถึงวัดนอนถึงยามสอง ท้องเกิดพิเรน ทนไม่อยู่ถ่ายเสียเป็นการใหญ่ ขับล้างความโสโครกทั้งหมด วันรุ่งขึ้นอ่อนเพลียเมื่อยล้า อะไร ๆ ก็ฉันไม่ลง เจ้าอาวาสเห็นเป็นเรื่องใหญ่โต จึงว่า "จี้กง! ปกติท่านแข็งแรงที่สุด ทำไมพอล้มป่วยวันเดียว จึงได้ทรุดโทรมขนาดนี้" อาตมาก็ไม่ตอบ จึงกล่าวโฉลกแทน

เจ้าสังขารอันเหม็นเน่านี้
ดื่มมากก็มากเกินไป กินเสียท้องเต่งตึง
ถึงคราวสูญสลายรูปลักษณ์

กวาดล้างความโสโครก ถ่ายเทความสกปรกให้หมดไป

เหลือไว้แต่ธรรมกายอันใสสะอาด

เปลี่ยนโพธิจิตอันประภัสสร

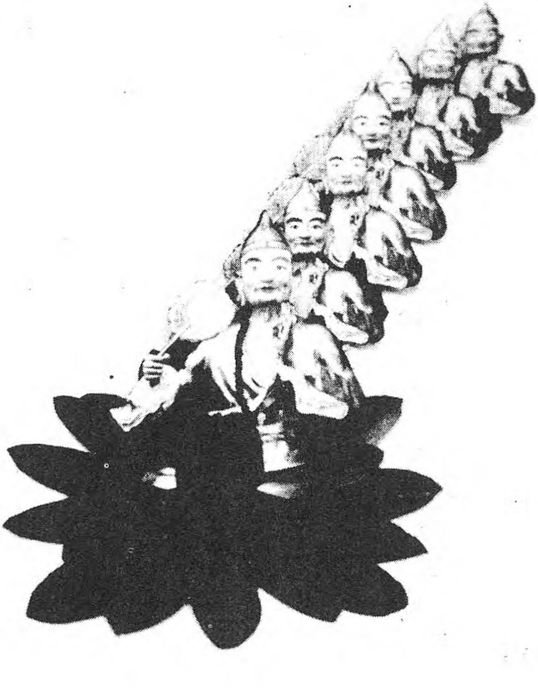
เพื่อให้พุทธบริษัทไว้บูชา

อำลาโลกด้วยมืออันว่างเปล่า

รองเท้าสานและพัดใบลาน

ให้ไว้แด่มหาสมุทรอันไพศาล

วันที่ 16 เดือนห้า เป็นวันดับขันธ์ เตรียมหาตั๋วรถจับจองที่นั่ง นั่นคือ การไปการกลับ จิตกระจ่างไม่มืดมัว ถอดทิ้งเสื้อขนเปลี่ยนวัชรกาย

ตอนที่ 20

ไปมากระจ่าง เพียงหนึ่งยิ้มคืนสู่สัจจะ
กริยาสะท้อน แห่งพุทธะเผยให้เห็นนับพันฤดู

ทั้งเจ้าอาวาสและเหล่าสงฆ์ ต่างพากันมายังห้องอันเล่อถัง ไม่มีทั้งความเงียบและความอึกทึก เห็นเพียงแต่พระจี้กงนั่งขัดสมาธิอยู่ จึงหันมากล่าวกับเจ้าอาวาสว่า "ศิษย์จะกลับคืนแล้ว ขอรบกวนท่านเจ้าอาวาสเป็นประธาน เรียกคนมาโกนศีรษะกระผมให้สะอาด เพื่อผมจะไม่รุงรัง ซึ่งไม่สะดวกแก่การพบพุทธะ สำหรับเฉินบ้วนฝ่าก็ได้ไบสุทธิแล้ว ขอร้องท่านเจ้าอาวาสโปรดบวชให้เขาด้วย จะได้หมดภาระหน้าที่ในจิตกระผม" เจ้าอาวาสรับคำทุกอย่างทันทีที่โกนผมเสร็จ ก็ได้ยินว่าเหล่าอำมาตย์ขุนนางและเพื่อนสนิททั้งหลายต่างเดินทางมาถึง จี้กงจึงสั่งให้เฉินบ้วนฝ่า ต้มน้ำร้อนเพื่อชำระล้างร่างกาย แล้วก็แต่งจีวรที่สะอาด เฉินบ้วนฝ่าชุลมุนวุ่นวายจนลืมเตรียมรองเท้ามาให้ ทันใดนั้นเจ้าอาวาสก็พูดว่า "ไม่ต้องยุ่งยากข้าพเจ้ามีอยู่คู่หนึ่งให้นำไปให้อาจารย์เจ้าใส่เถิด !" ว่าแล้วก็นำออกมาให้เฉินบ้วนฝ่า เพื่อใส่ให้พระจี้กง จี้กงเห็นทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว จึงนั่งบนโต๊ะสมาธิแล้วเรียกให้เอาแผ่นกระดาษจากห้องสมุดมาแล้วเขียนบนโฉลกอำลาโลกว่า

หกสิบปีฝากไว้แต่อีเหละเขะขะ
จากตะวันตกถึงตะวันออกวุ่นวายไป
หากวันนี้จักต้องเก็บกลับคืนไป
คงเหลือไว้น้ำจรดฟ้าสีครามดั่งเดิม

เขียนจบวางพู่กันลง ลดคิ้วและตาลงดับขันธ์สู่นิพพาน เฉินบ้วนฝ่าร้องไห้เป็นการใหญ่เหล่าขุนนางต่างจุดธูปกราบไหว้ ต่างก็โจษขานกันว่า โดยปกติจี้กงมีอิทธิปาฏิหาริย์นัก แล้วก็ถอนหายใจ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วได้สามวัน เหล่าสงฆ์ได้เรียนเชิญเจ้าอาวาสต้าทงแห่งวัดเจียงซิน ให้มาทำพิธีบรรจุพระจี้กงเข้าสู่ครัม เจ้าอาวาสซงได้จัดพิธีกงเต็กทั้งทางบกและทางน้ำเพื่ออุทิศบุญกุศลแก่พระจี้กงแล้วกำหนดวันฌาปนกิจศพ ในวันที่ 16 เดือนแปด

พอถึงวันนั้น ทั้งขุนนางและประชาชนพากันมายกครัม ปี่กลองบรรเลงดังก้องฟ้าแห่ครัมมาถึงภูเขาเสือเผ่น เหล่าสงฆ์ได้เชิญเจ้าอาวาสซวนสือเฉียว มาเป็นผู้จุดไฟ ซวนสือเฉียวถือคบไฟขึ้นแล้วกล่าวว่า

"จี้เตียน จี้เตียน สง่าผ่าเผยมานานปี ผิดศีลผิดระเบียบ ไม่ยอมรับความเอนเอียง ดุด่าก่นโคตร ยังหาว่าถ่อมตน เข้ากับพวกเด็ก ๆ เกกมะเหรกตามเรื่อง เตร็ดเตร่หน้าธรณีสงฆ์ ขุดพื้นทวงฟ้า ขณะจะกลับคืนก็ปลดแปรละทิ้งหมดสิ้น อำลาโลก ออกจากปุถุสู่อริยะ เข้านิพพานสูงสุดด้วยตนเอง คืนสู่ความดั้งเดิมดังไม้หญ้า จึงจะดับสิ้นควันไฟ เฮ้ย! ไฟสว่าง สมาธิสู่ฟ้าสีคราม ถ่ายทอดไว้แต่ความอีเหละเขะขะทั่วทั้งสี่สมุทร"

เมื่อเจ้าอาวาส ซวนสือเฉียวกล่าวจบก็จุดไฟโชติช่วง พระธาตุดุจเม็ดฝน ทันทีที่เผาเสร็จ เฉินบ้วนฝ่าก็นำพระอัฐิ เข้าเก็บไว้ในเจดีย์ที่สร้างขึ้นใหม่ จนเรียบร้อยค่อยกลับมา

พอดีกลับมาถึงหน้าวัดเจิ้นฉือ ก็พบกับสงฆ์สองรูปที่เดินทางมาถึงถามว่า "ใครคือเจ้าอาวาสซงเส้าหลิน" เจ้าอาวาสรีบถามไปว่า "อาจารย์ทั้งสองมาจากไหน มาถามหาอาตมาด้วยเรื่องอันใดหรือ" สงฆ์ทั้งสองตอบว่า "อาตมาเมื่อสองเดือนก่อน ได้พบกับอาจารย์เลขาจี้กง ที่เจดีย์หลิวเหอ ท่านฝากจดหมายมาหนึ่งฉบับ พร้อมด้วยรองเท้าคู่หนึ่งมาให้

เจ้าอาวาสเนื่องจากหนทางไกลมาก เพิ่งจะมาถึงในวันนี้" พูดพลางก็หยิบของจากย่ามมาส่งให้เจ้าอาวาส เจ้าอาวาสพอเห็นเข้าก็ตกใจว่า "รองเท้าคู่นี้ ขณะที่จี้กงจะดับขันธ์ อาตมาเอามาให้พระจี้กงใส่และก็ได้เผาไปเรียบร้อยแล้ว แล้วทำไมจึงมีของที่เหมือนเดิมนี้มาคืนให้อีก น่าอัศ-จรรย์แท้ ๆ พอคลี่จดหมายออกมาดู ข้างในเขียนไว้ว่า

ศิษย์โง่เป็นเลขาเต้าจี้ ขอถวายหนังสือมาเรียนท่าน ท่านเจ้าอาวาส-เส้าหลินว่า: ข้าพเจ้าได้สลายสู่เมฆและนทีไหลแล้ว แยกจากไปทางไกลสู่ภูเขาลิบ ๆ ไม่อาจพบหน้าอันเป็นอนิจจังไม่เที่ยง เป็นทุกข์ของชีวิตที่ไม่คงทนแม้แผ่นดินยังคงอยู่ แต่จิตไม่ถูกขวางกั้น ตอนนี้อบเชยจะหอมหวนดอกสีเหลืองบานสะพรั่ง ในเมืองรถราจะปลอดภัย ธรรมชาติแห่งทะเลสาบคงงดงาม อาจารย์ข้า ฯ ก็ยังแบกภาระไม่ว่าง ละวางในยามว่าง กุศลเหลือคณานับ สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ กราบด้วยไมตรีอันงาม ขอให้รักษาสุขภาพ

เต้าจี้ไม่ฉลาด เปิดช่องแผ่นดิน พังประตูเหล็ก วิ่งออกมาได้จากรูเข็ม หาทางออกภายในเมล็ดของผักกาดเขียว โชคดีที่พุทธะเมตตา ไม่โกรธ ไม่โทษ สวรรค์กว้างใหญ่ จึงหลบหนีได้ง่าย ไม่เกรงที่สูงที่ต่ำ ถึงรองเท้าจะขาด ยุ่งอะไรกับโคลนและน้ำที่ติด ศีรษะที่สว่าง ลมไม่พัด ฝนไม่สาด เอาใบไม้ไผ่ไปทำไม ปล่อยให้เท้าเปล่า ความร้อนหนาวไม่กล้ำกราย เอาเสื้อผ้าไปทำไม ไม่ต้องจาริกเพราะไม่หิวกระหาย สง่าผ่าเผยเพราะเป็นธรรมกาย เสาะหาเสียงเพื่อโปรดทุกข์ทุกแห่งหน เมื่อต้องไปก็ไป บางครั้งขี้เกียจสะเทือนแม้รังนกกระจอก จะอยู่ก็อยู่ โดยทางตรงก็ถึงฟ้าตะวันตก เพียงก้าวเดียวก็เหยียบเขาไท้ซาน ไม่ติดขัดเลย มือทั้งสองเปิดไขกุญแจทอง รู้สึกสุขสบาย จึงส่งหนังสือฟุตหนึ่งมา น้อยนักที่เกิดใหม่ได้ดี

ถึงเป็นความฝันใหม่ ก็ยังเป็นคนอยู่ เพียงเสียงแตรยาวสามครา ทุกภูผาใบเหลืองหล่น กลับหลังมองดู ธารน้ำไหลผ่าน ภูเขานับพัน

เขา

ยังมีคำพูดจะกล่าวอีก แต่ไม่อาจฝ่าฝืน ขอถ่ายทอดสู่ภูเขาเหนือใต้ ร้องเรียกต้นหลิวเขียวที่ดอกสีแดง เพื่อบอกกล่าวถึงวัดต่าง ๆ ทั้งตกออก รีบ ๆ ตีกลองระฆัง เยื่อใยยาวหมดได้ยาก กระดาษสั้นไม่อาจบรรยายต่อ

และสั่งถึงเฉินบ้วนฝ่าว่า

มองไม่เห็น จำผิดว่ารั้วไผ่เป็นไม้ทัพพี ไม่ทันคาดยามสามดวงเดือน อยู่ตรงตะวันตกกิเลนเขย่าจนทำให้สายทองคำขาด สมัยเด็กเคยถึงด่านนกห่านป่า อาตมาภาพเบิ่งตาอันมึนเมาขึ้นมองดูจำได้ว่าลูกลักษณ์ดั่งลูกธนู ถึงตอนนี้มีกระดูกและแผ่นหนังที่หนาวเย็น ทั้งนี้เพราะหน้าตาเดิมไม่มีใครรู้จัก จึงได้เพ่นพ่านอยู่แถวเทียนไถ่รอบหนึ่ง

เจ้าอาวาสซงอ่านจบ จึงได้แต่ถอนหายใจแล้วสรรเสริญว่า "จี้กงยามมีชีวิตอยู่ก็เล่นพิเรน ภายหลังมรณภาพยังมีอิทธิปาฏิหาริย์อีก หากมิใช่ตน-เองเผยอิทธิฤทธิ์ ใครเลยจะรู้จัก" เพราะทั้งหนังสือและรองเท้าสองสิ่งนี้ได้แสดงแก่ประชาชน เมื่อสงฆ์ทั้งสองรู้ว่า พระจี้กงได้มรณกรรมนานแล้วถึงกับสะดุ้งกลัว เรื่องนี้โจษขานไปถึงราชสำนักขุนนางและเพื่อนฝูงที่สนิทสนมต่างยกย่องว่าแปลกประหลาด และต่างก็โกรธแค้นตนเองที่ไร้มารยาทต่อท่าน นั่นคือ

ระฆังไม่ตีไม่กังวาน
กลองไม่ตีไม่กระหึ่ม
โพธิสัตว์แสดงฤทธิ์
คนถึงรู้ภูมิหลัง

ต่อมาอีกไม่นาน มีคนเดินทางคนอำเภอเฉียนถัง มาขอพบเจ้าอาวาสแล้วว่า "ข้าน้อยเป็นพนักงานของเมืองไถโจว ได้ผ่านไปทางเทียนไถซาน ได้พบกับท่านอาจารย์จี้กง เขายังจำข้าน้อยได้ ท่านได้ฝากหนังสือให้ฉบับ

หนึ่งมาถึงเจ้าอาวาส ดังนั้น ข้าน้อยจึงนำมาให้โดยเฉพาะ ข้าน้อยมีธุระอีก หยุดอยู่ไม่ได้ ขอกลับไปก่อน" เจ้าอาวาสรับหนังสือแล้วคลี่ออกมาอ่าน เป็นกลอนเจ็ดสองบท

เรือใบล่องข้ามแม่น้ำเจอะเจียง
กลับหันเพียงเห็นศาลากลางหมอก
ฝากไว้แก่กวีเหล้าตามเขาซอก
ข้าจะบอกอย่าแค้นตนที่ผิดพลาด

เจ็บใจขาสะดุดเดินเขยก
เขี่ยดูเมฆตามยอดเขาด้วยลำไผ่
อยากรู้อาตมาอยู่แห่งไหน
ขุนเขาเทียนไถ่ถิ่นบ้านเดิม

เจ้าอาวาสอ่านแล้วถอนหายใจรำพรรณว่า "จี้กงเดิมทีมาจากเทียนไถ่ ยังคงกลับไปที่เทียนไถ่อีก ไปมากระจ่าง นับว่าเป็นพระอรหันต์อวตารมาเกิด ดวงจิตไม่ขุ่นมัว" คนเดินทางได้ยินแล้ว ตกใจกลัวแล้วพูดว่า "ข้าน้อยนึกว่ายังมีชีวิตอยู่ ที่แท้ก็ตายแล้ว" ว่าเสร็จก็แลบลิ้นแล้วจากไป

เวลาผ่านไปนานถึงยี่สิบปี ประตูวัดเจิ่นฉือเกิดพังลงมา เจ้าอาวาสเขียนใบประกาศแล้วให้พระลูกวัดเที่ยวออกไปเรี่ยไร ก็ได้พวกกระเบื้องบ้าง พวกตอไม้บ้าง ไม่เป็นชิ้นเป็นอัน ไม่อาจทำการก่อสร้างได้ ขณะที่เจ้าอาวาสกำลังทุกข์ร้อนอยู่ ก็ได้ยินว่ามีแขกมาจากหมู่บ้านฟ่านได้ส่งต้นซุงใหญ่มาให้จำนวนหนึ่ง ต้องการหาอาจารย์จี้กงมาเซ็นรับ เจ้าอาวาสไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ จึงถามไปว่า "พวกซุงเหล่านี้ไม่ทราบว่าท่านผู้ใจบุญผู้ใดเป็นผู้บริจาคหรือ" แขกคนนั้นว่า "ก็เป็นของข้าน้อยเองที่บริจาค" เจ้าอาวาสว่า "ไม่ทราบว่าท่านทำไมจึงบริจาคมากมายเช่นนี้" แขก

คนนั้นว่า "พวกซุงเหล่านี้ ตลอดเวลายี่สิบสามสิบปีมาแล้วได้ล้มแห้งอยู่ในป่าเขา มีอาจารย์จี้กงมาขอบริจาค ด้วยพุทธบารมีคุ้มครอง เกิดน้ำป่าหลากมาทั้งคืน ทำให้ซุงเหล่านี้ทะลักออกจากป่ามาได้ ดังนั้น ข้าน้อยไม่ลืมบุญสัมพันธ์ จึงส่งมาให้จำนวนหนึ่ง ขอเชิญอาจารย์จี้กงออกมารับให้เรียบร้อยเพื่อชำระบัญชี" เจ้าอาวาสฟังแล้ว รีบเรียกคนให้จุดธูปเทียนกราบไหว้ขอบคุณจี้กง แล้วก็จัดอาหารเจเลี้ยงแขกผู้นั้น แล้วพูดกับแขกว่า "จี้กงได้สำเร็จเป็นพุทธะนานแล้ว" แขกผู้นั้นฟังแล้วทั้งตกใจถึงความศักดิ์สิทธิ์ภายหลังอาหารเจแล้วก็ลาจากไป สงฆ์ทั้งวัดต่างปลื้มปิติ นับถือยกย่อง

ส่วนเฉินบ้วนฝ่าบำเพ็ญจริง จนได้เลื่อนขึ้นเป็นผู้ดูแลวัด มรณภาพเมื่ออายุ 93 พรรษา หลังจากสร้างประตูวัดเสร็จ จี้กงได้แสดงอิทธิฤทธิ์อยู่เนือง ๆ กับเหล่าขุนนางในราชสำนัก เรื่องราวมากมายจนเขียนลงไม่หมด โดยมีกลอนยืนยันเช่นนี้ว่า

ทองคำร้อยหลอมสิ้นแรงงาน
สิ้นสุดแรงงานเหมือนสิ้นเปล่า
ท่ามกลางนี้เหลือพันธุ์ไว้
เพื่อเจ้าได้ไถ่หว่านทุกทุกชาติ

อธิบายท้ายบทโดยพระอรหันต์จี้กง

1. เดินจนเหนื่อยดื่มจนเบื่อ ก็ควรหยุดพักแล้ว ทิ้งร่องรอยอีเหละเขะขะไว้นานถึงหลายสิบปี อวตารเป็นภิกษุ ท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน สรรพวัตถุแม้จะโอบล้อมอาตมา ๆ ก็ไม่ติดยึดในสรรพสิ่ง อาตมาไป อาตมาบริสุทธิ์รู้สึกเบาสบาย นี่คือ "การบำเพ็ญอันยิ่งใหญ่" การออกบวชทุกข์ มีทุกข์พูดไม่ออก เก็บไว้ในใจมืดมนไปหมด แล้วจะพบตนเองแท้จริงได้อย่างไร ไม่น้อยทีเดียวที่ผู้ออกบวชได้รับโรคชนิดนี้ พวกเขาก็ไม่มีอภิญญา จึง

ได้แต่จำวัดไปอย่างยากลำบาก หมดชีวิตไป มีหลายคนทีไม่ชินต่อพฤติกรรมของอาตมา ด่าว่าอาตมาเป็นส่วนน่ารังเกียจของสงฆ์ หารู้ไม่ว่านั้นเป็นหน้าตาที่แท้จริง ดีกว่าปากท่อง นะโม

2. เกลือกกลั้วกับฝุ่นตม ก่อนตายโกนทิ้งให้สะอาด จะได้พบกับบรรพบุรุษแห่งพุทธะ ไม่ต้องรอจนหมดลมหายใจ ศพจึงถูกชำระล้าง ล้างกระดูกที่แข็งทื่อมีประโยชน์อันใด ธรรมะต้องบำเพ็ญก่อนตาย อย่ารอให้ตายแล้วค่อยทำบุญให้ซากศพ ถามมันมันก็ไม่รู้

3. ยืมรองเท้าเจ้าอาวาสไป เมื่อข้ามสะพานสวรรค์แล้ว รองเท้าคู่ที่ข้ามเรือส่งกลับคืนท่านตอนมีชีวิตอยู่ ท้องบรรจุไปด้วยของสกปรก จึงต้องถ่ายเสียให้หมด ส่งคืนให้หมด ตอนมาก็ว่างเปล่าไม่มีสักสิ่ง ตอนไปเรื่องอะไรจะแบกให้เหนื่อย ฝากไฟช่วยเผาให้หมด นั้นคือ

หกสิบปีฝากเอาไว้แต่อีเหละเขะขะ
จากตะวันตกถึงตะวันออกวุ่นวายไป
คงเหลือไว้น้ำจรดฟ้าสีคราม
สุราคืนสู่สุรา ปราณคืนสู่ปราณ
สุรากลายเป็นน้ำไป ปราณเลิกหายใจ
มังสาคืนสู่มังสา รูปคืนสู่รูป
มังสาร้อนไฟเผา รูปกายย่อมแตกสลาย

4. ตายแล้วเปลี่ยนร่างใหม่ ใครว่าอาตมาไม่กลับมาอีก ส่งคืนรองเท้าแก่เจ้าอาวาส และหนังสือถามไถ่ทุกข์ นั่นคือ

ยืมของเขาต้องคืนให้
แม้เพียงน้อยไม่ควรติด
กฎแห่งกรรมคือเหตุผล
มนุษย์จงตรองให้ลึก

5. อาตมาไปแล้ว เหลือแต่ชื่อจี้กงให้แก่มนุษย์ ถึงแม้จะเป็นพระวิกลจริต ก็มีคนเอาอาตมาเป็นคาถาไว้สืบทอด หากจะพูดว่าเทียบไม่ถึงพระ-ศากยมุนีพุทธเจ้า แต่ก็สูงส่งกว่าสมณเจ้าชั้นสูงทั้งหลาย พอจะปลอบประโลมได้
6. อย่างยุคสุดท้ายเช่นทุกวันนี้ พระสงฆ์เพี้ยนที่เงียบสงบ และไม่อดทน ปล่อยให้คุณธรรมตกต่ำ ไม่ได้ยินหรอกหรือพวกศาสนา ส่วนมากก็เพื่อขอข้าวกิน มีสักกี่เม็ดที่สู่พุทธโอษฐ์ บารมีไม่เหนืออาตมาหรอก ดังนั้นจึงยอมกลับมาอีกครั้ง หรือเรียกจี้กงพุทธเดินดิน หรือว่าจี้เตียนพระวิกล เพื่อเผยกายสะท้อนโลก ดังเช่นเมื่อกาลก่อน ๆ อันเป็นการค้นหาพุทธะในครัวเรือน หมั่นปฏิบัติธรรมในบ้านช่อง ดูแลสำนักธรรมอย่างใกล้ชิด อย่าถือตัวหยิ่งจองหอง สมานฉันปะปนกับปุถุชน แต่กับธุระที่ช่วยปลดทุกข์ให้ชาวโลก ต้องทำอย่างตั้งอกตั้งใจ ยอมให้เต้าจี้เป็น “ธรรมหลงดลจิต” อาศัยพู่กันทรงช่วยเผยสู่ชาวโลกอีก ได้นำพู่กันทรง “หยางเซิง” วิญญาณท่องนรก สวรรค์ เพื่อแต่งหนังสือ “เที่ยวเมืองสวรรค์ - นรก” เพื่อเผยความเร้นลับของศาสนาให้เห็น เพื่อเห็นผลลัพธ์ของคนที่ดีที่สุดและบาปที่สุดจะเป็นอย่างไร เปิดเผยอย่างทางการ การกระทำครั้งนี้ ส่งเสริมให้ชาวโลกกระจ่างในธรรม และปฏิบัติเพื่อความดี เพื่อให้ผู้ปฏิบัติธรรมมีที่เคารพบูชา ถึงแม้จะมีพระสงฆ์บางส่วน ที่กล่าวร้ายโจมตีเรื่องนี้ น่าอนิจจา! พุทธพจน์ “สวรรค์ นรก อยู่ที่คน” ถ้าเช่นนี้ หนังสือสองเล่มดังกล่าว มิเป็นบันทึกที่มีชีวิต ไม่ใช่บทส่องที่ดีที่สุดหรอกหรือ วันนี้ก็ยังได้อาศัยถาดทรายแห่งสำนักเซินเต๋อถัง เมืองไถจง เขียนคำอธิบาย เรื่องประวัติอรหันต์จี้กง อีกทั้งยังเป็นการปลุกคนที่หลงงมงายให้ตื่นด้วยกระบอง

เจริญพร! ภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย อย่าได้กล่าวร้ายหาว่าเป็นทางนอกรีต อาตมาออกบวชก็เพราะรักชาวบ้านปุถุชน (นอกรีต) หากไม่มีพวกเขา

ก็ไม่มีอาตมาภาพในวันนี้! ท่านพระคุณเจ้าผู้สูงศักดิ์ หากไม่มีพวกนอกรีตเหล่านี้ ก็เกรงว่าพวกท่านเองก็มิอาจปกปักรักษาตัวรอด พวกท่านที่ฉัน ครอง เดิน อยู่ ก็ล้วนเป็นน้ำพักน้ำแรงของพี่น้องนอกรีตเหล่านี้! อย่าได้ลืมที่จะคำนับต่อเหล่าผู้กล้านิรนามเหล่านั้นด้วย ท่านทั้งหลายเท้าไม่เหยียบมดมือไม่กล้าตบยุง แล้วทำไมจึงต้องโจมตีอย่างไร้จิตใจต่อศาสนาอื่นเช่นนี้ ปล่อยวางมีดลงเถิด อมิตตาพุทธ! นั่นคือ

ท่านว่าเข้าทรงเก๊
ข้าว่าสวดมนต์ลวง
การสอบเหมือนกัน
สามโลกคือบ้านเดียวกัน

ขออนิสงส์ในการพิมพ์หนังสือนี้

จงคุ้มครองให้อยู่เย็นเป็นสุขในทุก ๆ ชาติ
ขจัดทุกข์ภัยและกรรมเวรให้หมดไป
ให้มีร่างกายที่แข็งแรงมีจิตใจใสสะอาด
ให้ครอบครัวมีความสุขกิจการงานเจริญรุ่งเรือง
ให้มีบุตรดี มีการศึกษาดีอนาคตสดใส
ให้บุพชนที่วายชนม์ได้ไปสู่คติสุข
ขอให้เกิดปัญญาทั้งในปัจจุบันและตลอดไป

สนใจหนังสือ สามารถติดต่อได้ที่

มูลนิธิพุทธมหาคุณธรรม (โรงเจลั้งเต๊กตึ้งจีซิวเกาะ)

235 ซอยสันนิบาตเทศบาล (รัชดาภิเษก 32)

แขวงจันทรเกษม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 02-513-1056, 02-939-0633

มือถือ 081-423-7733

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์

กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 10 บาท

พิมพ์ที่ หจก.ป.สัมพันธ์พาณิชย์

1030/8-12 ซอยวัดจอมสุดาราม ถนนนครไชยศรี

แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กทม. 10300

โทรศัพท์ 02-241-2321 โทรสาร 02-243-3356 มือถือ 087-052-8662

Email: porsamphan@gmail.com

"ในความสงบนิ่งมีการเคลื่อนไหว
หากในความเป็นไปกลับไม่ปรากฏที่มา
รัศมีแห่งพระพุทธานิรมิตธรรมบังเกิดแก่สากลจักรวาล
การเกิดแห่งธรรมไม่ดับสูญ
การเสื่อมสูญแห่งธรรมไม่บังเกิด
สรรพธรรมหมุนเวียนไปตามฟ้าดิน
ผันแปรตามการเคลื่อนผ่านของสุริยันจันทรา
อดีตพุทธะมาปรากฏเพื่อโปรดโลกอันลุ่มหลง
หมายมั่นในอรหัตผลและโพธิวิถี
สืบร่องรอยแห่งอริยธรรมตราบนาน"

นักพรตเมฆขาว

โรงเจลั้งเต็กตึ๊ง (ธรรมสถานหลางเต๋อ)

236 ซอยสันนิบาตเทศบาล (รัชดา32) แขวงจันทรเกษม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 0-2513-1056, 0-2939-0633 มือถือ 061-421-7733